Barbara Cartland.

Primăvară la Roma.

Capitolul 1.

Telefonul suna insistent, în acelaşi timp răsună soneria de la poartă, urmată de paşi şi voci.

- Se scaldă în aur! I-ai văzut tabachera?

Era o voce tânără, melodioasă.

- Asta nu înseamnă nimic, poate i-a fost dăruită drept plată pentru pilotaj. Tata vorbea nu de mult despre oameni foarte bogaţi care pot să angajeze piloţi la fel de uşor ca pe şoferi.

- Eu cred că avionul este al lui.

- Nu cumva crezi că este un prinţ?

- Nu, nici aşa! Aş prefera să fie producător de filme. In felul acesta, ar putea să-mi dea un rol. Ar fi formidabil!

Fraza fu întreruptă de un râs scurt, apoi vocea continuă cu nostalgie.

- Ce bine ar fi să fim bogaţi! Gândeşte-te la rochiile pe care le-am putea avea...

- Eu aş prefera să-mi repar încălţămintea, spuse o voce care nu se auzise până atunci.

- O, Dacia! Se simte mai bine?

- Cine e? Ai aflat ceva despre el?

- La ambele întrebări răspunsul este nu.

Dacia răspunsese scurt, dar cu căldură.

- Acum, vă rog să pregătiţi ceva pentru masă, continuă ea. Tata trebuie să meargă în oraş după-amiază şi povestea asta o să-l întârzie.

Bărbatul care ascultase schimbul de cuvinte, deschise ochii. Avu o clipă impresia că totul era un vis: ţârâitul telefonului, soneria de la poartă, vocile, durerea care-i strângea capul ca într-o menghină şi ciudata senzaţie de amorţire a picioarelor.

încercă să se mişte, dar simţi o durere acută care-i smulse un geamăt înăbuşit repede când observă că intră cineva.

Auzi din nou vocea melodioasă de adineauri.

- încercaţi să staţi liniştit. Tata vine în câteva minute.

întoarse capul şi distinse cu greu un chip plăcut care exprima

blândeţe. Ochii care îl priveau erau de un albastru profund, umbriţi de gene dese.

- Unde mă aflu? întrebă el.

- Sunteţi într-un sat din Worcestershire, în casa doctorului Vancroft. Aţi avut un accident, vă amintiţi?

- Ce accident?

- Un accident de avion.

El închise ochii, deoarece totul i se învălmăşea în minte; îşi aminti deodată că fusese îngrijorat, sesizând că ceva nu era în regulă la motor.

- Şi-a revenit, tată, spuse vocea.

- Mă aşteptam că nu o să dureze mult.

- Sunt rănit?

Când rănitul deschise din nou ochii, zări un bărbat de o vârstă respectabilă, cu o faţă brăzdată de riduri, dar care inspira încredere.

- NU aţi fost foarte afectat, răspunse bărbatul. Aveţi probabil o comoţie şi o rană la picior, dar aţi avut mult noroc să scăpaţi aşa de ieftin.

- îmi amintesc că am făcut o aterizare forţată.

- V-aţi descurcat bine, zise doctorul. Din nefericire, pe câmp era un şanţ greu de observat şi avionul s-a dat peste cap dar nu a luat foc şi nu a fost avariat grav.

- Nu pot să rămân aici, am o întâlnire, zise băbatul întins pe pat.

încercă să-şi schimbe poziţia, dar mişcarea îi provocă o durere

atât de puternică, încât simţi că i se taie respiraţia.

- Trebuie să evitaţi asemenea mişcări, zise calm medicul. Beţi asta!

Susţinu capul rănitului şi el bău fără să protesteze. Dar când se simţi cuprins de toropeală, îşi dădu seama despre ce era vorba.

- La naiba! bombăni el. Nu voiam să...

Nu reuşi să termine fraza.

Medicul lăsă paharul şi se întoarse spre fiica lui.

- O să doarmă trei sau patru ore. Când se trezeşte, dă-i să bea din asta şi încearcă să-l faci să stea liniştit până mă întorc. Trebuie să depăşească şocul. Cunosc genul acesta care nu cedează niciodată.

- Acum, pare docil.

- Unde sunt hârtiile pe care trebuie să le iau la spital?

- O să le caut. Ce trebuie să fac pentru pacient până te întorci?

- La ce te referi?

- NU ar trebui să anunţ pe cineva despre prezenţa lui aici? întrebă tânăra.

- Cred că poliţia a făcut-o deja. Doar ei l-au adus.

- O să dau un telefon sergentului Spicer, spuse Dacia. Dacă vine familia să-l vadă, ar trebui să pregătesc o prăjitură pentru ceai.

Doctorul Vancroft râse.

- Iţi place să faci pe gazda, spuse el. Roagă-le pe surorile tale să se ocupe de asta.

- Le-am rugat să pregătească masa. Nu mănânci înainte să pleci?

- NU am timp, răspunse doctorul. Sunt deja în întârziere.

- Tată, trebuie să mănânci ceva!

- Nu te necăji, o să iau un sandviş pe drum.

Se îndreptă spre uşă şi în hol îşi puse pardesiul.

- Aşteaptă să-ţi fac unul! strigă Dacia.

- Nu pot, draga mea. La revedere. Nu-ţi face griji cu rănitul, totul va fi bine.

Doctorul ieşi în grabă din casă, urcă în maşină şi plecă.

Dacia îşi aminti că uitase să-i ceară bani pentru cheltuielile casei. Acum, va trebui să aştepte până a doua zi pentru a putea plăti măcelarul, care cu siguranţă nu va fi mulţumit. Ieri, îi spusese pe un ton hotărât:

- Regret, domnişoară Vancroft. Problemele cu debitorii îmi dau prea multă bătaie de cap şi nu are cine să mă ajute.

- îmi pare rău, răspunsese ea.

Se întreba cât va mai trebui să facă faţă diverşilor furnizori?

Intră în bucătărie şi o găsi pe sora ei Gaye aşezată la masă cu o revistă în mână, în timp ce Christine, mezina, amesteca ceva într-o cratiţă care se simţea că începea să se ardă.

- Nu e gata masa? întrebă Dacia. Aţi promis să-i duceţi un pachet în după-amiaza asta bătrânei doamne Evans.

- Stă atât de departe doamna Evans! Nu poţi să trimiţi pe altcineva?

- NU am pe cine, răspunse tânăra. Aş putea să mă duc eu, dar trebuie să am grijă de noul pacient.

- De ce nu l-au trimis la spital? întrebă Christine.

- La spital nu au acum niciun pat liber, explică Dacia. Tata i-a spus sergentului că aduce rănitul aici pentru douăzeci şi patru de ore; o să plece probabil mâine.

- Să sperăm că o să plătească găzduirea, zise Christine pe un ton înţepat. Altfel, am putea să-i oprim tabachera de aur.

- Nu poţi să ştii dacă este într-adevăr din aur, interveni Gaye. Poate să fie o imitaţie.

Dacia luă cratiţa din mâinile mezinei.

- Mai bine termin eu, spuse ea. Ce faci aici?

- Omletă. Ar fi trebuit să pun şi cârnaţi, dar nu ştiu unde sunt. Mi se pare că ouăle au un miros ciudat.

- Nu este de mirare, suspină Dacia, sunt arse.

Ea era de vină că nu găsise cârnaţii, deoarece nu mai avusese curaj să-i mai ceară măcelarului.

- Eu, spuse Gaye, trebuie să slăbesc. O să mănânc brânză dacă mai e şi salată.

- Brânză cred că a rămas, dar salata o păstrăm pentru tata, deoarece este foarte scumpă în această perioadă, replică Dacia.

- Bine, o să mănânc numai brânză, spuse Gaye. Nu mi-e aşa de foame.

Dacia puse ouăle pe un platou, cu cartofi copţi.

- După ce terminăm, o să vă las să spălaţi vasele, iar eu o să fac ordine; în dimineaţa asta, totul a fost lăsat vraişte.

- Din cauza acestui necunoscut care ne-a căzut din cer, bombăni Gaye. Dacă măcar ar fi fost producător de film!

- Nu este genul, spuse Dacia. O să aflăm imediat cine este, o să-l sun pe sergent.

- Foarte bine, întreabă îl pe sergent, aprobă Christine. O să ne spună noutăţi când o să se întoarcă de la doamna Evans.

După ce termină treaba, Dacia intră în biroul tatălui ei, încăpere alăturată celei în care dormea rănitul. Doctorul Vancroft amenajase acolo un cabinet pentru consultaţii care putea fi folosit în cazuri de urgenţă. Spitalul era la o distanţă de cinci mile de sat şi erau câteodată situaţii când era mai bine să acorzi pe loc ajutor unui bolnav, fără să-l deplasezi.

Tânăra se duse să închidă uşa de legătură dintre cele două camere; se opri să vadă dacă rănitul avea nevoie de ceva, dar acesta dormea profund şi-l privi cu atenţie.

Se putea spune că era un bărbat frumos, cu trăsături energice, dar ridurile din colţul gurii şi cele dintre sprâncene îi dădeau un aer sever.

Bărbia pătrată trăda tărie de caracter. “Trebuie să fie un om aspru” îşi spuse ea.

închise încet uşa, se aşează la biroul tatălui ei şi ridică receptorul.

- Dumneavoastră sunteţi, domnule sergent? La telefon Dacia

Vancroft.

- A! Domnişoara Vancroft! Tocmai voiam să-l sun pe tatăl dumneavoastră, să aflu noutăţi despre domnul acela. înţelegeţi, trebuie să-mi fac raportul!

- Da, bineînţeles. Nu a suferit răni grave; are o comoţie uşoară şi o rană la un picior. Când s-a trezit, a avut un comportament normal.

- Perfect, domnişoară. I-aţi aflat identitatea?

- Identitatea? repetă ea. Tocmai voiam să vă întreb cum îl cheamă!

- în avion nu am găsit nimic. M-am uitat destul de repede prin buzunare, dar nu arăta prea bine şi m-am grăbit să-l duc la doctor.

- în cazul ăsta, ar trebui să mă mai uit eu, spuse Dacia. Nu i-aţi anunţat familia?

- NU am făcut-o, domnişoară Vancroft. Ar fi trebuit s-o fac imediat, dar a mai fost un accident la intersecţie şi nu m-am mai gândit.

- Nu vă faceţi griji domnule sergent, o să se rezolve.

Ştia că sergentul era un bătrân care nu face nimic cum trebuie, dar în sat toată lumea ţinea la el.

- Ar fi bine să-i anunţaţi familia, domnişoară Dacia, spuse omul legii, liniştit că şi-a făcut datoria. Pot să vă sun mai târziu, să-i aflu numele pentru raport?

- O să vă sun eu, promise Dacia.

închise telefonul şi se îndreptă spre rănit. îi luă haina aşezată pe scaun, şi constată că fineţea ţesăturii şi a căptuşelii erau de mare calitate.

într-un buzunar găsi o batistă, iar în altul tabachera care căzuse în timpul transportării rănitului în casă şi le contrariase pe Gaye şi pe

Christine. Era o piesă din aur filigranat care se închidea cu un mic safir, fără nicio inscripţie.

în buzunarul interior găsi ce căuta: un portofel din piele de crocodil. Primul lucru pe care îl văzu când îl deschise fu un teanc de bancnote de cinci lire atât de gros, încât făcu ochii mari de uimire; mai găsi hârtii care păreau oficiale, un permis de conducere şi cărţi de vizită.

în cameră nefiind destulă lumină ca să poată citi, puse hârtiile în portofel şi păstrând doar o carte de vizită, reveni în birou.

Pe cartea de vizită scria: sir Marcus Cunningham, sub nume o adresă, iar în colţul de sus Clubul Carlton.

Sir Marcus Cunningham... Numele i se părea cunoscut. îl auzise probabil, dar nu-şi amintea cu ce ocazie.

Formând numărul de telefon obţinut de la informaţii, îi răspunse o voce feminină.

- Aş putea vorbi cu ruda cea mai apropiată a lui sir Marcus Cunningham? întrebă tânăra.

- Poftim...?

- Ruda cea mai apropiată, repetă Dacia. Nu are soţie? Sau mamă?

- Cine sunteţi şi de ce îmi puneţi aceste întrebări?

- Aici casa doctorului Vancroft din Worcestershire, răspunse Dacia. Sir Marcus a avut un accident: a făcut o aterizare forţată.

- Doamne! E rănit grav?

- Nu, nu este grav, dar cred că ar trebui anunţată familia sa.

- Sir Marcus nu are familie, fu răspunsul neaşteptat. Sunt una din secretarele sale. Cred că aş face bine să anulez întâlnirile sale pentru astăzi!

Dacia ezită câteva secunde.

- Sunteţi sigură că nu are familie? insistă ea. Aproape toată lumea are familie.

- Chiar dacă sir Marcus are familie, eu nu l-am auzit niciodată vorbind despre ea. Poate e certat cu ea!

Dacia nu ştia ce să spună.

- NU ar fi trebuit să spun asta, reluă secretara în grabă. în orice caz, lui Sir Marcus nu-i place să se întreprindă ceva fără ştirea sa. Mă găseşte aici dacă are nevoie de mine.

- O să-i spun.

După ce închise telefonul, nu putu să se împiedice să nu zâmbească. Se vedea clar că secretara se temea de sir Marcus. Intuiţia ei fusese deci corectă, rănitul era o persoană care inspira teamă!

Telefonă sergentului Spicer, apoi fără să poată explica de ce, îmbrăcă uniforma de infirmieră.

"în felul acesta o să aibă o părere mai bună, îşi spuse ea privindu-se în oglindă. Par o persoană competentă să acorde îngrijiri".

Se simţea foarte bine în uniformă. După cursuri, făcuse practică la spitalul din oraşul învecinat şi ar fi vrut să rămână acolo, cum de altfel i se propusese, dar mama ei murise şi fusese nevoită să renunţe.

- Te rog să ai grijă de tatăl tău, draga mea, spusese mama ei când simţise că i se apropia sfârşitul. Sunt sigură că nu o să se îngrijească şi nu o să se gândească niciodată la el.

- O să am grijă, îi promisese tânăra.

Nu va uita niciodată zâmbetul plin de recunoştinţă care apăruse pe buzele muribundei.

Dar nu era uşor. Era în permanenţă apăsată de grija banilor. De când se îmbolnăvise doamna Vancroft, doctorul apelase la tot felul de specialişti, încercase diferite tratamente, dar iară niciun rezultat; acum, trebuia achitate datoriile.

Dacia îl cunoştea pe tatăl ei, pe care problemele legate de bani îl depăşeau. în plus, era de o generozitate descurajantă.

- Tată, chiar trebuia să plăteşti cura doamnei Jarvis la mare? întrebase Dacia, cunoscând din nefericire dinainte răspunsul.

- Nimeni nu ar fi putut s-o ajute şi era singura soluţie să se vindece! răspunsese jenat doctorul.

Dacia nu continuase, era inutil. Cheltuielile pentru cura doamnei Jarvis, precum şi alte sume oferite altor vreo douăzeci de persoane, ieşeau inevitabil din buzunarul doctorului Vancroft. Nu se putea face nimic cu el şi cu toate astea îl iubea foarte mult.

Surorile ei nu se întorseseră. Dacia se duse la bucătărie şi pregăti ceaiul. Puse pe o tavă o farfurie cu biscuiţi şi o felie de prăjitură pe care o făcuse după-amiază, apoi se îndreptă spre camera bolnavului. Auzi un zgomot dinspre pat şi puse tava pe noptieră. După o zi de martie înnorată şi ploioasă, se însera destul de devreme.

- V-aţi trezit? întrebă ea cu blândeţe.

- Da. Sunt supărat că aţi îndrăznit să mă forţaţi să dorm! răspunse el nervos.

- îmi pare rău!

Dacia aprinse veioza de lângă pat, apoi trase draperiile în faţa ferestrei. în şemineu era aprins un radiator electric pe care îl dădu mai tare, după care puse tava la îndemâna rănitului, care-i urmărea toate mişcările.

- Unde este doctoraşul acela de ţară? o întrebă el.

- Tata a ieşit. Trebuie să se întoarcă în curând.

- Da, tatăl dumitale, bombăni rănitul. Şi dumneata eşti infirmiera. Când am adormit, nu aveai uniforma.

- Sunt într-adevăr infirmieră. îl ajut pe tata când are nevoie de mine.

- Ei bine, din moment ce eşti în temă, spune-mi cât o să dureze comedia asta, ripostă el. Am lucruri importante de făcut, nu pot să-mi pierd timpul aici.

- Nimeni nu doreşte să pierdeţi mai mult timp decât este nevoie, răspunse ea. Tata crede că puteţi fi transportat mâine, fie acasă la dumneavoastră, fie într-o clinică.

- NU o să mă duc nicăieri! replică enervat sir Marcus.

încercă să-şi schimbe poziţia, dar făcu o grimasă şi renunţă.

- Să vă ajut, spuse ea.

îl susţinu cu pricepere şi-i potrivi pernele la spate.

- Acum, beţi ceaiul, spuse ea. Doriţi lapte şi zahăr?

- Doar lapte.

El se încruntă, sprâncenele aproape unindu-se.

Dacia se întrebă dacă mişcarea îi produsese o nouă durere sau era încă supărat că a dormit. El îşi bău ceaiul cu înghiţituri mici.

- Am... telefonat la dumneavoastră, sir Marcus, spuse tânăra în timp ce el sorbea din ceai.

- Aşadar, ştii cine sunt?

- Am fost obligată să caut actele dumneavoastră, deoarece poliţia nu le-a găsit şi sergentul are nevoie de date pentru raportul lui.

- Un raport pentru ce? bombăni rănitul. Ce aiureală! Nu vreau ca

ziarele să scrie despre povestea asta!

- Ziarele? întrebă uimită tânăra fată.

- Ziariştii stau mereu la pândă să mai afle ceva. Să nu vorbeşti cu nimeni despre mine!

- Am fost obligată să vorbesc despre dumneavoastră cu poliţia, zise Dacia. Şi cum v-am spus, am telefonat acasă la dumneavoastră, la Londra.

- De ce?

- Să întreb dacă aveţi familie.

- De ce aş avea?

- Majoritatea oamenilor are o familie, răspunse cu răbdare tânăra infirmieră şi când are loc un accident, familia este îngrijorată.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, nimeni nu este îngrijorat pentru mine, spuse sir Marcus. Domnişoara Ainsworth a răspuns la telefon?

- Da, secretara dumneavoastră. Mi-a spus s-o sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva. Mi-a cerut de asemenea să vă transmit că a contramandat întâlnirile de astăzi.

- Era normal. O să le reprogramez pentru mâine.

Văzând că era uimită, întrebă:

- Presupun că va fi posibil, nu-i aşa?

- Depinde de starea dumneavoastră.

El se încruntă.

- Dar trebuie să plec cu avionul la Roma. Este foarte important să ajung acolo.

- Mă tem că este aproape imposibil, spuse Dacia.

- Imposibil? se încruntă el. Nimic nu este imposibil. în orice caz, nu pentru mine! Te înşeli dacă ai impresia că un doctoraş de ţară mă

poate împiedica.

- Sunt sigură că tata, un doctoraş de ţară cum spuneţi, nu o să vă împiedice să vă aruncaţi cu capul înainte într-o prăpastie dacă doriţi, răspunse Dacia, eu cu atât mai puţin!

îşi regretă imediat cuvintele. Să răspundă astfel unui bolnav, chiar dacă fusese provocată, era o greşeală gravă pentru o infirmieră. Nu putuse însă să nu răspundă astfel celui care îl insultase pe tatăl ei, care se străduia zi şi noapte să îngrijească bolnavi. Spre marea ei uimire, el izbucni în râs.

- Ia te uită! Te-ai enervat! Nu mi-am imaginat că este posibil. Poate uniforma te face să reacţionezi astfel?

- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, răspunse Dacia, dar îmi pare rău că v-am vorbit aşa. Dacă aţi terminat ceaiul, ar trebui să vă pansez piciorul.

- NU am terminat. Vreau să ştiu când pot să plec.

- Nu mie trebuie să-mi cereţi părerea. Cred că trebuie să consultaţi un specialist. Dacă doriţi, tata vă poate recomanda pe cineva care să spună când puteţi pleca fără niciun risc la Roma.

- Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul şi banii consultând pe unul şi altul, ripostă iritat sir Marcus. O să mă duc la Roma când o să vreau.

- Desigur, spuse Dacia.

îşi aminti că rănitul suferise o comoţie, prin urmare nu trebuia să-l enerveze.

- Când se întoarce tata, o să-i explicaţi cum stau lucrurile. Până atunci, pot să mă ocup de piciorul dumneavoastră?

- Bine, pansează-mă odată şi să nu mai vorbim. Nu serveşte la

nimic dacă te superi.

- NU am intenţia să mă supăr! ripostă enervată Dacia.

După ce-i pansă rana, Diana se grăbi să iasă din cameră, întrebându-se de ce bărbatul acesta o scotea din sărite.

Capitolul 2

- Dacia, ce-a spus? întrebă Gaye, curioasă.

- NU a spus mare lucru, răspunse ea, doar că vrea să plece cât mai repede posibil.

- Ai aflat numele lui? întrebă Christine.

- Da, este sir Marcus Cunningham.

- Mi se pare că am mai auzit numele acesta, se încruntă ea. A, da! Ştiu! E omul zburător! Robin vorbeşte tot timpul despre avioane şi spuse că sir Marcus construieşte aşa ceva. A inventat un nou motor, cred.

- Avioane! pufni Gaye. De ce nu se ocupă de cinematografie sau de televiziune? Dacă ar fi lucrat în domeniul acesta, ar fi putut să ne ajute.

- Dacă dorinţele ar avea aripi, toată lumea ar putea să zboare, râse Dacia. Duceţi-vă să pregătiţi masa. Tata trebuie să se întoarcă dintr-un moment în altul. Vin imediat să vă ajut, mai am câteva mesaje să notez pentru el.

- Are din nou bolnavi de văzut? întrebă Christine. Bietul tata! Ce

idee, să te faci doctor!

Dacia clătină din cap oftând; trebuia să-i transmită tatălui ei şase apeluri, ceea ce însemna că va mânca în fugă sau va renunţa.

Auzind uşa de la intrare deschizându-se, alergă în vestibul să-l întâmpine şi observă cu tristeţe că părea foarte obosit.

- Ai întârziat, spuse ea. Cum te simţi?

El luă fără să răspundă carnetul de lângă telefon şi citi ce era notat.

- Asta-i tot? întrebă el. Nimic de la doamna Lane?

- Soţul ei a telefonat şi mi-a spus că se simte mult mai bine, nefiind nevoie s-o vizitezi decât dacă treci prin faţa casei lor. Părea foarte recunoscător.

Faţa doctorului se lumină. încercase cu doamna Lane un nou tratament şi era nerăbdător să afle dacă dădea rezultat.

- Sir Marcus vrea să te vadă, adăugă tânăra.

- Sir Marcus?

-Am uitat că nu eşti la curent: este sir Marcus Cunningham, i-am găsit numele în acte. Este cel care se ocupă de avioane... sau cel puţin aşa spune Christine.

- Sir Marcus Cunningham? O, Doamne! După câte ştiu, este o persoană foarte importantă. Ar li trebuit să chem un specialist.

- Tată! Dacă te îndoieşti de tine şi ai chema un specialist pentru cei pe care-i îngrijeşti, am avea multă bătaie de cap! protestă ea râzând.

- Poate, dar pentru el... pentru sir Marcus Canningham! Mai bine mă duc să-l văd.

- Mai ai nevoie de mine?

- Da, aş vrea să-i examinez piciorul. Când l-ai pansat?

- La ora patru şi jumătate, când i-am dus ceaiul.

- în ordine. Dacă se simte bine, am putea lăsa lucrurile să decurgă de la sine până la noapte. Vino, totuşi!

Dacia îl urmă fără entuziasm pe tatăl ei în cameră. Sir Marcus stătea întins pe pat, dar părea agitat şi încordat. îi aruncă doctorului o privire ostilă.

- începusem să cred că m-aţi lăsat baltă, spuse el pe un ton acuzator.

- îmi pare rău că am venit târziu, răspunse doctorul Vancroft. Am avut o operaţie grea de pregătit. Cum vă simţiţi?

- E o situaţie mai degrabă penibilă... dar pot s-o suport.

- O să vă dau ceva care o să calmeze durerea, spuse doctorul.

- Nu am nevoie de drogurile voastre! bombăni sir Marcus. Vreau să plec de aici... mâine, dacă nu chiar astă-seară.

- Foarte bine. O să vorbesc să fiţi primit într-o clinică. Aveţi vreo preferinţă?

- Nu vreau să merg în nicio clinică, răspunse enervat sir Marcus. Trebuie să merg în Italia şi dumneavoastră mă veţi ajuta

- Imposibil! replică doctorul Vancroft. Absolut imposibil! Aş prefera să chem un specialist care să-şi spună părerea.

- Altă părere? De ce? Sunteţi îngrijorat de starea mea?

- Nu, dar aveţi contuzii serioase, o rană în picior care va cere îngrijire vreo cincisprezece zile şi o comoţie care în aparenţă a depăşit momentul critic. Dar cu şocurile astea nu se ştie niciodată. Ca pilot, cunoaşteţi probabil situaţia. Pot să aibă efecte nedorite după un timp şi după părerea mea, nu o să fiţi în stare să călătoriţi decât

după cel puţin două sau trei zile.

- Vorbiţi serios? exclamă exasperat sir Marcus.

încercă să-şi ridice capul de pe pernă şi se strâmbă de durere.

- Credeţi-mă, spuse calm doctorul. Dacă veţi continua să vă agitaţi în felul acesta, o să aveţi mult de suferit.

- Puţin îmi pasă că o să sufăr! mormăi sir Marcus. Am o întâlnire la Roma poimâine şi trebuie să fiu acolo.

Doctorul Vancroft se uită la ceas.

- Poate reuşesc să-l prind pe profesorul Brower acasă, spuse el. Este şeful clinicii de la spitalul Saint-Guy, dar locuieşte aproape de aici. O să-l întreb dacă poate să-mi facă un serviciu şi să vină să vă examineze.

- Dacă faceţi asta, nu o să-i dau niciun ban, se revoltă sir Marcus. Specialiştii şi profesorii nu mă interesează. Am o încredere deplină în părerea dumneavoastră, sunt sigur că ştiţi ce spuneţi. Trebuie să fiu la Roma miercuri şi vă cer să mă ajutaţi să ajung acolo.

Aproape ţipase ultimele cuvinte, dar spre uimirea Daciei, tatăl ei se mulţumi să râdă şi să se aşeze pe un scaun lângă pat.

- Aşa vă construiţi avioanele? întrebă el. Este ceea ce se numeşte „avânt industrial”?

Cei doi oameni se priviră şi după un timp, sir Marcus se destinse şi pe buzele lui apăru un început de zâmbet.

- îmi pare rău că am ridicat vocea, spuse el, dar nu ştiţi cât de important este pentru mine.

- Dacă mi-aţi explica?

- Este simplu. Cred că aţi auzit vorbindu-se despre Zeus!

- Noul avion la care lucraţi? întrebă doctorul. Da, chiar dacă nu am

timp să citesc ziarele, am auzit vorbindu-se de Zeus.

- Bun! Am început să-l fabricăm, reluă sir Marcus, deoarece ultimele încercări au fost deosebit de reuşite. Avum, avem şansa să vindem un mare număr de avioane Zeus.

- Bravo!

- Fireşte, obţinerea acestei comenzi este de o importanţă majoră atât pentru compania mea, cât şi pentru prestigiul aeronauticii britanice. Avem desigur de luptat cu o concurenţă acerbă.

- Americanii, probabil? întrebă doctorul.

- Americanii, italienii, nemţii şi francezii sunt toţi interesaţi, răspunse bolnavul. Comanda va intra în vigoare îndată ce va fi luată decizia de către conducerea companiei cumpărătoare care va analiza miercuri, la Roma, toate ofertele. De aceea trebuie să fiu neapărat acolo.

- îmi dau seama.

- Nu pot să trimit pe altcineva în locul meu, deoarece nimeni nu are mandat să negocieze şi să ia decizii.

- înţeleg, zise doctorul Vancroft. Situaţia este complicată.

- Dimpotrivă, este foarte simplă! protestă sir Marcus. Nu vă rămâne decât să mă puneţi pe picioare. Dacă susţineţi că un specialist ar putea să facă mai mult ca dumneavoastră chemaţi-1, dar să nu repete ce mi-aţi spus deja şi să-mi recomande să nu mă agit.

- Bine, atunci ce sugeraţi? întrebă doctorul.

- Iată cum o să procedez: o să cer prin telefon cel mai confortabil avion şi cel mai bun pilot. Dacă doriţi, puteţi să mă duceţi la aeroport pe o targă. O să călătoresc întins cu capul în jos sau agăţat de plafon, cum credeţi, dar o să plec.

- Foarte bine, răspunse liniştit doctorul. Dacă accept încalc toate regulile, dar păreţi foarte decis să faceţi cum vă taie capul. Nu-mi mai rămâne decât să vă urez succes!

- Mulţumesc, doctore!

Sir Marcus îi întinse mâna.

- Dacă voi avea vreodată nevoie de un specialist, pe dumneavoastră o să vă chem, adăugă el.

- Nu, să nu apelaţi la mine, replică doctorul. Am prea multe de făcut aici ca să mă pot ocupa de un om ca dumneavoastră. Nu respectaţi sfaturile şi dacă muriţi, o să fiu condamnat de Consiliul Medicilor.!

- NU o să mor, declară sir Marcus.

- Vă cer însă ceva ca să vă las să plecaţi.

- Ce anume? se încruntă sir Marcus.

- Trebuie să vă însoţească o infirmieră. Piciorul dumneavoastră trebuie pansat de două ori pe zi. Aveţi nevoie de o infirmieră competentă, care să vă impună respectarea unor reguli şi să vă oblige să rămâneţi în pat.

- Nu, răspunse sir Marcus.

- Bine. Vă previn că piciorul riscă să se infecteze şi veţi avea mari dureri dacă nu este îngrijit cum trebuie. Dacă faceţi totuşi această călătorie, veţi avea nevoie de medicamente, inclusiv o injecţie zilnic. Acesta este punctul meu de vedere. Dumneavoastră trebuie să decideţi: rămâneţi aici, sau mă ascultaţi şi luaţi o infirmieră.

- La naiba, se înfurie sir Marcus. Mă scoate din sărite să mi se facă greutăţi!

- Poate reuşesc într-un timp aşa de scurt, să găsesc o infirmieră t are să vă convină. Se întoarse spre Dacia, care stătea nemişcată şi asculta conversaţia.

- Vrei să telefonezi tu? o întrebă el.

- Nu va fi uşor, răspunse tânăra fată. Iţi aminteşti că am mai căutat săptămâna trecută? Ni s-a spus că nu au decât pentru câteva ore pe zi.

- Dă un telefon la Londra, îi ceru tatăl ei.

- La ora asta, nu mai găsim pe nimeni. O să încerc la spitalul din apropiere.

- De ce vă agitaţi atât? întrebă sir Marcus. O să te iau pe dumneata, zise ei privind-o pe Dacia.

Dacia avu nevoie de timp ca să-şi revină din surprindere.

- Nici vorbă! După cum v-a spus tatăl meu, o să caut pe cineva în măsură să vă însoţească.

Sir Marcus se întoarse spre medic, fără să-i acorde arenţie.

- Fata dumneavoastră mă va însoţi, spuse el. Ea ştie ce are de făcut şi pierdem timp cu căutări fără rost. Tot ce rămâne de lăcut, este să telefonaţi la aeroport.

- Nu pot să mă lipsesc de fiica mea, răspunse doctorul Vancroft, vizibil surprins.

- Este infirmieră, nu?

- Da, are calificare, dar este mâna mea dreaptă şi se ocupă de casă. Am impresia că eu am mai mare nevoie de ea decât dumneavoastră.

- Găsiţi pe cineva care s-o înlocuiască timp de o săptămână, spuse sir Marcus. Cât ar trebui să plătesc pentru o infirmieră?

Medicul îşi privi fiica.

- Nu-mi amintesc exact tarifele, spuse el. Cred că în cazul dumneavoastră ar trebui să plătiţi cam douăzeci de lire pe săptămână, pentru că trebuie să se deplaseze în străinătate. Plus, bineînţeles, costul biletului de călătorie retur. Să zicem, în total vreo cincizeci de lire...

- Cincizeci de lire! repetă sir Marcus.

El îi privi pe rând pe doctor şi pe Dacia, făcând calcule.

- O să mă însoţească fiica dumneavoastră şi o să-i dau trei sute de lire, decise el.

- Cred că deliraţi, replică doctorul. Dacă nu faceţi cumva o glumă de prost gust. Dacia o să telefoneze la spital.

- Nu, am vorbit foarte serios. Drept dovadă, măresc propunerea la cinci sute de lire. Trebuie să ajung neapărat la Roma. Şi dacă puneţi condiţia să fiu îndoţit de o infirmieră, vreau pe cineva care mă cunoaşte, ştie ce-i cu rana de la picior şi care este starea sănătăţii mele.

După o scurtă pauză, continuă:

- Am stat suficient timp în această casă încât să-mi dau seama că nu o duceţi grozav cu banii. Toată lumea are nevoie de bani, dar dumneavoastră aveţi cu siguranţă. Mai aveţi două fete şi după poza pe care o văd pe scrin, mai aveţi un fiu a cărui pregătire costă probabil destul de mult. Toată viaţa am muncit şi ştiu ce înseamnă să ai probleme financiare!

- Dar sir Marcus... începu doctorul Vancroft.

- Lăsaţi-mă să termin! Aceşti bani o să vă ajute mai întâi să vă cumpăraţi un costum de haine, apoi în camera asta ar trebui refăcută zugrăveala. Şi după câte am auzit de când am venit, în casa asta toată

lumea are nevoie de câte ceva.

Văzând că uşa de legătură cu un salon unde aveau obiceiul să stea surorile ei este întredeschisă, Dacia înţelese imediat că sir Marcus auzise ce discutaseră acestea.

- Pentru mine, continuă bărbatul, cinci sute de lire reprezintă puţin dacă pot să ajung la Roma. De ce discutăm atât? Domnişoară Vancroft, nu crezi că tatăl dumitale ar trebui să accepte?

- Nu pot să vin la Roma cu dumneavoastră, răspunse ea. Am prea multe de făcut aici.

- înseamnă că te consideri indispensabilă? întrebă sir Marcus pe un ton ironic. Sunt sigur că pentru câţiva şilingi se poate găsi în sat cineva să te înlocuiască.

- Este imposibil! răspunse Dacia.

- Nu pot să cred că cinci sute de lire nu şi-ar găsi utilitatea în această casă, reluă sir Marcus.

Dacia observă privirile tatălui ei, ştiind la ce se gândea: datoriile de plătit în fiecare lună, pensiunea lui Robin la colegiu, hainele de care aveau nevoie Gaye şi Christine.

Doctorul Vancroft, întoarse capul.

- Nu, interveni ferm doctorul Vancroft. Să punem lucrurile la punct: dacă Dacia merge cu dumneavoastră, va primi salariul normal al unei infirmiere în astfel de condiţii, nu mai mult.

Tăcerea încordată care urmă fu întreruptă de soneria telefonului.

- Mă duc să răspund, spuse Dacia, profitând de ocazie ca să iasă din cameră.

- Nu, răspund eu, o opri tatăl ei. La ora asta trebuia să mă sune doctorul Jamieson.

- Prin urmare, întrebă sir Marcus, după ieşirea doctorului ai spirit practic sau vrei să faci pe eroina?

- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

- Ştii foarte bine la ce mă refer. Cinci sute de lire ar însemna pentru familia dumitale o mană cerească. Mă aşteptam la răspunsul pe care mi l-a dat tatăl dumitale. îmi dau seama că este devotat bolnavilor şi că nu se pricepe la bani. Dar dumneata eşti altfel, ştii că ai o datorie de împlinit.

- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, repetă Dacia.

- Mai este nevoie să explic? întrebă sir Marcus. Trebuie să te conving eu că ai datoria să-ţi ajuţi familia? Sunt atâtea lucruri pe care ai putea să le faci, dacă ai renunţa la acest orgoliu absurd.

- Sunteţi îngrozitor! exclamă exasperată Dacia. Nu vrem banii dumneavoastră, nu avem nevoie de ei!

- Insişti să susţii că nu aveţi nevoie de bani?

- Bineînţeles că avem nevoie de bani, murmură nemulţumită tânăra infirmieră. Cine nu are nevoie? Dar cum puteţi să-i insultaţi pe cei care s-au străduit să vă ajute? Noi suntem mulţumiţi aşa cum .suntem şi ne descurcăm.

- Adevărat? Vă descurcaţi atât de bine?

- Ce vă pasă? întrebă ea. De ce vă interesează?

- Mă gândeam că vei accepta să renunţi la orgoliu pentru binele familiei pe care pretinzi că o iubeşti.

- Nu „pretind” că o iubesc, replică ea furioasă.

- Atunci, este cazul să faci ceva. Sunteţi ca şi ceilalţi, gata să ajungeţi cu condiţia să nu faceţi niciun sacrificiu. Este foarte uşor să iubeşti şi să dăruieşti atunci când nu te costă nimic.

- Credeţi că dacă aş accepta, pentru mine ar însemna un sacrificiu?

Surprinzător, sir Marcus schiţă un zâmbet.

- Bineînţeles, spuse el, având în vedere vehemenţa cu care refuzi să primeşti bani de la mine. Şi totuşi, nu este vorba decât de o săptămână din viaţa dumitale, după aceea având posibilitatea să-ţi ajuţi familia.

- Dar... nu pot să accept. Tata nu mi-ar permite aşa ceva.

- De ce trebuie să ştie? întrebă el calm. O să-i spun că accepţi să vii la Roma în condiţiile stabilite de el şi cum este evident că te iubeşte, va fi fericit că ai ocazia să vezi Oraşul Etern.

- îmi cereţi să-l mint?

- Pentru binele lui, bineînţeles.

- Nu... ştiu ce să spun, îngăimă ea.

în momentul acela, se deschise uşa şi reapăru tatăl ei. Sir Marcus se întoarse spre el:

- Doctore, vă dau o veste bună! Fiica dumneavoastră este de acord să mă însoţească la Roma.

- Nu, eu... încercă Dacia să protesteze, dar bărbatul continuă:

- îi sunt foarte recunoscător şi promit să am grijă de ea şi să nu o reţin mai mult decât este necesar.

- Desigur, dacă Dacia doreşte să meargă... murmură doctorul după o uşoară ezitare.

- Pentru ea, este o ocazie să viziteze unul din cele mai frumoase oraşe din lume. Cred că merită o vacanţă.

- Da, e adevărat, admise doctorul. Dar dacă pleacă, se înţelege că va fi plătită ca orice infirmieră. Nici vorbă să primească un ban în

plus.

- Nu, nu. Am aranjat totul cu fiica dumneavoastră. Acum, nu mai rămâne decât problema transportului. Sunaţi la aeroport, spuneţi cine sunteţi, că aveţi nevoie de un avion special şi să trimită o maşină sau o ambulanţă, să mă ia pe mine şi infirmiera mea.

- Draga mea Dacia, pentru tine va fi o călătorie frumoasă, spuse cu blândeţe tatăl ei. O să ne lipseşti, dar sunt sigur că o să ne descurcăm. Am dorit întotdeauna să văd Roma...

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, dar Dacia îl opri:

- Tată, aşteaptă! Dacă ai nevoie de mine, nu plec!

Ar fi vrut să adauge că dacă pleacă se vor strica rosturile casei, dar el îi puse o mână de umăr.

- M-am gândit mereu că cer prea mult de la tine, replică doctorul. De când a murit mama, tu, nu ai avut parte de prea multe bucurii... Du-te la Roma şi când sir Marcus nu va mai avea nevoie de serviciile tale, vizitează oraşul; e o şansă cu care nu o să te mai întâlneşti poate niciodată!

Afecţiunea şi bunătatea lui aduse lacrimi în ochii ei. După ieşirea doctorului din cameră, încercă să-şi pună ordine în gânduri.

- Aşadar, nu eşti indispensabilă, nu-i aşa? auzi vocea bărbatului întins pe pat.

- Poate nici dumneavoastră nu sunteţi atât de indispensabil cum credeţi, ripostă Dacia, exasperată de tonul lui ironic.

- Te asigur că în ceea ce mă priveşte lucrurile stau altfel, replică

el.

Dacia strânse din buze, abţinându-se să-i răspundă.

Voia să discute cu tatăl ei, să se asigure că era într-adevăr de acord cu plecarea ei. Dacă ar sesiza doar o urmă de părere de rău, cele cinci sute de lire nu ar merita efortul de a-l suporta pe sir Marcus.

- înainte să pleci, spuse acesta, nu vrei să-mi aranjezi pernele?

Era o cerere care intra în obligaţiile ei profesionale şi deşi ar fi

preferat să-i răspundă că nu voia să facă nimic pentru el, se duse la capătul patului şi rezolvă problema.

- Mai doriţi ceva? îl întrebă cu răceală.

- Aş dori un pahar cu apă. Bănuiesc că nu aveţi gheaţă!

- Ba da, avem frigider.

-Atunci, apă de la frigider ar fi foarte bună. Cred că tatăl dumitale nu-mi dă voie să beau whisky cu sifon.

- Sigur că nu.

Tânăra ieşi enervată din cameră. Ajunse în bucătărie aproape alergând, luă o tavă pe care puse un pahar cu apă rece.

„O să-l tratez cu indiferenţă şi o să fac numai ce intră în atribuţiile mele”, îşi spuse ea.

Când ieşi din bucătărie, cineva o lovi cu putere, făcând să-i cadă tava din mâini; apa se scurse pe şorţul ei alb, iar paharul se făcu ţăndări pe gresia de pe podea.

- Dacia, mi-a spus tata! E grozav, Dacia!

- Prostuţă mică, uite ce-ai făcut! răspunse enervată Dacia. De ce dai buzna aşa, Gaye? Nu poţi să te uiţi pe unde mergi?

Bătu din picior, furioasă.

- Ai spart paharul, adăugă ea. izbucnind în plâns.

- Dacia, ce-i cu tine? întrebă Gaye, uimită.

înconjură apoi cu braţele gâtul surorii ei şi o întrebă speriată:

- Draga mea, de ce eşti supărată? Nu te-am văzut niciodată aşa!

Credeam că o să fii foarte mulţumită că mergi la Roma, şi tu plângi! Tata are dreptate, ai nevoie de o vacanţă.

- Nu am... nevoie de vacanţă, hohoti Dacia, eu... eu nu vreau să merg la Roma!

- Ba da, cum să nu vrei. Dacia, ce-ai păţit?

Dacia îşi şterse ochii cu dosul palmei.

- Nu-i... nimic. îmi pare rău, Gaye. Nu sunt... supărată, dar m-ai speriat. Sunt tracasată şi frământată pentru că... trebuie să am grijă de sir Marcus.

- Dacă aş fi în locul tău nu mi-aş face probleme, declară Gaye. Totul va fi plăcut! Şi o să poţi să te duci la Fontana di Trevi, ca în carte: „Aruncă un bănuţ în fântână”. îţi aminteşti filmul? Mi-a plăcut aşa de mult!

- Nu cred că o să am timp să vizitez oraşul, suspină Dacia. Va trebui să fiu tot timpul la dispoziţia lui sir Marcus.

- Este nemaipomenit! continuă Gaye fără s-o asculte. Pur şi simplu a picat ca o bombă peste noi şi înainte să avem timp să ne tragem sufletele, iată că-ţi iei zborul cu el! O, Dacia parcă ar fi începutul unui roman!

- Poate, dacă nu ar fi vorba de sir Marcus, suspină Dacia.

- Nu îl simpatizezi? întrebă Gaye, perspicace.

- Este atât de nesuferit, spuse ea şi să fiu sinceră, cred că mi-e puţin teamă de el.

- Din cauza asta eşti aşa de tulburată, spuse Gaye înţelegătoare. Când o să fii la Roma, găseşti tu un mijloc de scăpare şi poate o să întâlneşti acolo un încântător conte italian care te va invita să vezi Colosseumul sub clar de lună!

- Invitaţie pe care o să fiu nevoită s-o refuz, răspunse Dacia, deoarece o să fiu într-o cameră de hotel, pansând piciorul bolnavului!

- Dacia, nu eşti deloc romantică! exclamă Gaye. Din contră, sunt sigură că o să fie minunat. Mă gândeam... cu ce o să te îmbraci?

- M-am gândit şi eu, răspunse ea. O să port uniforma. Din fericire, toate bluzele sunt curate.

Căută în dulap alt pahar, îl umplu şi-l puse pe tavă.

- Fii drăguţă şi pregăteşte o tavă pentru sir Marcus, spuse ea. Vin imediat, mă duc să-i spun tatei că masa e gata: trebuie să mănânce ceva înainte să plece. Unde e Christine?

- Se schimbă, ai uitat că ne ducem la familia Johnson?

- Nu, nu am uitat, spuse Dacia.

în timp ce se îndrepta spre camera rănitului, îşi spuse: „Trebuie să fiu rezonabilă. NU o să mă las intimidată de sir Marcus!”

Deschise uşa şi intră. Rănitul era cu ochii închişi. La lumina lămpii de pe noptieră, îi observă chipul marcat de suferinţă.

- Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă ea.

El deschise încet ochii.

- Da. Spune tatălui dumitale să-mi dea unul din drogurile alea blestemate. Nu cred că mai pot suporta mult această tortură.

Dacia puse paharul cu apă pe noptieră şi se îndreptă spre uşă; putea să-l deteste pe sir Marcus ca om, dar ca bolnav îi stârnea compasiunea.

„E curajos”, îşi spuse ea deodată.

într-un fel, acest gând era o încurajare pentru un viitor de care se temea.

Capitolul 3

Prin geamul gros al hubloului, Dacia zărea Alpii. Munţii cu crestele înzăpezite în lumina aurie a dimineţii ofereau o imagine de basm.

încerca în sfârşit să dea frâu liber bucuriei. Până în acest moment, fusese prea ocupată să se poată gândi la o călătorie; acum, îşi dădea seama că dorise dintotdeauna să vadă Roma.

Dimineaţă, se trezise cu o senzaţie ciudată, un amestec de nerăbdare, de tristeţe la gândul că lasă în urmă pe cei dragi şi de îngrijorare pentru soarta lor.

Surorile ei veniseră în camera ei cu mult înainte să fie gata.

- Eşti bucuroasă? o întrebase Christine. NU am putut să dorm gândindu-mă la ce lucruri frumoase o să vezi!

- Aş fi preferat să plecaţi voi în locul meu, răspunse tânăra fată.

- Nu înţeleg de ce sir Marcus nu ne ia şi pe noi, râsese Gaye. Trei infirmiere fac mai mult decât una singură!

- Tu ai fi o infirmieră pe cinste! ripostă Christine cu ironie.

Singurul lucru pe care l-ai face, ar fi să arunci ocheade doctorilor!

Gaye vru s-o tragă de păr pe sora ei, dar Dacia interveni imediat.

- Ajunge! spuse ea cu fermitate, mai avem atâtea de făcut.

I)nmnişoara Hailes a venit?

- Ar trebui să fie aici; i-am trimis vorbă, cum m-ai rugat.

- O să cobor să-i vorbesc, spuse Dacia. Să nu uit: iată cu ce să plătiţi cheltuielile cât timp nu o să fiu acasă.

Scoase dintr-un plic două bancnote de cinci lire. Gaye şi Christine o priviră uimite.

- De unde naiba ai scos banii aceştia? întrebă Gaye.

- Este o parte din salariul meu, răspunse scurt sora ei. Christine, cumpără-ţi înainte de toate pantofi noi, iar tu, Gaye, ai putea să te coafezi la cel mai bun coafor din oraş.

- Dacia, Dacia, cum să-ţi mulţumim?

Cele două fete se aruncară în braţele surorii lor mai mari.

Dacia strecură în buzunar celelalte bancnote. îşi aminti scena din seara trecută, când după ce îl pregătise pentru noapte pe sir Marcus, acesta îi ceruse portofelul.

- Este în buzunarul hainei, spusese el.

- Da, ştiu, răspunsese ea. Am fost nevoită să-l caut când cei de la poliţie au vrut să afle numele dumneavoastră.

El nu răspunsese şi când primise portofelul, scosese din el patru bancnote de cinci lire.

- Uite un avans, spusese el.

- Nu accept! se grăbise ea să refuze.

El strânsese din buze, Dacia înţelegând că era modul lui de a-şi exprima nemulţumirea când era contrazis.

- Nu fi ridicolă, replicase el. Trebuie să angajezi pe cineva care să se ocupe de bucătărie în lipsa dumitale şi sunt celelalte cheltuieli pentru casă.

Argumentele lui erau atât de raţionale, încât Dacia luase banii iară să mai protesteze şi-i pusese în buzunarul bluzei. Era însă ridicol ca după ce acceptase, să aibă această senzaţie de culpabilitate.

Cum să se descurce cu tatăl ei? se întrebase după aceea. Trebuia totuşi să admită că nu acest lucru o frământa cel mai mult, o mai făcuse adesea spre binele lui, dar îi repugna ideea să se alieze cu sir Marcus împotriva lui.

Era furioasă pe bărbatul acesta din cauza atitudinii lui şi pe ea însăşi pentru cum îi răspunsese.

„în această călătorie nu trebuie decât să-mi văd de îndatoririle mele" îşi spusese înainte de culcare.

Adormise într-un târziu, istovită după evenimentele zilei şi frământările legate de plecare.

Dimineaţă, totul s-a aranjat destul de bine şi când sosise ambulanţa, sir Marcus era gata de plecare.

Doctorul Vancroft o luase pe fiica lui deoparte pentru ultimele sfaturi; ea ştia ce trebuia să facă dacă rănitul avea dureri mari şi luase cu ea cele necesare pentru a-i face injecţii care să le aline.

După aceea, îl îmbrăţişase pe tatăl ei.

- Scumpul meu tată! spusese ea. Ai grijă de tine cât lipsesc. Te rog, nu neglija mesele şi nu ieşi fără palton!

- Aş face tot ce mi-ai spune dacă ai fi aici, promisese doctorul Vancroft făcându-i cu ochiul.

Acum, în avion, Dacia se gândea la bucuria pe care o aduseseră cele două bancnote de cinci lire şi se întrebă dacă oamenii bogaţi, cum era sir Marcus, îşi dădeau seama ce mult înseamnă pentru nişte copile cum erau Gaye şi Christine acei bani.

Tocmai terminase masa, gustând pentru prima dată în viaţa ei pateu de ficat de gâscă, pui în aspic, piersici în sirop de cireşe, mai multe specialităţi de brânză şi diverse băuturi răcoritoare.

- O să încerc să dorm puţin, spuse sir Marcus după masă.

Faţa lui trăda într-adevăr o mare oboseală.

Când ajunsese la aeroport, făcuse un efort uriaş să lase impresia că nu avea nimic grav.

- M-arn lovit la picior, asta-i tot, spusese el celor care veniseră să-l întâlnească. Medicul a făcut o întreagă tevatură pentru un fleac, în câteva zile voi fi ca nou, pe picioarele mele. în afară de asta, mă simt foarte bine.

I se pusese la dispoziţie un avion foarte confortabil, cu o cuşetă, deşi era un aparat mic, prevăzut cu locuri pentru doi piloţi şi pentru un steward.

Dacia nu-şi imaginase niciodată că se poate călători în asemenea condiţii.

Acum zburau deasupra Italiei, dar era prea sus pentru ca tânăra fată să poată distinge ceva afară doar de insula Elba şi de marea de un albastru strălucitor, mărginită de o plajă cu nisip auriu.

- Domnişoară, aterizăm în zece minute, anunţă stewardul.

- Aş face bine să-l trezesc pe sir Marcus, răspunse ea.

Când se duse în cabină, el dormea profund şi liniştit. Ridică uşor cuvertura de pe picioarele rănitului şi-i spuse încet:

- Sir Marcus, aproape am ajuns la Roma.

El se trezi imediat.

- Roma... aşa de repede? întrebă uimit.

- Ajungem în cinci minute. Doriţi să beţi ceva?

- Da, aş vrea un coniac.

Dacia vru să-i răspundă că alcoolul nu este indicat pentru el, dar se mărgini să se încrunte.

- înţeleg că nu eşti de acord? remarcă bolnavul.

- îmi pare rău, răspunse Dacia. Mă gândeam că alcoolul ar putea să vă dea dureri de cap.

- Foarte bine. în cazul acesta o să iau o cupă de şampanie, acceptă neaşteptat sir Marcus.

Stewardul îi aduse un pahar cu şampanie pe care o bău pe nerăsuflate. Dacia bănuia că are dureri, dar nu îndrăznea să-l întrebe.

- Pansamentul nu vă strânge prea tare? întrebă ea.

- Nu cred.

- O să-l refac când ajungem la hotel.

- Să vedem dacă o să am timp, răspunse scurt sir Marcus. Mă aşteaptă multă treabă.

Dacia ghici că era un mod de a-i spune că nu trebuie să se amestece în lucruri care nu o privesc.

Pe sir Marcus îl aştepta la Roma o primire pompoasă. Dacia avea impresia că în întâmpinarea lui venise o întreagă armată de englezi,

italieni, oficiali în uniforme strălucitoare. O ambulanţă elegantă cu doi asistenţi era pregătită să-l ducă în oraş.

în cele din urmă, după multe strângeri de mâini, complimente şi urări de bun venit, reuşiră să scape de comitetul de primire. Dacia stătea lângă bolnav în ambulanţă.

- Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat! spuse sir Marcus.

- Cred că sunteţi foarte obosit.

- O să vină toţi la hotel, continuă el, împreună cu mulţi alţii care nu au putut veni la aeroport.

- NU o să puteţi să vă odihniţi?

- Nu, răspunse el. Nu încerca să mă convingi; mai bine dă-mi una din pastilele pe care mi le-a recomandat tatăl dumitale.

Tânăra deschise geanta şi-i dădu doctoria cerută. Era evident că suferă, dar nu se plângea. în timp ce traversau Oraşul Etern, Dacia se aştepta să vadă străzi liniştite, ziduri purtând patina timpului, dar fu

decepţionată să constate că animaţia Romei nu se deosebea cu nimic de cea a Londrei sau a oricărui alt mare oraş.

Văzu de asemenea ziduri cu tencuiala căzută, cu inscripţii în culori stridente sau cu afişe rupte care ofereau o imagine jalnică.

Când ajunseră la hotel, sir Marcus fu dus pe targă până la liftul care-i lăsă la etajul cinci. Apartamentul în care fură conduşi era foarte mare, cu ferestre înalte care dădeau spre balconul dinspre grădină.

Rănitul fu instalat într-un şezlong, alături de o masă joasă pe care erau trei telefoane. Fără să spună nimic, Dacia deschise uşa camerei alăturate şi luă de pe pat o pătură pe care o puse pe picioarele bolnavului; aduse apoi perne pe care le puse la spatele lui, ca să stea comod şi să se odihnească.

- Domnule, pot să vă ajut cu ceva? întrebă directorul hotelului care-i însoţise.

- Cu nimic, răspunse sir Marcus, părând că face un mare efort să rostească aceste cuvinte.

Apoi, în mod neaşteptat, adăugă:

- Poate infirmiera mea doreşte o ceaşcă de ceai.

- Mulţumesc, mi-ar prinde bine, răspunse ea.

- Vă trimit imediat ceaiul, se înclină el.

După ieşirea lui din cameră, începură să sune telefoanele. Dacia răspunse cu oarecare încordare, dar răsuflă uşurată când constată că cei care sunau vorbeau englezeşte.

- Sir Marcus Cunningham a venit? La telefon Jim Armstrong. Doreşte să vin să-l văd?

- Sir Marcus este? Din partea lui Cari Bramer...

- Sir Edward Bettington...

Nume după nume, zeci de nume. Dacia trebuia să răspundă fiecăruia:

- Sir Marcus va fi bucuros să vă vadă.

Ea ar fi vrut să-l tempereze, să-l sfătuiască să se odihnească puţin înainte să-i primească pe aceşti oameni, dar ştia că protestele ei nu vor sera la nimic, deoarece va face cum voia el.

Când apărură primii vizitatori, nu-i mai rămase decât să se retragă în camera ei, învecinată cu cea a bolnavului. Era o cameră mai mică, dar Daciei i se părea deosebit de confortabilă.

Covoarele groase, dulapul prevăzut cu rafturi, măsuţa de toaletă şi baia alăturată, cu faianţă albastră, prosoapele moi, totul o încânta.

Se pregătea să-şi desfacă valiza când cineva bătu la uşa ei. Se duse s.i deschidă şi spre surpriza ei, se găsi faţă în faţă cu un tânăr într-un impermeabil, cu o pălărie de fetru maro pe cap.

- Dumneavoastră sunteţi infirmiera? întrebă el.

Privirea lui, care părea amuzată, înregistra totul fără niciun scrupul, chiar şi părul cufulit al tinerei.

- Da, sunt infirmiera lui sir Marcus, răspunse cu demnitate Dacia.

- Pot să-l văd?

- Cine sunteţi?

- Taylor, corespondentul ziarului „Glasul zilei” la Roma. Aş dori sa obţin ştiri în exclusivitate. Credeţi că puteţi să mă ajutaţi?

- Nu-mi dau seama, răspunse Dacia. O să-l întreb pe sir Marcus.

- O clipă! o opri tânărul. Spuneţi-mi ce părere aveţi despre călătorie. Ce probleme are de fapt sir Marcus?

Tânărul părea atât de nerăbdător să afle răspunsul, încât Dacia sesiză pericolul.

- Mă duc să văd dacă sir Marcus vrea să vă primească. Vă rog să aşteptaţi pe hol.

Nu reuşi să închidă uşa, deoarece el şi intră în cameră.

- Nu vă grăbiţi, îi ceru el. Aş vrea să vă vorbesc.

- Nu pot să accept, sper să înţelegeţi.

- Aveţi dreptul să vorbiţi cu oricine doriţi, replică el. In plus, sunteţi atât de frumoasă, încât nu mă puteţi refuza.

Cum Dacia nu răspunse, continuă:

- Cum vă numiţi?

- Dacia Vancroft. Dar repet, nu am nimic de spus. Sunteţi amabil să ieşiţi din cameră?

- Nu fiţi aşa de răutăcioasă, insistă el. Trebuie să-mi fac meseria,

la fel ca dumneavoastră. Sosirea lui sir Marcus este o mană cerească. Aţi venit cu Zeus?

- Am venit cu un avion particular.

- Ar fi trebuit să vin la aeroport, dar am aflat prea târziu de venirea voastră. Ce are la picior?

întrebarea fusese pusă atât de firesc, încât Dacia era cât pe ce să răspundă.

- Nu pot să vă spun, declară ea. Aşteptaţi pe hol. Tot ce pot să fac, este să-i vorbesc despre dumneata lui sir Marcus.

- E în regulă, spuse el zâmbind. Păreţi foarte tânără pentru acest gen de muncă. Cum v-a cunoscut sir Marcus?

Cum Dacia nu scoase o vorbă, el începu să râdă.

- Vă rog să mă înţelegeţi. Trebuie să-mi câştig existenţa, altfel rabd de foame. Dacă puteţi să mă ajutaţi în vreun fel, vă rog s-o faceţi. Mă numesc Tim Taylor şi mă găsiţi la biroul redacţiei „Glasul zilei”.

Puse o carte de vizită pe masă şi se îndreptă spre uşă.

- NU aţi vrea să luaţi masa cu mine? întrebă el din prag.

Dacia făcu semn din cap că nu, iar el zâmbi.

- Bine, nu o să mai insist deocamdată. Vă rog să fiţi amabilă şi să-l întrebaţi pe sir Marcus dacă mă poate primi.

După plecarea lui, Dacia se pieptănă, apoi îşi puse o bonetă şi o bluză.

Când intră în salonul unde se afla sir Marcus, îl găsi înconjurat de vreo douăzeci de domni cu pahare în mână, vorbind cu însufleţire.

- Domnişoară, aţi venit să ne spuneţi că facem prea multă gălăgie? întrebă râzând unul din bărbaţi.

îi făcură totuşi loc pentru a se putea apropia de sir Marcus.

- Pe culoar este un tânăr, îi spuse ea în şoaptă. Se numeşte l aylor, este reporter la „Glasul zilei" şi doreşte să-l primiţi.

- Spuneţi-i că refuz, declară categoric sir Marcus. Nu vreau să am i le-a face cu presa. Trebuie să înţeleagă că nu am nimic de comunicat M nu vreau să mi se facă publicitate.

- Americanii au obiceiul să furnizeze informaţii ziarelor, spuse cineva. Se organizează conferinţe de presă.

- Treaba lor, ripostă cu răceală sir Marcus. Avem angajaţi care se ocupă de genul acesta de lucruri.

Se întoarse spre Dacia.

- Spuneţi-i reporterului că poate să obţină toate informaţiile pe care le doreşte de la biroul meu din strada Victor Emmanuel nr. 6o7.

- Foarte bine, domnule.

Ieşind pe culoar, îl găsi pe reporter aşteptând sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare.

- îmi pare rău, spuse ea.

- Să ştiţi că nu speram să mă primească, o asigură el. Mereu se intâmplă la fel! Nu pot să scriu un articol doar cu informaţiile oficiale. S puneţi-mi cum s-a rănit sir Marcus la picior.

- Nu pot.

- înţeleg, zise Tim Taylor. Are arsuri grave?

- Nu are nicio arsură! exclamă tânăra fată. S-a rănit la o aterizare forţată.

Observă licărirea din ochii ziaristului şi-şi dădu imediat seama de greşeala pe care o făcuse.

- Vă rog să nu pomeniţi despre asta! protestă ea.

- NU am de ales, înţelegeţi? Nu ştiţi ce înseamnă să fii hărţuit de patron! Alţi ziarişti inventează pur şi simplu fapte, dar eu încerc să rămân corect. Pentru că tot aţi scăpat ceva, spuneţi-mi cum aţi ajuns să-l însoţiţi?

- Tata l-a îngrijit pe sir Marcus, spuse Dacia. Este medic în satul Cobblefield, din Worcestershire. Acum, vă rog să plecaţi!

- Sunteţi un înger! exclamă Taylor. Mai spuneţi-mi ceva şi promit să nu vă mai plictisesc. Ce număr de telefon are tatăl dumneavoastră?

- Doar nu o să-i telefonaţi?

- Ba da, să verific informaţiile de la sursă.

- O să vorbiţi într-adevăr cu tata?

- Aveţi ceva să-i transmiteţi? întrebă el.

- Spuneţi-i că am călătorit bine şi că am ajuns cu bine.

Se gândi o clipă şi adăugă:

- Credeţi că sir Marcus va citi „Glasul zilei”?

- M-ar mira. Nu e genul căruia să-i placă să citească presa.

- Nu, nu-l văd făcând aşa ceva, zise ea.

- O să acceptaţi să cinaţi cu mine? întrebă Tim. Aş putea să vă povestesc ce va spune tatăl dumneavoastră.

- încercaţi să mă ademeniţi, râse ea. Nu pot oricum să accept, deoarece sir Marcus va avea nevoie de mine.

- Dacă sunteţi liberă, sunaţi-mă.

- Nu cred că tatăl meu ar fi de acord să iau cina cu cineva abia cunoscut, spuse Dacia cu o umbră de ironie.

-Atunci, o să-l întreb. Dacă este de acord, vă telefonez să vă spun. încercaţi să veniţi! Nu pot să vă spun cât mă bucur să văd pe cineva care tocmai a venit din Anglia!

- Nu vă place să trăiţi la Roma? întrebă ea.

- Sincer să fiu nu-mi place, răspunse Tim. Credeam că o să fie plăcut să fii corespondent de presă... Acum, tânjesc după ceaţa 11 mdrei şi după cafenelele unde mă întâlneam cu prietenii. La drept \ i u bind, mă simt foarte singur. Nu vă e milă de mine?

- Nu e vorba de milă, răspunse Dacia, pentru că nu cred tot ce spuneţi.

- Dacă veniţi la cină, o să aveţi dovada sincerităţii mele.

- Nu ştiu dacă o să pot veni.

- O să vă dau telefon.

îi făcu semn de rămas-bun şi ieşi. Dacia intră în cameră zâmbind, i.mărul părându-i simpatic.

începu să-şi scoată lucrurile din valiză când soneria telefonului o lacu să tresară. Alergă să ridice receptorul telefonului aflat lângă pat.

- Domnişoara Vancroft? Sir Marcus doreşte să veniţi, spuse o voce cu puternic accent străin.

- Vin imediat.

Când intră în camera lui, îşi dădu seama că era epuizat. Era palid la faţă şi ridurile din jurul gurii se adânciseră.

- Aţi dori să vă culcaţi, nu-i aşa? îl întrebă cu blândeţe.

- Nu asta doream, dar cred că sunt obligat. Mă doare îngrozitor piciorul.

- O să mă ocup de dumneavoastră după ce vă dezbrăcaţi. Pot să vă ajut să mergeţi în dormitor?

- Cheamă valetul, murmură sir Marcus.

- Valetul? se miră Dacia.

- Da, a sosit ieri, cu bagajele mele. Caută îl la recepţie.

Neştiind ce să spună şi intimidată ca să întrebe, Dacia folosi unul din telefoanele de pe masă.

Nu înţelese ce i se răspunse, dar nu dură mult până când uşa se deschise şi în cameră îşi făcu apariţia un omuleţ între două vârste, vioi şi surâzător.

- Aţi sosit deja, sir Marcus! exclamă el. Aş fi vrut să vin mai devreme, dar cei de la recepţie nu mi-au anunţat venirea dumneavoastră. I-am întrebat de ora aterizării avionului, dar nu au ştiut să-mi spună.

- Nu mai vorbi atât, Robert, ajută-mă să mă întind în pat, îi ceru sir Marcus.

Robert şi Dacia fură nevoiţi să-şi unească forţele pentru a-l susţine pe rănit până în cameră. Tânăra trebui să iasă până când bolnavul urma să fie instalat în pat.

- Acum, ocupaţi-vă de acest picior afurisit, îi ceru sir Marcus.

Robert aduse apă caldă şi Dacia îi spălă piciorul care era într-o

stare mai proastă decât dimineaţă.

- Trebuie să vă odihniţi, spuse ea cu seriozitate.

- NU am timp să stau în pat, replică el nervos.

Dacia se duse să caute un pahar cu apă şi o pastilă şi spre mirarea ei bolnavul o luă fără să protesteze. După ce-i pansă piciorul, îl întrebă:

- Mai aveţi nevoie de mine?

Cu ochii pe jumătate închişi, îi redeschise şi răspunse:

- Poţi să cinezi cu mine, aici. Robert va comanda ce dorim. Va fi mai plăcut decât să iei masa singură la restaurant.

Dacia vru să spună că este invitată, dar renunţă. Nu putea să-i

vorbească lui sir Marcus despre Tim Taylor. în plus, nu era sigură că

i bine să iasă cu un necunoscut.

- Robert, o să cinăm la ora opt, ordonă sir Marcus valetului său.

- Prea bine, domnule.

dând Dacia reveni în camera ei, sună telefonul. Era Tim Taylor.

- Am transmis mesajul tatălui dumneavoastră, zise el.

- Ah, adevărat? Ce-a spus?

- Vă îmbrăţişează şi mi-a cerut să vă asigur că ia zilnic cele trei mese.

- Sper să fie adevărat, râse Dacia.

- Restul o să vă povestesc în timpul cinei, continuă ziaristul. La ce (>ră o să fiţi gata?

- Nu pot să vin. Sir Marcus doreşte să iau masa cu el.

- Afurisit om! Nu puteţi să ieşiţi mai târziu?

- Nu, nu pot. Trebuie să rămân aici.

- încercaţi!

- Sunt sigură că nu se poate.

- Pentru orice eventualitate, o să vă sun pe la ora zece. Pe curând! Dacia închise telefonul zâmbind. îi părea rău pentru simpaticul

/.iarist, dar nu se puteau vedea în seara aceea.

în momentul acela, răsună soneria montată special în scopul de a fi chemată de sir Marcus. Deschise uşa de legătură şi se apropie de pat.

- M-aţi chemat? întrebă ea.

- Cine a telefonat? o chestionă el.

- îmi pare rău că aţi fost deranjat, spuse ea.

- Am întrebat cine a fost!

- A fost o convorbire personală.

- Cu cine?

Niciodată nu auzise pe cineva folosind un ton atât de autoritar. Simţi că-i sare inima din piept.

- Cu cineva care... avea un mesaj pentru mine, răspunse ea.

- Aveţi prieteni la Roma?

- Nu, este cineva cunoscut de curând.

- Ziaristul era?

-Da.

- Iţi interzic să vorbeşti cu indivicful acela, ai înţeles? Gazetarii dau mereu târcoale, în căutare de subiecte. Nu trebuie să le spui nimic, e clar?

- Da, foarte clar.

Ar fi vrut să-i spună că avea doar datoria să-l îngrijească, dar nu îndrăzni.

- Stai departe de aceşti indivizi periculoşi, continuă sir Marcus. Trebuie să-ţi faci meseria, nu să ai de-a face cu asemenea oameni.

Dacia ieşi nervoasă din cameră, nemulţumită de atitudinea lui autoritară. Nu putea însă să protesteze, deoarece se temea de el.

Capitolul 4

Dacia era încântată de perspectiva de a vizita oraşul, deoarece avea câteva ore libere.

Dimineaţă, în timp ce pansa piciorul lui sir Marcus, acesta îi spusese:

- Toată dimineaţa o să fiu în conferinţă şi bănuiesc că vrei să vizitezi Roma. Pentru asta, ai la dispoziţie o maşină cu şofer.

- O, mulţumesc, dar aş prefera să merg pe jos, replică Dacia.

El o privi nemulţumit, apoi adăugă:

- O să ai nevoie de bani. Ia de pe masă cele cincizeci de lire aflate acolo.

- Cincizeci de lire? repetă ea uimită. Nu am nevoie de atâţia bani!

Sir Marcus o privi încruntat.

- Am spus să iei banii pe care ţi-i datorez şi te rog să nu mai comentezi.

- Foarte bine, sir Marcus, spuse ea roşind. Mi-e teamă să am la mine atâţia bani.

- Dacă asta te nelinişteşte, poţi să depui o parte din ei în casa de bani a hotelului.

Dacia nu comentă, nefiind obişnuită cu regulile practicate în hoteluri. Termină de pansat şi-i recomandă:

- Vă rog să nu va sprijiniţi pe picior decât dacă este absolut necesar; dacă îl obosiţi, se va umfla şi vor reveni durerile.

- Piciorul ăsta afurisit! bombăni sir Marcus. Poţi să faci ceva pentru spatele meu? Am nişte dureri groaznice!

- De ce nu mi-aţi spus?

îi făcu una din injecţiile recomandate de tatăl ei şi văzându-i faţa trasă şi palidă, i se făcu milă de el.

- Dacă vă doare şi după-amiază, o să vă mai fac o injecţie. Sunteţi sigur că nu vreţi să vă vadă un doctor? Tata m-a sfătuit că dacă vă simţiţi mai rău, să apelez la un specialist.

- De ce să mai chem un doctor, din moment ce eşti aici? bombăni rănitul.

- Nu sunt decât o simplă infirmieră şi nu am multă experienţă.

- Te descurci foarte bine, răspunse sir Marcus.

Dacia schiţă un zâmbet, fiind primul compliment pe care i-l făcea.

Puse medicamentele în ordine şi trecu în salon, să aştepte ca Robert să-şi îmbrace stăpânul şi să-l ajute să se instaleze pentru micul dejun.

Era ora nouă şi treizeci de minute când sir Marcus se uită la ceas.

- Acum eşti liberă, spuse el. Aş vrea să te întorci la ora douăsprezece, pentru cazul că aş avea nevoie de dumneata.

- O să fiu aici, îl asigură Dacia.

Se grăbi să ajungă în cameră, să se pregătească. Ieşind pe culoar, \ .i/u câţiva bărbaţi intrând în apartamentul lui sir Marcus şi de bucurie că nu trebuie să-i însoţească, coborî veselă pe scări, prea nerăbdătoare ca să aştepte liftul.

Afară fiind un vânt rece, îşi strânse mai bine haina peste uniformă.

(ioborî cu paşi vioi pe o stradă în pantă până la o piaţetă unde era 11 fântână cu îngeri, delfini şi zeul Neptun, peste care cădeau şuvoaie de apă.

Dacia o contemplă îndelung, după care îşi continuă drumul. Deşi era foarte încântată, nu se putea împiedica să regrete că nu avea cu (ine să împărtăşească impresiile.

Traversa o stradă cu magazine când auzi în spatele ei paşi grăbiţi, apoi cineva o strigă pe nume.

- Domnişoară Vancroft!

Se întoarse şi-l văzu pe Tim Taylor venind spre ea, cu impermeabilul fluturând în vânt.

- Bună ziua, îl salută ea fără să ascundă plăcerea de a-l vedea.

- Eram sigur că eşti dumneata, spuse el gâfâind când ajunse lângă ea. V-am văzut dintr-un autobuz că vă plimbaţi singură şi am coborât imediat. De ce sunteţi aşa de severă?

- Severă? repetă ea, surprinsă.

- Aseară, am telefonat de trei ori ca să mi se spună că domnişoara Vancroft nu răspunde la niciun apel telefonic!

- Aşa vi s-a spus la hotel? întrebă Dacia.

- Au afirmat că aşa aţi cerut. Azi-dimineaţă am încercat din nou şi mi s-a spus acelaşi lucru. Vreţi să vă apăraţi de un jurnalist prea îndrăzneţ sau aşa sunteţi de obicei?

- Sincer, nu ştiu nimic despre această poveste, răspunse Dacia.

Eu nu am dat asemenea indicaţii.

- Dar aşa mi s-a răspuns! insistă Tim.

Spunea fară îndoială adevărul. Dacia ghici ce se întâmplase şi se enervă. Nu putea fi decât intervenţia lui sir Marcus.

Ar fi vrut să-i explice ziaristului cum stau lucrurile, dar ar fi fost lipsă de loialitate faţă de patronul ei.

- Cred că a fost o eroare, spuse ea. NU o să se mai întâmple. Sunt încântată să vă văd. Am câteva ore libere să mă plimb.

- Vin cu dumneata, declară Tim Taylor.

- Nu aveţi treabă?

- Eu lucrez tot timpul, replică el râzând. Nu ştii că datoria unui reporter nu se termină niciodată? Aş putea să scriu un articol despre impresiile unei infirmiere engleze care vizitează Roma pentru prima dată!

- Să nu scrieţi asemenea lucruri! protestă râzând Dacia. Glumiţi, desigur! Nu interesează pe nimeni să ştie ce cred eu despre Roma.

- Nu, într-adevăr... Numai dacă daţi foc catedralei San Pietro sau dacă aruncaţi în aer castelul San Angelo.

- Nu pot să fac aşa ceva... nici măcar pentru a vă oferi exclusivitatea unor ştiri senzaţionale! spuse ea amuzată.

- Să mergem, zise el. Să vedem celebrele vestigii pe care nici eu nu le-am văzut de mult. Unde mergem mai întâi? La Colosseum?

- Da, de acord! se bucură Dacia.

Tim chemă un taxi.

- Nu putem să mergem pe jos? întrebă Dacia.

- O, Doamne, nu! Este mult de mers şi mi-e milă de picioarele dumitale.

lira un taxi destul de vechi, dar asta nu o împiedică pe Dacia să .uimire ceea ce vedea, cu încântarea unui copil la primul spectacol de icatru de păpuşi.

- Priviţi! O, ce minune! repeta ea tot timpul.

Tim îi indica cele mai frumoase locuri, încercând să spună câte ■ cva despre fiecare.

- Am impresia că nu aţi vizitat cu adevărat Roma, spuse Dacia după ce el mărturisi că nu ştia nimic despre unele monumente.

- La drept vorbind, răspunse tânărul, oamenii mă interesează mai mult decât arhitectura. Oameni ca dumneata, de exemplu.

ha surâse, două gropiţe apărând pe obrajii ei.

- Mă flataţi, spuse ea, dar îmi dau seama foarte bine despre ce este vorba: persoana care vă interesează de fapt este sir Marcus.

- Asta se întâmpla ieri, protestă el. Acum, consider că infirmiera lui este un subiect mult mai palpitant.

- Vă pierdeţi timpul! Nu pot să vă dau nicio informaţie. Dacă aveţi lucruri mai importante de făcut decât să-mi arătaţi Colosseumul, vă sfătuiesc să abandonaţi subiectul.

- Ascultă, Dacia, spuse el. O să-ţi spun pe nume. Mi-ai plăcut de prima dată de când te-am văzut, încruntată şi cu aerul acela speriat. La Roma îmi lipseşte teribil Anglia şi tu îmi alini dorul de ţară. Să uităm de sir Marcus şi să ne gândim la noi. Să ne imaginăm că nu sunt ziarist, să uităm că tu trebuie să ai grijă de o persoană despre care vorbesc toate ziarele, să redevenim doar oameni care sunt fericiţi să vadă Roma. Ce spui?

- Cred că este o idee grozavă.

- în regulă! zise Tim. Acum închide ochii, deoarece ajungem la

Colosseum şi dacă vrei să-l vezi din cel mai bun unghi, trebuie să ajungem într-un loc anume.

- De acord, acceptă ea.

Tim se aplecă şi-i spuse ceva şoferului. Mai merseră puţin, apoi taxiul se opri.

- Acum, poţi să priveşti, spuse el.

Ea deschise ochii şi-l văzu aşa cum se aştepta, impresionant, profilat pe cerul plumburiu.

Coborând din taxi, se plimbară pe sub arcade. Când ajunseră în cele din urmă în centrul monumentului, priviră imensul amfiteatru.

După un timp, Tim îşi privi ceasul.

- Să mergem la Bazilica San Pietro, spuse el, după aceea ne rămâne timp să bem o cafea.

- Trebuie neapărat să mergem la cafea?

- Acasă, nu am avut mare lucru la micul dejun. Să spun drept, mi-e foame.

- O, bietul de tine! în cazul acesta, mergem să mâncăm ceva. Bazilica San Pietro poate să aştepte.

- Nu, declară el, e prea devreme. Trebuie să respect un regim, altfel devin obez.

Dacia izbucni în râs, deoarece Tim era foarte slab.

O oră mai târziu, erau aşezaţi pe terasa unei cafenele pe o elegantă stradă din Roma.

- Localul acesta pare destul de scump, spuse Dacia cu jumătate de gură.

- După aceea, o să te duc să luăm masa într-un restaurant care practică preţuri mici.

Nu pot să iau masa cu tine, spuse Dacia cu părere de rău. Sir M.IIVUS vrea ca la ora douăsprezece să fiu la hotel.

La naiba! bombăni Tim. De ce nu mi-ai spus? Aş fi organizat iliiel programul, încât să vezi mai multe!

- NU aş fi putut să văd mai mult, râse Dacia, am ameţit deja.

Apăru chelnerul şi Tim comandă cafea şi sandvişuri cu creveţi pe

i ,ire se grăbi să le devoreze.

- Este ridicol să cheltuieşti bani pe aşa ceva, remarcă Dacia. Ar fi lt ist; mai bine să mănânci ouă cu şuncă, după vechiul obicei englezesc.

- Dacă ai şti cum pregăteşte gazda mea ouăle plutind în grăsime, nu ai mai spune asta, replică Tim. Uită-te la oamenii care sunt aici, nu merită oare să se bucure de o masă?

Erau acolo vreo douăzeci de persoane, unele cunoscute de Tim ca lîind nobili. începu să-i vorbească despre o tânără şi încântătoare marchiză, renumită pentru nenumăratele ei aventuri amoroase când (> voce guturală îl întrerupse.

- Cred că v-am văzut alaltăieri seară la conferinţa de presă, spuse bărbatul.

Era înalt şi solid, cu buze subţiri, bărbie pătrăţoasă şi cu sprâncene stufoase.

- Herr von Blonfeld, nu-i aşa? zise Tim. îmi amintesc că aţi fost destul de amabil să-mi oferiţi unele informaţii.

- Mi-e teamă că am uitat cum vă cheamă, spuse neamţul,

- Taylor, Tim Taylor de la „Glasul zilei".

- Da, trebuie să-mi cer scuze. Nu ţin minte numele, dar nu uit niciodată figurile.

Se întoarse spre Dacia, cu o uşoară ezitare.

- Pot să ţi-l prezint pe Herr von Blonfeld? o întrebă Tim. Miss Vancroft, o tânără venită din Anglia.

- Ştiu, spuse Herr von Blonfeld, v-am văzut ieri, când aţi venit cu sir Marcus Cunningham. Locuiesc în acelaşi hotel.

- Adevărat?

- Este cel mai bun hotel din Roma, declară bărbatul. Pot să iau loc?

- Da, bineînţeles, răspunse ea.

Nu putea să refuze, dar regreta întreruperea discuţiei cu simpaticul Tim.

Nou-venitul ceru o cafea şi nescăpând-o pe Dacia din priviri, discută cu Tim despre vreme şi numărul de turişti care vizitează Roma în această perioadă a anului. Terminând cafeaua, Dacia se ridică.

- Trebuie să mă întorc la hotel, spuse ea. Dacă vreţi să-mi arătaţi drumul, mi-ar plăcea să merg pe jos.

- Te însoţesc, spuse Tim.

- Ce coincidenţă, interveni neamţul. Şi eu trebuie să mă întorc la hotel şi pot s-o conduc pe miss Vancroft cu maşina mea aflată afară.

- Nu vreau să... începu Dacia.

- Vă asigur că nu mă deranjează. Sunt sigur că domnul Taylor este o persoană foarte ocupată.

Tim ezită, dar până să spună ceva, Herr von Blonfeld continuă:

- Domnule Taylor, ar fi bine să treceţi pe la biroul nostru: veţi afla detalii despre noul nostru avion, ar fi foarte interesant pentru „Glasul zilei".

Trebuie să plec! spuse Dacia la urechea lui Tim. îţi mulţumesc I u iitru tot ce mi-ai arătat în dimineaţa asta, ai fost foarte drăguţ.

- 0 să-ţi telefonez diseară, spuse el. Aranjează însă să poţi primi mesajele.

- O să am grijă, promise ea.

Se întoarse apoi spre Blonfeld:

- Domnule, sunteţi sigur că nu doriţi să terminaţi cafeaua? Aş I inTera să merg pe jos.

- Nu, nu, maşina mea este aici, răspunse el. Este un minunat Mercedes foarte nou, veniţi să-l admiraţi!

Mercedesul avea un geam despărţitor între şofer şi pasageri. Herr von Blonfeld închise geamul după ce dădu un ordin şoferului, apoi puse o pătură pe picioarele Daciei.

- Staţi bine? o întrebă el.

- Foarte confortabil, mulţumesc. Aveţi o maşină foarte frumoasă.

- Aşa e. Mă gândeam că o să vă placă. în Germania fabricăm maşini foarte frumoase. Şi de asemenea avioane foarte bune.

- Sunt convinsă, spuse ea politicos.

- Tocmai despre asta doream să vă vorbesc.

- Doriţi să-mi vorbiţi despre avioanele dumneavoastră? întrebă uimită Dacia.

- Ţinem foarte mult ca aparatele noastre să fie apreciate. Acesta este motivul pentru care mă aflu la Roma.

Dacia înţelese că Blonfeld avea aceleaşi interese cu avioanele germane ca sir Marcus cu aparatele englezeşti, dar se întreba ce urmărea abordând acest subiect cu ea.

- Sunteţi infirmiera lui sir Marcus Cunningham, nu-i aşa?

continuă el. Infirmierele sunt foarte importante pentru un bolnav. Fiind permanent în preajma lui, află multe lucruri despre el.

- Da, bineînţeles, spuse Dacia fără să înţeleagă ce urmăreşte.

- Roma este un oraş foarte vesel, continuă Herr von Blonfeld. O fată frumoasă ca dumneavoastră are nevoie de lucruri frumoase dacă vrea să se distreze. Ce aţi spune dacă v-aş oferi o brăţară cu diamante?

- Ce spuneţi domnule? întrebă ea uimită. De ce mi-aţi oferi o brăţară cu diamante?

- Gândiţi-vă cât de bine ar veni această brăţară la mâna dumneavoastră, frumoasa mea domnişoară, răspunse von Blonfeld. Sau dacă preferaţi, aţi putea avea o broşă. Tot ce vă cer în schimb, este să-mi spuneţi ceva.

- Ce anume?

- Preţul lui Zeus. Cât va cere sir Marcus celor care vor să cumpere aparatele. Nimeni nu va şti că l-aţi dezvăluit.

Dacia încremeni. Când îşi reveni, se aplecă şi bătu în geamul despărţitor.

- Opriţi! strigă ea. Opriţi imediat!

Şoferul privi în spate şi se îndreptă spre marginea străzii.

- Draga mea copilă, nu trebuie să luaţi lucrurile în felul acesta, începu să se bâlbâie neamţul.

- Domnule, sunteţi demn de dispreţ! declară Dacia. Nu am asemenea informaţii şi chiar dacă aş şti, nu v-aş spune nici pentru toate bijuteriile Coroanei!

Deschise portiera şi coborî, apoi o trânti şi porni cu capul sus, foarte demnă.

„Cum aş putea să fac aşa ceva?" îşi spunea ea. Era mai mult hidoasă decât surprinsă. Apoi, izbucni în râs. La urma urmei, era iînMim să i se ofere o brăţară cu diamante pentru o informaţie pe i are nu o deţinea.

Işi dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee de locul unde ■t găsea şi se duse la un agent de circulaţie să-i ceară lămuriri. Acesta 11 dădu nişte explicaţii confuze, încât trebui să întrebe de mai

multe i H i până când, în cele din urmă, când suna de ora douăsprezece, recunoscu fântâna din piaţetă.

Începu să alerge şi intră grăbită în holul hotelului. De data .ii casta, luă liftul până la etajul cinci; ajunsă în cameră, îşi scoase haina şi pălăria, îşi puse boneta şi bluza, după care intră în salonul lui sir Marcus.

lira în picioare, cu pardesiul pe el şi cu pălăria în mână, aşteptând evident întoarcerea ei.

- Ai întârziat, spuse el. Este douăsprezece şi cinci.

- îmi pare rău, spuse Dacia. Nu ştiam că doreaţi să ieşiţi. Tocmai mi-am scos haina.

- Sunt întotdeauna punctual, declară sir Marcus şi doresc ca şi cei din jurul meu să fie la fel.

- îmi pare nespus de rău, repetă ea.

- Maşina e jos, spuse. Am aflat că nu ai folosit-o în dimineaţa asta.

- Nu, am preferat să merg pe jos. Pot să vă explic de ce am întârziat.

- Explicaţiile sunt inutile, răspunse sir Marcus cu o răceală mai rea decât reproşurile. Eu când fixez o oră, o respect.

- De obicei şi eu sunt punctuală, spuse Dacia, dar...

- Mereu există un „dar", o întrerupse el.

- Nu scuzaţi pe nimeni niciodată? întrebă Dacia.

- Ce vrei să spui?

- Oamenii nu pot întotdeauna să treacă peste obstacolele care apar în cale. Dumneavoastră vă este uşor să vorbiţi de punctualitate când aveţi la dispoziţie şoferi care să vă ducă unde vreţi şi valeţi care să vă îmbrace! Dar v-aţi gândit vreodată cum este pentru cei care nu sunt bogaţi? Pentru mine, de exemplu?

Sir Marcus o privi foarte atent, Dacia aşteptându-se la o replică aspră. Spre uimirea ei însă, el îi răspunse pe un ton îmblânzit:

- Ai dreptate.

- Vreţi să plecăm? întrebă ea. Mai am ceva să vă spun, dar poate să aştepte.

- Ce mai ai să-mi spui?

- Era vorba despre motivul întârzierii mele. M-am întâlnit cu unul din concurenţii dumneavoastră, Herr von Blonfeld.

Sir Marcus tresări.

- Herr von Blonfeld? Unde l-aţi cunoscut?

-El... a intrat în vorbă cu mine într-o... cafenea, se bâlbâi ea şi când... i-am spus că vreau să mă întorc la hotel, a... insistat să mă conducă. Stia cine sunt, pentru că m-a văzut ieri.

- A pândit probabil să vadă pe cine aduc cu mine, remarcă sir Marcus.

- Am acceptat să merg cu el, continuă Dacia, şi când eram în maşină, mi-a propus să-mi ofere o brăţară cu diamante cu condiţia să-i spun preţul lui Zeus.

- Doamne, nu aş fi crezut niciodată aşa ceva despre Blonfeld! exclamă sir Marcus. NU am avut niciodată o părere bună despre n ciistă firmă, dar nu m-am gândit că sunt capabili să se înjosească ii.ii încât să recurgă la asemenea metode. Ce ai făcut?

l-am spus ce gândeam despre el şi m-am dat jos din maşină. Dar im a fost destul de greu să găsesc drumul spre hotel.

Nu te-ai gândit să accepţi brăţara? întrebă sir Marcus.

Dacia îl privi cu ochii măriţi de uimire.

- Glumiţi?

- Nu, de ce? NU ai niciun motiv să-mi aperi interesele.

- Sunteţi persoana care m-a angajat şi chiar dacă vi se pare demodat, am considerat întotdeauna că trebuie să fii loial persoanei pentru care lucrezi. în afară de asta, îmi iubesc ţara; sunt patriotă, dacă acest cuvânt înseamnă ceva pentru dumneavoastră.

Vorbea enervată, deoarece ideea că ar putea fi bănuită în stare să accepte o asemenea faptă josnică o scotea atât de tare din sărite, încât era cât pe ce să izbucnească în plâns.

- Nu m-am gândit nicio clipă că ai putea fi sedusă de un asemenea individ, zise sir Marcus.

- I-am spus că şi dacă mi-ar oferi bijuteriile Coroanei, nu m-aş înjosi să-i dau nici cea mai mică informaţie, declară Dacia. Cu ce fel de oameni sunteţi obişnuiţi să aveţi de-a face ca să vă puteţi imagina că aş fi în stare de aşa ceva?

- Dă-mi mâna! îi ceru bărbatul. Ţi-am spus deja că nu te cred în stare de asemenea fapte.

Dacia se supuse fără să mai comenteze. Degetele lui le strânse pe ale ei, atingerea lor având darul s-o calmeze.

Dacia îşi spuse, stânjenită, că poate exagerase. De fapt, el nu făcuse decât să-i pună întrebări, nu afirmase că ar fi putut să-l trădeze.

- O brăţară cu diamante! spuse gânditor sir Marcus. La drept vorbind, von Blonfeld încerca să te cumpere cu preţ redus: o brăţară costă aproape o mie de lire. Ai fi putut obţine mai mult de la Blonfeld: diamante, rochii, blănuri.

- Nu m-am gândit la asta pe moment, spuse ea. Dar după aceea, mi-am spus că ar fi fost nostim să accept brăţara şi să-i spun nişte cifre false, pentru a-i da o lecţie.

- De ce nu ai făcut-o?

- Mai întâi, pentru că nu m-am gândit, iar după aceea, chiar dacă aş fi ştiut, nu aş fi spus nimic.

- De ce?

- Din mândrie, presupun. NU aş fi vrut ca Blonfeld să creadă că sunt coruptibilă.

- Totuşi, se spune că orice femeie are preţul ei, zise el. Asta poate să însemne bani, bijuterii poziţie socială.

Dacia îl privi cu senzaţia că a primit o palmă. Simţi că se înfurie, dar îşi aminti că primise cinci sute de lire acceptând să facă un lucru pe care nu-l dorea.

II privi însă în ochi şi replică:

- După părerea mea nu pentru toate femeile banii, bijuteriile şi poziţia socială sunt lucrurile cele mai importante, ci dragostea.

Capitolul 5

Dacia îşi dădea seama că nu putea să rămână mult timp supărată. Maşina lui sir Marcus înainta pe străzile pline de animaţie ale Romei.

Nu se putea împiedica să pună întrebări despre monumentele pe lângă care treceau.

- Ce reprezintă acest monument? Dar acela?

Când ajunseră în cartierele din periferia Romei, uitase complet că fusese nemulţumită de însoţitorul ei, considerându-l persoana cea mai dezagreabilă pe care a întâlnit-o vreodată.

- Priviţi chiparoşii aceştia! exclamă ea. Şi colina aceea cu biserica de sus... Este un adevărat peisaj italian!

- Ai dreptate! aprobă sir Marcus.

- Nu râdeţi de mine, îi ceru ea. Dumneavoastră aţi văzut toate acestea, dar pentru mine este un ţinut de poveste, un vis care se împlineşte.

Sir Marcus păru că se destinde în faţa unui asemenea entuziasm.

- Atenţie la decepţii, spuse el pe un ton părintesc. Aştepţi multe de la un lucru, apoi constaţi că realitatea este departe de ceea ce ai sperat.

- Ce trist trebuie să fie pentru dumneavoastră! spuse Dacia cu compasiune. Pentru mine este altfel, tot ce speram să găsesc a fost întotdeauna cum am presupus, dacă nu chiar mai frumos. Nici Roma nu face excepţie... cel puţin după câte am văzut până acum.

- Mi se pare că ai totuşi o rezervă, remarcă sir Marcus.

Ea se întoarse şi-i surâse.

- Cum v-aţi dat seama? Este vorba de Colosseum, care m-a dezamăgit puţin. Mă gândeam că trebuie să fie superb, dar este ceva...

- Ce anume? întrebă sir Marcus, părând interesat.

- Nu ştiu cum să spun ca să înţelegeţi. Este... ceva ce s-a petrecut de mult, care îmi produce un fel de teamă. Poate cruzimea petrecută acolo...

Sir Marcus o privi atent, dându-i impresia că se gândea la ce-i spusese. Ea îi atrase atenţia spre alte lucruri interesante, încât uită de Colosseum.

După un timp, maşina intră pe nişte porţi înalte din fier forjat. Apoi merseră pe o alee străjuită de o parte şi de alta de chiparoşi care duceau la o casă din piatră înconjurată de o grădină superbă.

Dacia îşi aminti că sir Marcus o ducea să ia masa la nişte persoane necunoscute.

- La cine mergem? întrebă ea.

- O să luăm masa la prinţesa Luciana Mianesi, răspunse sir Marcus. Este o persoană foarte interesantă, una din gazdele cele mai populare din Roma.

Mă tem că nu o să fie prea încântată să mă primească, declară I);icia.

Am prevenit-o că vin cu infirmiera mea. M-am gândit că ţi-ar l il.uva să-i vezi casa şi s-o cunoaşti pe prinţesă.

Sunteţi foarte amabil, murmură tânăra fată.

Iu faţa casei erau parcate vreo douăzeci de maşini. Când intrară,

i una admiră holul invadat de o mulţime de flori de seră.

Trecură apoi prin saloane minunate care-i aduceau aminte de i.iblourile pe care le admira în biroul tatălui ei.

il urmă pe sir Marcus spre sala unde o femeie cu părul alb, acoperită de smaralde, vorbea cu numeroşi invitaţi care beau băuturi line.

Când îl zări pe sir Marcus, prinţesa se întrerupse în mijlocul frazei M întinse mâinile spre el în semn de bun venit.

Spre mirarea Daciei, glacialul sir Marcus se înclină şi sărută mâna prinţesei cu o gentileţe care o egala pe cea a italienilor.

- Sunt deosebit de fericit să vă revăd, spuse el. Mi-era teamă că

ii î-aţi uitat.

- Ai fi meritat! spuse cu severitate prinţesa. Nu mi-ai trimis nici măcat o carte poştală de sărbători!

- Iertaţi-mă, nu trimit nimănui cărţi poştale!

Prinţesa izbucni în râs şi se întoarse să-l prezinte pe nou-venit celorlalte persoane. Dar sir Marcus i-o luă inainte.

- Pot să v-o prezint pe infirmiera mea, miss Vancroft? întrebă el. V-am povestit că am avut un accident înainte să plec din Anglia.

- Ai o infirmieră! exclamă prinţesa. Dar este o copilă! Mă aşteptam la cineva mai în vârstă, care să ştie cum să te facă să-ţi iei medicamentele!

- Vă asigur că miss Vancroft ştie foarte bine ce are de făcut, replică sir Marcus.

Prinţesa o atinse uşor pe Dacia cu mâna plină de inele, apoi luându-l de braţ pe sir Marcus, îl conduse spre un grup de invitaţi aflaţi lângă fereastră.

- Este aici una din vechile tale prietene care arde de nerăbdare să te revadă, spuse ea. De fapt, a venit din Anglia special pentru tine.

în timp ce se îndepărtau, Dacia o auzi pe prinţesă întrebând:

- Infirmiera ta o să ia masa cu noi?

- Bineînţeles! răspunse sir Marcus. Am adus-o cu mine pentru că voiam să cunoască minunile Romei.

- lat-o pe Sybil, zise prinţesa; nu te aşteptai s-o vezi, nu-i aşa?

Dacia văzu o femeie care se ridică de pe o canapea şi se îndreptă

zâmbind spre sir Marcus, cu ochi strălucitori sub gene încărcate de rimei. Era una din cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată Dacia. înaltă, brunetă, avea o haină scurtă din blană şi ţinea în mână un manşon din vizon negru.

- Marcus! spuse ea cu o voce profundă care răsună în tot salonul. De ce nu mi-ai spus că pleci la Roma?

- Am vrut să-ţi telefonez, replică sir Marcus, dar am avut un accident.

- Bine că nu am ştiut; cred că aş fi înnebunit de îngrijorare, declară tânăra brunetă. Din fericire, am aflat despre asta când mi-a spus prinţesa că vii astăzi cu infirmiera, adăugă ea aruncând o privire Daciei.

Intimidată si stânjenită, Dacia se întrebă dacă ar putea să plece si

1,1 sica în maşină până se va termina masa. Dar îşi dădea seama că I n ,i ar proceda aşa s-ar da în spectacol. Tatăl ei i-a spus întotdeauna i i acesta este lucrul pe care îl detestă bărbaţii cel mai mult.

„Trebuie să mă port ca şi cum nu am auzit nimic", îşi spuse tânăra.

In acel moment, spre marea ei uşurare, apăru un tânăr care-i mibea cu amabilitate, cu ochi iscoditori şi cu acea eleganţă • .ti .icteristică italienilor, după cum remarcase Dacia, diferită de muidinea aproape rigidă a lui sir Marcus şi în general a englezilor.

- Pot să vă ofer ceva de băut? întrebă el.

- Aş dori un suc de roşii, spuse tânăra.

Văzuse pe cineva care avea în pahar un asemenea lichid roşu.

- Pentru că sunteţi în exerciţiul funcţiunii? întrebă italianul. Sau pentru că într-adevăr vă place?

- Cred că din ambele motive, răspunse Dacia. Nu obişnuiesc să beau înainte de masă.

El zâmbi amuzat şi se duse să-i aducă băutura cerută.

Când îi aduse paharul, o întrebă:

- Este plăcut să vă ocupaţi de sir Marcus?

- Bineînţeles. Am avut o mare şansă că am putut veni cu el la Roma.

- Nu pare aşa de bolnav, remarcă tânărul. Aş putea să vă propun o situaţie mai interesantă.

- Ce anume?

- Să vă ocupaţi de mine, spuse el vesel. Am aproape săptămânal câte un accident.

- NU am văzut pe nimeni care să pară mai sănătos, râse Dacia.

- Acum zece zile, am avut braţul fracturat în câteva locuri,

protestă italianul şi am primit o lovitură la cap care a distrus după afirmaţia medicului meu bucăţica de creier care îmi mai rămăsese.

Văzând nedumerirea ei, adăugă zâmbind:

- Sunt ceea ce s-ar numi pilot de curse.

- înţeleg! zise Dacia. Sunteţi obligat să practicaţi o meserie atât de periculoasă?

- Nu, dar îmi place. Este suficientă explicaţia? Şi în general, nu tot ce este plăcut este şi periculos?

- Nu cred, spuse Dacia.

- Asta dovedeşte că nu aţi fost niciodată îndrăgostită, deoarece este sportul cel mai periculos dintre toate.

Dacia râse în loc de răspuns. Nu putea să se abţină. Acest italian era amuzant şi cam insolent nu atât prin ceea ce spunea, cât mai ales pentru modul cum o spunea, privind-o cu ochii lui negri şi îndrăzneţi.

- Cine vorbeşte cu sir Marcus? îl întrebă Dacia pe italian.

- Este lady Sybil Bolton. NU aţi auzit niciodată vorbindu-se despre

ea?

- Cred că da!

Tânăra fată îşi amintea vag de acest nume din ziare.

- Sybil este un nume celebru în toate capitalele lumii. Aţi face bine să-l supravegheaţi pe sir Marcus, altfel riscaţi să vă pierdeţi pacientul.

- Vreţi să spuneţi că este îndrăgostită de el?

Dacia regretă imediat că pusese întrebarea, dar era prea târziu.

- Cât de naivă sunteţi! spuse italianul. Sir Marcus este foarte bogat. Sau cel puţin aşa are reputaţia.

In acel moment, se produse o mişcare generală spre uşă şi Dacia cli II i că urma să se servească masa.

Poftiţi, spuse prinţesa. Trec înaintea dumneavoastră, să vă indic Im urile.

I ia trecu prin faţa Daciei şi a însoţitorului ei şi-i spuse acestuia din mină:

- Bimbo, ocupă-te de mica infirmieră a lui sir Marcus. Te-am .isf/.at la masă alături de ea.

- Ce noroc! exclamă tânărul. Nu credeam că o să mă distrez la masa asta. Prinţesa invită întotdeauna prea multă lume şi cum sunt Imul ei, mă aşază acolo unde este plictiseală mai mare.

Când luă loc la masă, Dacia observă că era singura care nu avea III faţă un cartonaş cu numele ei. Aruncă o privire în dreapta şi constată că vecinul ei se numea contele Bernini Camparno.

El îi urmărise privirea şi împinse cartonaşul spre ea.

- Cred că nu am fost prezentaţi. Spuneţi-mi simplu Bimbo, cum uni spune toată lumea.

- Numele meu este Dacia Vancroft.

- Dacia, ce nume frumos! Să vă vorbesc despre mine, sau începem cu povestea vieţii dumneavoastră?

- Aş prefera s-o aud mai întâi pe a dumneavoastră.

- Altfel spus, nu vreţi să-mi povestiţi despre dumneavoastră. Nu-i nimic! Asta vine cu timpul. Vreau să ştiu cum aţi ajuns aici, de ce sunteţi infirmieră... pentru că vă stă atât de bine în uniformă!

Bărbatul continuă să discute şi să glumească, făcând cele mai nostime remarce la adresa tuturor mesenilor. Dacia râdea cum nu mai râsese niciodată la vreo recepţie. Nu-şi imaginase că se putea

distra la o masă atât de solemnă.

Aruncând o privire, constată că sir Marcus nu părea să se distreze la fel de bine ca ea. Lady Sybil aflată lângă el îl privea cu ochii ei mari şi negri, arătând atât de seducătoare, încât Dacia se întreba cum putea rămâne sir Marcus nepăsător.

Masa luă sfârşit şi contele, luând cartonaşul pe care era scris numele lui, scrise pe spate un număr de telefon.

- O să vă dau telefon, spuse el, deoarece vreau să luaţi cina cu mine. în timp ce sir Marcus va fi ocupat cu afacerile, o să vă arăt Roma şi o să-mi vorbiţi despre dumneavoastră. Ne-am înţeles?

- Nu cred că o să vă mai amintiţi de mine, spuse Dacia, dar mulţumesc pentru invitaţie.

- Vreţi să luaţi cina cu mine în seara asta?

- Nu... nu cred că pot. S-ar putea ca sir Marcus să aibă nevoie de mine.

- încercaţi totuşi să fiţi liberă, insistă contele. O să vă sun pe la ora şapte.

- Vorbiţi serios?

- Bineînţeles! De ce credeţi că nu am s-o fac?

- Puteţi să invitaţi pe cine vreţi, răspunse Dacia. De ce să mă

invitaţi pe mine?

- Tocmai v-am spus: pentru că sunteţi fata cea mai drăguţă pe care am văzut-o de ani de zile.

Când ajunseră în salon, lady Sybil Bolton se apropie de tânăra infirmieră şi-i spuse cu vocea puţin răguşită:

- Sir Marcus a fost grav rănit?

- A avut un şoc destul de puternic. Ar trebui să se odihnească.

lânara fată constată că femeia o măsura cu atenţie din cap I >.111.1-11 picioare.

I)upă ce lady Sybil se îndepărtă, Dacia, neputând să rămână în i ui K i;ire în mijlocul salonului, se duse să se aşeze pe o canapea aflată l i în castra care dădea spre grădină.

(iând apăru în sfârşit şi sir Marcus, constată că şchiopăta mai tare decât dimineaţă. Când îi făcu semn că trebuie să plece, se duse gi abită spre el.

- Dragul meu, ne vedem diseară, nu-i aşa? strigă lady Sybil. M.ircus, trebuie neapărat să te văd!

Sir Marcus se uită la ceas.

- O să-ţi dau telefon după conferinţă, spuse el. Suntem în stadiul preliminar al negocierilor, care durează.

- Dar o să fii totuşi liber la cină, nu-i aşa?

- O să te anunţ, Sybil. Să mergem, Dacia.

îşi luară rămas-bun de la prinţesă şi ieşiră.

Maşina fu adusă în faţa scării şi urcară în tăcere. Când ajunseră la i apătul aleii mărginită de chiparoşi, sir Marcus i se adresă:

- Am avut impresia că te-ai distrat bine.

- Mult mai bine decât mă aşteptam, mărturisi Dacia. Este o casă superbă! La început am fost destul de intimidată, dar după aceea tontele a fost drăguţ cu mine.

- Am remarcat. Să nu crezi tot ce spun italienii ăştia vorbăreţi. In special tânărul acesta, un pierde-vară: singurul efort pe care îl face este să piardă bani la masa de joc.

- Mi s-a părut simpatic, spuse ea. M-a invitat la cină în seara asta.

- Mi-e teamă că e imposibil.

- De ce?

- Pentru că am nevoie de dumneata.

Dacia nu putea să comenteze, deşi era nemulţumită.

- Te-am adus aici ca să te ocupi de mine, declară sir Marcus. E clar?

- Bineînţeles. Mă gândeam că poate trebuie să mergeţi în altă parte.

- Te-ai înşelat, replică sir Marcus cu răceală.

Dacia ar fi vrut să-i răspundă, dar renunţă.

- Va veni cineva la hotel să mă vadă, spuse sir Marcus. NU o să ies înainte de ora patru. Vreau să aştepţi până atunci, pentru cazul că aş avea nevoie de dumneata.

- Foarte bine, spuse ea.

Traversară în tăcere străzile Romei. Dacia era cufundată în gânduri iar sir Marcus închisese ochii; poate dormea.

Când ajunseră la hotel, în faţa liftului aşteptau mai multe persoane, Dacia constatând că era o persoană în plus.

- O să vin imediat, îi spuse lui sir Marcus. Când uşile liftului se închiseră, se duse la recepţie.

- Sunt miss Vancroft, spuse ea, infirmiera lui sir Marcus Cunningham. Aştept în seara aceasta nişte apeluri telefonice: vă rog să aveţi grijă să fie transferate în camera mea, numărul 64, etajul cinci! Ieri-seară am aflat că persoanelor care m-au sunat li s-a răspuns că nu pot vorbi cu mine. Nu vreau să se mai repete situaţia.

Recepţionerul ridică receptorul.

- O secundă vă rog, signorina.

Vorbi în italiană câteva minute, apoi reveni:

lini pare rău, signorina, dar sir Marcus Cunningham a dat ordin .1 nu vă fie transmis niciun apel telefonic. Mă tem că va trebui să-i urii aprobarea dacă doriţi să primiţi apelurile, bine, spuse Dacia.

Ascensorul reveni şi ea urcă, decisă.

Se duse direct în salon, fără să-şi scoată haina şi pălăria. Sir M.ircus stătea la birou, cu un teanc de scrisori în faţă.

- Cât timp am rămas jos, spuse Dacia, am cerut ca apelurile telefonice care îmi sunt destinate să-mi fie transmise în cameră. Mi s .1 răspuns că după instrucţiunile dumneavoastră, nu pot să primesc iiicio comunicare. Vă rog să reveniţi asupra acestei restricţii care mă lic i tează. Sunt infirmiera dumneavoastră şi nu aveţi niciun drept sa-ini supravegheaţi viaţa particulară.

- NU o să te las bineînţeles să vorbeşti cu presa, declară el. Ţi-am spus ieri-seară: cunosc metodele lor şi indiscreţia de care sunt

< apabili.

- Dacă prin presă vă referiţi la domnul Taylor, ripostă Dacia, l-am întâlnit în dimineaţa aceasta şi am discutat cu el. Este un tânăr

< umsecade şi nu văd niciun motiv pentru care nu pot să vorbesc cu el la telefon. Cu el şi cu oricine altcineva.

- Ţi-am spus să nu mai vorbeşti cu el! exclamă furios sir Marcus, dând cu pumnul în masă.

- îmi pare rău, dar nu pot decât să repet: timpul liber îmi aparţine şi fac ce vreau cu el.

- Am greşit că te-am luat cu mine! izbucni sir Marcus. Eşti prea tânără şi prea lipsită de experienţă. Nu-ţi dai seama ce faci.

- înţeleg foarte bine. îmi cer scuze, dar vă amintesc că nu am vrut

să vin, dar dumneavoastră m-aţi obligat.

- Era în interesul dumitale!

- Poate, acceptă Dacia, dar eu nu voiam să vin.

- Şi de ce nu voiai să vii? întrebă sir Marcus enervat.

- Din cauza dumneavoastră. Sunteţi nepoliticos şi tiranic, răspunse cu îndrăzneală.

Vorbise spontan, dar se îngrozi realizând ce spusese.

Plecă ochii şi continuă:

- îmi pare rău pentru ce am spus Aveţi dreptate, nu ar fi trebuit să mă luaţi cu dumneavoastră. Dar mă faceţi uneori să spun lucruri nepotrivite.

- Mă port aşa pentru că încerc să te apăr, spuse sir Marcus.

- NU am nevoie de apărare, declară Dacia. Nu înţelegeţi că nu mai sunt un copil? îmi fac meseria cum pot mai bine şi dacă nu sunteţi mulţumit, nu aveţi decât să mă trimiteţi acasă.

- După câte ştiu, nu m-am plâns.

- Nu, recunoscu Dacia.

- Foarte bine. Cred că este mai bine să faci cum doreşti.

Ridică receptorul.

- La telefon sir Marcus Cunningham, spuse el. Vă rog să transmiteţi în camera lui miss Vancroft toate apelurile care-i vor fi destinate.

- Mulţumesc, spuse tânăra fată. Sir Marcus, îmi pare nespus de rău pentru ce v-am spus şi pentru modul cum m-am comportat. Aţi fost bun cu mine, dar nu pot să explic de ce mă enervez atât de uşor.

- Şi eu mă întreb de ce, murmură sir Marcus.

I)acia ieşi din camera ei şi alergă spre lift, îmbrăcând haina din mers. Avea două ore la dispoziţie, o anunţase sir Marcus cu evidentă nemulţumire:

- Voi avea de lucru două sau trei ore. Dacă ai ceva de făcut, încearcă să fii înapoi la ora şase.

Se urcă în lift, dar liftierul nu închise uşile, aşteptând să mai vină cineva.

Dacia ar fi vrut să-l grăbească, dar când observă că era vorba de o doamnă bătrână care se sprijinea într-un baston, renunţă.

Se ridică de pe banchetă când intră bătrâna doamnă în lift. Era o persoană impozantă, cu un nas acvilin aristocratic, o faţă foarte ridată si cu ochi vioi care păreau să nu scape nimic. Era foarte elegant îmbrăcată în negru, cu perle în jurul gâtului, iar diamantele care-i împodobeau urechile şi degetele erau cu siguranţă de mare valoare.

- Mulţumesc, spuse ea. Eşti foarte politicoasă, dar avem loc amândouă pe banchetă. Eşti infirmieră, nu-i aşa?

- Da, doamnă, răspunse tânăra. Sunt din Anglia şi am venit aici pentru prima dată.

Liftul ajunse la parter şi Dacia îi făcu loc bătrânei să coboare.

- Unde te duci, copila mea? întrebă aceasta. La cumpărături?

- Speram să văd Fontana di Trevi, răspunse Dacia. Am promis surorilor mele să arunc o monedă ca să fiu sigură că o să revin la Roma şi mi-era teamă că nu o să pot să-mi ţin promisiunea. Cred că cel

mai bine este să profit de prima ocazie.

- Tinereţe! Tinereţe! spuse bătrâna doamnă ca pentru sine. Ce minunat e să poţi să-ţi faci planuri de viitor. Când ajungi la vârsta mea priveşti în trecut, nu în viitor.

Ieşi încet din lift, dar se întoarse spre Dacia.

- O să te duc la Fontana di Trevi cu maşina mea, spuse ea.

- Ce amabilă sunteţi! exclamă tânăra fată. Dar nu vreau să vă deranjez.

- Nu mă deranjezi deloc, merg chiar în direcţia aceea.

Şoferul aştepta la volanul unei maşini luxoase. Valetul o ajută pe bătrâna doamnă să urce şi să se aşeze, apoi îi acoperi picioarele cu o blană de zibelină.

- La Fontana di Trevi, Alberto, spuse bătrâna doamnă în italiană.

- Prea bine, Excelenţa Voastră, răspunse el.

- Şi acum, vorbeşte-mi despe tine, se adresă ea Daciei când porni maşina.

- Nu am mare lucru să vă spun, răspunse fata. După cum vedeţi, sunt infirmieră şi am venit cu sir Marcus Cunningham. El s-a rănit la picior într-un accident de avion şi a fost transportat la tatăl meu, care este medic.

- O şansă pentru tine! spuse bătrâna doamnă zâmbind.

- Da, este o şansă pentru mine să văd Roma, ceea ce am dorit întotdeauna.

- Ai suficient timp să vizitezi oraşul? Ai văzut Colosseumul sub clar de lună?

începu să râdă, înainte să aştepte răspunsul.

- Erau momente romantice care ne încântau pe vremea când

• uni tânără. Acum, tineretul preferă să danseze.

Mi-e teamă că nu pot să includ dansul în programul meu, spuse

i I.II ia. Mai întâi, nu cunosc pe nimeni care să mă ducă la dans şi în

ii doilea rând, sunt ocupată aproape tot timpul. NU am timp să merg ti baluri.

Maşina încetini la capătul unei străzi înguste.

- Iată că am ajuns! spuse bătrâna doamnă. Du-te pe jos până la tu ii ană, maşina mea este prea mare ca să încapă pe aceste vechi străduţe.

- Mulţumesc! Vă mulţumesc mult! spuse Dacia. Aţi fost foarte amabilă să mă aduceţi până aici.

- Du-te repede, copila mea, nu pierde minute preţioase stând de vorbă cu mine. Sper că ne vom revedea. Sunt marchiza di Malacredini. Oamenii spun că sunt o bătrână cinică, dar se întâmplă i al codată să-mi amintesc ce înseamnă să fii tânăr.

Dacia coborî din maşină şi-i făcu un semn de rămas-bun, în timp ce maşina demara.

Apoi, îşi concentră atenţia spre fântâna pe care urma în sfârşit s-o vadă.

Merse cu paşi grăbiţi de-a lungul străzii înguste prost pavate şi ajunse curând în faţa monumentului de care păreau atât de interesate surorile ei.

Arăta foarte frumos în lumina asfinţitului, cu jeturile de apă multicolore care cădeau în marele bazin din piatră pe fundul căruia străluceau sute de bănuţi aruncaţi de turişti. Locul părea fermecat, lăsând impresia că legenda era adevărată: dacă arunci o monedă şi îţi pui o dorinţă, te vei întoarce cu siguranţă în Oraşul Etern ca atras de

un magnet.

Tânăra scoase din portmoneu o monedă de cinci lire.

„Trebuie să-mi pun o dorinţă”, îşi spuse ea.

îi veneau în minte o mulţime de dorinţe, pentru tatăl ei, pentru Gaye şi Christine, pentru micul Robin, şi-i mai apăru o imagine: figura lui sir Marcus, severă şi încordată, dar care părea să exprime o rugăminte. Rugăminte adresată cui şi pentru ce? Era incapabilă să răspundă la această întrebare.

„O să-mi pun o dorinţă pentru tata”, decise ea. “El rămâne mereu pe primul plan”.

Când aruncă însă banul, în faţa ochilor îi apăru sir Marcus.

“Mi-am pus o dorinţă pentru sir Marcus!” constată ea bulversată. “NU am avut intenţia să fac aşa ceva, voiam să mă gândesc la tata, la familia mea!”

Dacia se uită la ceas şi constată că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Dacă voia să se întoarcă pe jos, trebuia să se grăbească.

Capitolul 6

Ajungând la hotel cu sufletul la gură, Dacia se temea de reacţia lui sir Marcus. Când intră în salon, îl descoperi în compania ladyei Sybil liolton, arătând superb într-o rochie aurie şi purtând pe umeri o capă de vizon. Părând cufundaţi într-o discuţie însufleţită, tânăra vru să se retragă, dar sir Marcus o văzu.

- Te-ai întors, Dacia? constată el. Lady Sybil tocmai pleca. Vrei să ceri telefonic o sticlă de whisky, sifon şi pahare?

- Trebuie să sun din camera mea?

- Nu e nevoie, poate s-o facă şi de aici, declară lady Sybil ridicându-se. Marcus, din moment ce ne vedem la cină, vom putea să continuăm această discuţie. Până atunci, îţi mulţumesc mult pentru superbul tău cadou; cerceii aceştia sunt minunaţi!

Dacia avea impresia că lady Sybil vorbea special pentru ea. Luă de pe canapeaua de lângă ea cutia de pluş albastru.

- Dragă Marcus, eşti atât de generos! continuă ea. Nu, nu te mişca, ştiu că te doare piciorul. Pe curând; ne vedem peste două ore.

Se îndreptă cu mişcări pline de graţie spre uşă.

- Bună seara, micuţo, spuse ea trecând pe lângă tânăra infirmieră. Constat că pacientul tău este mult mai bine. Va putea curând să renunţe la serviciile tale.

Dacia nu se lăsă înşelată de tonul aparent amabil al femeii, sesizând subînţelesul maliţios.

Dacia dădu telefon şi ceru whisky şi apă minerală, apoi se întoarse spre sir Marcus.

- Doriţi să mă ocup acum de picior? întrebă ea.

- Poate să mai aştepte până mă schimb pentru cină.

- Bine, spuse Dacia. Sunt în camera mea dacă aveţi nevoie de mine.

- Stai puţin, o opri el. Ai auzit că o să ies pentru cină. Poţi să accepţi invitaţia aceea, dacă ţii atât de mult.

- Contele a uitat probabil de invitaţie. O să cinez aici.

- Unde ai fost? întrebă el.

- Am fost la Fontana di Trevi, răspunse tânăra cu timiditate, temându-se să nu înceapă să râdă.

- Aşadar, doreşti să revii la Roma?

- Fireşte. Aş vrea să revin cu surorile mele Gaye şi Christine şi bineînţeles cu tata.

- Crezi că le va plăcea oraşul la fel de mult?

- Tatei cu siguranţă, spuse Dacia zâmbind. Gaye s-ar bucura să vadă locurile pe care le-a văzut în filme, iar Christine să danseze! Avea dreptate marchiza, la Roma poţi să te distrezi.

- Marchiza?

- Marchiza di Malacredini. Am vorbit cu ea în lift şi a fost atât de

un.ihilă, încât m-a condus cu maşina până acolo.

Sir Marcus zâmbi.

Te descurci într-adevăr foarte bine! Marchiza este una din li mcile cele mai inaccesibile din Roma. Poţi s-o întrebi pe lady Sybil: (,i .1 refuzat să mă invite la o recepţie săptămâna viitoare, cu toate că in.ii mulţi prieteni comuni i-au cerut s-o facă. Este o persoană deosebit de pretenţioasă!

- Dar cu mine a fost foarte amabilă! replică Dacia. Fireşte că nu •iveam cum s-o fi cunoscut la o recepţie: nu a vrut decât să fie binevoitoare faţă de o străină.

Înainte ca sir Marcus să aibă timp să răspundă, se auziră voci pe i uloar, urmate de bătăi în uşă.

-Au sosit prietenii dumneavoastră! spuse Dacia, mă duc la mine.

Când intră în cameră, se duse la fereastră să privească gânditoare grădina. Ce zi agitată avusese! Şi poate nu se terminase: nu era exclus ca Tim Taylor sau contele să dea un telefon! Acum, ştia că va primi apelurile lor.

Nu trecu mult şi începu să sune telefonul. Dacia ridică receptorul cu inima gata să-i sară din piept.

- Miss Vancroft ?

-Da.

- Bimbo la telefon. Aţi uitat că mi-aţi promis să luaţi cina cu mine în această seară?

- Nu am făcut niciun fel de promisiune.

- Trebuie neapărat să veniţi, vreau să vă văd.

- Dacă vreţi într-adevăr să mă vedeţi, aş putea veni, spuse Dacia.

- Când o să ne vedem, o să vă spun cât de mult vreau să vă văd.

Cât timp vă trebuie să fiţi gata?

- La ce oră v-ar conveni?

- O să vin să vă iau pe la nouă şi jumătate; aici, nimeni nu ia cina mai devreme.

- Asta nu înseamnă că o să ne întoarcem cam târziu?

- Ce contează? O să vă reţin mult, deoarece am atâtea să vă spun şi atâtea de aflat despre dumneavoastră!

- Nu ştiu dacă este posibil, zise Dacia, descumpănită. O să-i spun lui sir Marcus.

- Să nu o faceţi! Serile vă aparţin. El ce face în seara asta?

- Ia cina în oraş.

- Cu adorabila Sybil? în acest caz, nu aveţi de ce să vă faceţi griji, vă garantez că va fi foarte ocupat.

- Nu ştiu cu cine o să cineze sir Marcus, zise ea.

- Nu vă mai gândiţi la el. Gândiţi-vă mai bine la mine. La nouă şi jumătate o să aflaţi cât de mult îmi place o mică infirmieră engleză care seamănă cu un trandafir.

După ce închise telefonul, Dacia rămase pe gânduri. Era impresionată de cuvintele frumoase pe care i le spusese nu orice bărbat, ci un conte italian care cunoştea toate personalităţile din Roma!

Oare Gaye şi Christine o vor crede când o să le povestească?

Trebuia să le povestească imediat astfel că se aşeză la masa de scris.

O oră şi jumătate mai târziu, Robert bătu la uşa ei să-i spună că sir Marcus doreşte să-i schimbe pansamentul. Ea se duse în camera rănitului pe care îl găsi în halat, cu piciorul întins pe un taburet.

i ;md scoase bandajul, constată că piciorul era foarte umflat.

V-aţi agitat prea mult astăzi, spuse ea. Nu este indicat să ieşiţi în u .11.1 asta. De ce nu vă culcaţi, să folosiţi această seară pentru odihnă?

Vrei să faci în seara asta pe îngerul păzitor şi să-mi ţii companie? întrebă sir Marcus prost dispus. Credeam că urma să cinezi în oraş!

Nicio problemă, pot să renunţ dacă preferaţi să vă ţin mmpanie.

- Ai intenţia să te întorci târziu? întrebă sir Marcus.

- Nu aveam intenţia, dar contele vine să mă ia pe la nouă şi lumătate.

- Ascultă-mă, spuse brusc rănitul, nu ieşi cu el! Nu este genul de i un în care se poate avea încredere.

- Sunt în stare să mă apăr, replică Dacia zâmbind.

- Aş vrea să fiu sigur, oftă sir Marcus. Mi-e teamă că nu ai experienţă şi nu eşti pregătită să faci faţă libertinilor din Roma sau din alte oraşe mari. Contele este un bărbat viclean de la care nu ştii la ce să te aştepţi.

- Nu sunteţi prea sever cu el? întrebă ea. Contele mi s-a părut foarte drăguţ. A fost foarte amabil cu mine astăzi, când nimeni nu se gândea să adreseze un cuvânt unei modeste infirmiere.

- La naiba! NU ai decât să ieşi cu el, bombăni iritat sir Marcus.

Fără să răspundă, Dacia plecă ochii şi termină pansamentul.

Căută apoi pastilele şi aduse un pahar cu apă.

- îmi pare rău, spuse ea, dar sunt obligată să insist. Trebuie neapărat să vă odihniţi piciorul. Dacă se umflă din nou, veţi fi nevoit să staţi la pat mai multe zile. Trebuie să-l ţineţi întins; vă va durea foarte tare în noaptea asta, dar nu pot să vă dau nimic care să vă

calmeze suferinţele; rămâne doar odihna.

- Nu mă mai agasa cu atâtea sfaturi, bombăni sir Marcus. Ştiu că ai dreptate, dar trebuie să cinez în oraş, ai înţeles? Ca să-ţi fac plăcerea, o să cer un taburet pe care să-mi întind piciorul. Eşti mulţumită?

- O să vă întoarceţi devreme?

- Da, nu o să întârzii!

- O să fiu aici, dacă o să aveţi nevoie de mine.

- Nu am nevoie de tine! aproape ţipă sir Marcus. Du-te şi dansează toată noaptea, dacă îţi face plăcere. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai agasa cu spiritul tău de sacrificiu! Nimic nu detest mai mult decât generozitatea pusă pe altarul datoriei!

El înghiţi pastilele aduse de tânăra fată şi continuă:

- Acum, pleacă! Pentru Dumnezeu, distrează-te şi lăsă-mă să fac ce vreau, fără să mă mai cicăleşti.

Dacia strânse bandajele şi se îndreptă spre uşă.

- Bună seara, domnule, spuse ea.

El nu răspunse, stând încruntat.

„Doamne! Ce nesuferit e!" îşi spuse ea.

Când se întoarse în camera ei, constată că cineva intrase în lipsa ei, deoarece văzu că pe pat era un pachet. Pe el era un plic alb în care găsi o hârtie pe care scria: „Pentru o infirmieră".

Tăie repede sfoara şi descoperi câteva cutii. într-una găsi o rochie de seară albastră, cu un decolteu pătrat, mâneci bufante şi cu o jupă foarte largă, susţinută de jupoane de tul.

Când deschise şi celelalte cutii, descoperi ciorapi de mătase, o pereche de sandale argintii cu tocuri înalte şi în ultima o eşarfă din

ni,ii,isc de aceeaşi culoare ca rochia.

I'rivea aceste minunăţii şi nu-i venea să creadă. Oare cine le minisese?

< iii din nou mesajul şi dintr-odată înţelese: marchiza! Nu putea fi ■ li i .11 ea! Doar o femeie putea fi capabilă de acest gest rafinat, să se r..mdească şi la ciorapi, încălţăminte şi în plus la eşarfă.

(ie o să spună contele când o s-o vadă într-o rochie atât de inimoasă? El care o găsea drăguţă şi în uniformă, o s-o admire şi mai mult!

Dacia mângâie cu delicateţe rochia realizând că probabil costase 11 avere. în plus, părea să fie măsura ei.

îşi scoase din picioare pantofii şi încălţă sandalele aurii cu tocuri malte. îi veneau perfect! Legă baretele fine şi se ridică în picioare. Acum era mai înaltă, simţindu-se graţioasă şi uşoară.

- Ce minunat! exclamă ea.

Deoarece mai avea timp până să vină contele, se duse în baie şi dădu drumul la apă. în seara asta, voia să fie mai frumoasă ca oricând.

Tocmai intra în cadă când auzi bătăi la uşă. îşi puse repede un halat de baie şi se duse la uşă.

- Cine e? întrebă ea.

- Miss Vancroft, sunt Robert.

Dacia deschise uşa.

- Sir Marcus a plecat, spuse valetul. M-a rugat să vă dau acest plic.

- Mulţumesc, Robert.

în plic, găsi o foaie de hârtie cu antetul hotelului, pe care erau scrise doar două rânduri: „O să mă întorc pe la douăsprezece. Să

treci pe la mine când vii, indiferent de oră. Marcus Cunningham".

Dacia îşi spuse că ar fi putut să adauge „Vă rog", având senzaţia că-i întunecase seara. Ştia că nu o să îndrăznească să se întoarcă după miezul nopţii, deşi prevedea că Bimbo se va opune.

„NU ar trebui să-l supăr", îşi spuse ea fără convingere. Sir Marcus reuşise şi de data aceasta să-şi impună voinţa. Va trebui să se întoarcă la miezul nopţii, ca Cenuşăreasa. Nu va putea să-şi prelungească seara, ştiind că el o aştepta.

Aruncă scrisoarea pe masă şi se întoarse în baie.

„Aşadar, o să mă vadă cu rochia, îşi spuse ea. Mă întreb ce o să spună".

în mod ciudat, acest gând păru să-i risipească gândurile negre.

După ce se îmbrăcă, Dacia se privi în oglinda şifonierului. Se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga, făcând să se învolbureze jupa largă.

Nu avusese niciodată o rochie atât de frumoasă.

- E minunt! exclamă ea. Iar tu eşti încântătoare, adăugă râzând, adresându-se propriei imagini.

Soneria telefonului o făcu să tresară şi să alerge la aparat.

- Dacia, tu eşti?

-Alo, Tim? răspunse ea, recunoscându-i vocea.

- Mă întrebam dacă pot să dau de tine! Vreau să ştiu dacă eşti supărată pe mine.

- Supărată?

- Poate ţi s-a părut ciudat că nu te-am sunat mai devreme pentru programul din seara asta. Pot să-ţi spun că a fost o întreagă poveste! zise ziaristul.

- Le poveste?

După cura era convenit, clienţii aşteptaţi de toată lumea nu au

unii.

- Cei care trebuia să cumpere aparatele? întrebă Dacia.

- Exact! Marele constructor nu şi-a făcut apariţia şi presa din mireaga lume s-a bătut pur şi simplu pe liniile telefonice din Roma.

<.laşul zilei" trebuia bineînţeles să fie cel mai informat.

- Sir Marcus nu mi-a spus un cuvânt despre situaţia asta!

- O să-ţi povestesc ce s-a întâmplat: te asigur că din cauza asta am iost foarte ocupat! Cei care trebuia să vină în dimineaţa asta la ora zece, au trimis o telegramă că vin mâine... dacă le convine. Din momentul acela, vânzătorii au început să tropăie de nerăbdare.

Tim râse şi continuă:

- NU am mai avut timp să respir de când a apărut această situaţie! Am vrut să-ţi propun să cinezi cu mine, dar cred că e cam târziu şi ai mâncat deja.

- Nu, nu am cinat, răspunse ea, dar nu sunt liberă.

- Te-a invitat altcineva? Sunt gelos! Cine?

- Nu ştiu dacă îl cunoşti, spuse Dacia. Este contele Bernini di Camparno, pe care l-am cunoscut Iţi o masă dată de prinţesa Luciana Mianesi.

- Cel căruia i se spune Bimbo?

- Da, chiar el.

- îl cunosc, bineînţeles, este un personaj la modă pe care îl vezi în toate localurile şi la mesele persoanelor importante. Mi se pare că îţi croieşti drum în lumea bună!

- Aşa se pare, zâmbi Dacia.

- Să încercăm să ne vedem mâine, sugeră ziaristul. îndată ce voi afla cum stau lucrurile, dacă nu sunt reţinut, îţi telefonez. îţi convine?

- Este nemaipomenit!

- O să te sun îndată ce pot. Distrează-te, dar rămâi cu capul pe umeri, reputaţia contelui Bimbo nu e grozavă.

- O să fiu atentă, promise tânăra fată.

Când închise telefonul, acesta sună din nou.

- Contele Bernini di Camparno vă aşteaptă jos, signorina, îi comunică recepţionerul.

- Spuneţi-i că o să cobor imediat, spuse Dacia.

Contele o aştepta în hol. Era într-adevăr un bărbat frumos, cu părul lui negru şi cu dantura de un alb impecabil, care contrasta cu tenul bronzat.

Nu putea să nu se emoţioneze când îi citi în priviri uimirea şi admiraţia.

- Sunteţi încântătoare, iar eu bărbatul cel mai fericit din întreaga Romă! exclamă el.

îi luă mâna şi i-o sărută.

- Maşina mea ne aşteaptă, spuse el.

O luă de braţ şi o conduse spre o maşină elegantă.

- Unde vreţi să mergem? întrebă el când se îndepărtară de hotel. Mă gândisem la un loc liniştit, dar acum că v-am văzut, aş vrea să vă admire tot oraşul şi să mă invidieze pentru şansa de a fi în compania dumneavoastră.

- îmi pare bine că vă place rochia mea, spuse Dacia, zâmbind.

- Pe dumneavoastră vă plac, preciză el. Astăzi, la masă eraţi adorabilă, dar în seara asta m-aţi lăsat cu gura căscată!

Dacia nu prea ştia cum să răspundă la aceste cuvinte măgulitoare, dur încercă o senzaţie plăcută. Era minunat să primească de la un turbat asemenea complimente. Era de asemenea încântată să se afle mir-o maşină luxoasă, alături de un conte cu care urma să cineze mir-un mare oraş necunoscut.

La un moment dat, contele fu obligat să oprească maşina din . ,iuza aglomeraţiei. Bimbo luă mâna de pe volan şi o întinse spre ea.

- Daţi-mi mâna! îi ceru el.

Dacia ezită o clipă, surprinsă, apoi i-o întinse. El i-o strânse, apoi i > duse la buze şi-i sărută degetele unul câte unul.

- Sunt pe cale să mă îndrăgostesc de dumneavoastră, spuse el.

Dacia încearcă să-şi retragă mâna, dar nu reuşi.

- Nu poţi să te îndrăgosteşti de cineva pe care îl cunoşti de câteva ore, spuse ea.

- Nu credeţi în dragostea la prima vedere?

- Ba da, dar aşa ceva se întâmplă foarte rar, răspunse tânăra fată.

- Când îi eliberă mâna, căci se reluase circulaţia, Dacia se îndepărtă de Bimbo. Atitudinea lui o cam speria. El observă, dar nu lâcu nicio remarcă.

Contele opri maşina în faţa unei clădiri puternic luminată. Veni spre ei un portar în uniformă albastră cu argintiu şi când îl recunoscu pe conte, îşi scoase cascheta.

- Bună seara, Excelenţă! spuse el.

- Parchează maşina! îi dădu ordin tânărul.

Apoi, luând-o pe Dacia de braţ, o conduse în restaurant.

Era o sală mare decorată cu eleganţă şi rafinament, oglinzile dispuse în faţa picturilor murale creând clienţilor iluzia că se află pe fundul mării. Peşti adevăraţi înotau într-un acvariu imens luminat în diverse culori, iar pe fiecare masă se afla un mic acvariu decorativ.

Dacia şi însoţitorul ei fură conduşi la o masă plasată într-un separeu de unde puteau vedea în jur fără să fie văzuţi. Tânăra fată observă dintr-o privire că mai erau doar patru separeuri, rezervate probabil clienţilor deosebiţi.

Un şef de sală plin de solicitudine şi câţiva chelneri veniră să ia comanda.

- Ce doriţi? o întrebă contele pe Dacia.

- Alegeţi dumneavoastră, vă rog, spuse ea.

El comandă un meniu care Daciei i se păru prea bogat, dar nu comentă. După ce plecară chelnerii, Bimbo îşi contemplă invitata.

- îmi amintiţi de cineva. Aş vrea mult să-mi dau seama.

- De cine? întrebă Dacia.

- Am găsit! Ideea m-a obsedat de când ne-am întâlnit. Semănaţi cu Simonetta Vespucci: aceiaşi ochi, aceeaşi ţinută a capului.

- Cine este Simonetta Vespucci?

- Era modelul lui Botticelli. Pe vremea aceea, se spunea că este cea mai frumoasă fată din Florenţa.

- Este adevărat că-i semăn? întrebă Dacia. Era italiană şi avea fără îndoială părul negru?

- Nu, era blondă. Nu tocmai blondă, dar părul ei avea reflexe aurii ca al dumneavoastră. Avea ochi inocenţi, dar gura bine conturată te invita s-o săruţi.

Dacia plecă ochii.

- Râdeţi de mine, spuse ea.

- Vă jur că fiecare cuvânt este adevărat şi rostit din toată inima,

uspunse el. Uitaţi-vă la mine şi spuneţi-mi dacă mint!

lia ridică privirea şi i se păru că în ochii lui negri se putea citi mir-adevăr sinceritate.

- Să nu mai vorbim despre mine, se grăbi ea să spună. Să vorbim mai bine despre dumneavoastră. Cu ce vă ocupaţi?

Contele ridică din umeri.

- Sunt tot timpul foarte ocupat, am nenumărate întâlniri, dar dacă vă referiţi la un program de la nouă dimineaţa până la şase scara, s-ar putea spune că nu fac nimic.

Tânăra izbucni în râs.

- Vă puteţi permite desigur să nu munciţi. Cea mai mare parte a oamenilor muncesc pentru a-şi câştiga existenţa.

- Ce serioasă sunteţi! remarcă Bimbo. Chipul dumneavoastră e şi mai încântător când sunteţi serioasă decât atunci când râdeţi. Nici nu stiu cum vă plac mai mult... Ştiu doar că aveţi cea mai ispititoare mutrişoară pe care am văzut-o vreodată, pe care aş dori s-o acopăr cu săruturi.

Dacia roşi.

- Vă interzic să-mi spuneţi asemenea lucruri! spuse ea cu severitate.

- De ce?

- Deoarece nu ştiu cum să răspund la asemenea complimente.

- De ce vreţi să răspundeţi? Daţi-mi măcar mâna. Nimeni nu o să vadă şi în orice caz, când eşti tânăr şi îndrăgostit, ai permisiunea să te ţii de mână pe sub masă!

Dacia tocmai voia să-l pună la punct, când apăru chelnerul-şef care turnă şampanie în cupe.

- Am auzit că planurile lui sir Marcus s-au schimbat, remarcă deodată Bimbo.

- Da. A fost probabil nevoit.

- V-a vorbit despre aceasta?

Dacia ezită o clipă dacă să-i spună adevărul, dar se răzgândi. De ce ar spune unui străin că sir Marcus nu-i făcuse nicio confidenţă, că nu-i spusese un cuvânt despre ce ştia toată Roma?

- Trebuie să fie neplăcut nu numai pentru el, ci şi pentru ceilalţi, spuse ea în cele din urmă.

- După părerea mea, asta se intenţiona, replică tânărul. Nu cunosc bineînţeles situaţia, dar dacă cineva este decis să pună mâna pe o piaţă, trebuie să-l ţină pe jăratic pe vânzător. Hai să dansăm!

Câteva cupluri erau deja pe ring şi dansau pe o muzică ritmată.

- Nu... nu dansez destul de bine, îngăimă ea, deşi de-abia aştepta s-o invite.

- Să încercăm!

Bimbo îi întinse mâna s-o ajute să se ridice de pe scaun, o conduse pe ringul de dans şi-i înconjură talia cu braţul. Când o trase mai aproape, Dacia se înfioră.

- Sunteţi aşa de uşoară! remarcă el

Ritmul muzicii o încânta; i se părea că ar putea dansa la nesfârşit în braţele tânărului italian. El îşi lipise obrazul de al ei, dar Dacia nu ar fi putut să se depărteze nici dacă ar fi vrut.

Niciodată nu cunoscuse plăcerea de a dansa atât de apropiat cu un partener.

- Vă ador! Mă scoateţi din minţi! murmură la un moment dat contele. Să plecăm. Vreau să vă duc să vedeţi Panteonul sub clar de

lima.

Dacia ar fi fost încântată de orice propunere. Se întoarseră la masă ca să-şi ia eşarfa. Contele aruncă pe masă o mare sumă de bani, apoi se îndreptară spre uşă.

Urcând în maşină, contele se îndepărtă de centrul oraşului, străbătând străzi mai puţin aglomerate. Când încetini, tânăra fată văzu Panteonul inundat de lumina lunii, ruinele profilându-se pe i crul întunecat.

- Este splendid! se extazie ea.

Nu mai reuşi să spună nimic, căci însoţitorul ei o luase în braţe, strângând-o lângă el.

- Nu! Nu! protestă ea, încercând să-l respingă.

- Te iubesc! spuse el. Eşti atât de frumoasă! Te iubesc! Mă crezi, nu-i aşa?

- NU ar trebui... să vă ascult! murmură ea.

- Dimpotrivă, trebuie să mă asculţi. Din prima clipă în care te-am văzut am ştiut că îmi eşti sortită dintotdeauna, că eşti cea pe care voiam s-o îmbrăţişez, pe care doream s-o iubesc.

La ultimele cuvinte vocea îi tremură şi înţelegând ce urma să facă, Dacia încercă să întoarcă faţa, dar era prea târziu; buzele tânărului le acoperiră pe ale ei, neputând să se opună.

Primul ei sărut! Ar fi fost greu să spună ce simţise.

- Eşti minunată! exclamă contele.

- Vă rog... vă rog! şopti ea rugător.

Bărbatul slăbi îmbrăţişarea, dar nu-i dădu drumul.

- Este primul tău sărut? o întrebă el cu blândeţe.

Contele o eliberă în cele din urmă, iar ea încercă să-şi revină.

Privind în jur, zări o construcţie masivă cu linii rotunjite, gigantice sub razele lunii: Colosseumul.

Dacia îşi aminti că-i promisese lui sir Marcus să se întoarcă la hotel până la ora douăsprezece.

- Cât este ceasul? întrebă ea.

- Ceasul? repetă Bimbo. Ce contează cât e ceasul? Avem toată noaptea în faţă.

- Nu, protestă Dacia, am promis să mă întorc la miezul nopţii. Sir Marcus mi-a recomandat să fiu înapoi la ora respectivă.

- Ducă-se naibii sir Marcus! exclamă contele. Nu te mai gândi la

el.

- Este imposibil. Cât e ceasul? Te rog să-mi spui!

Bărbatul se aplecă şi aprinse o lumină la bordul maşinii.

- Este douăsprezece şi cinci, spuse el.

Dacia scoase un mic ţipăt.

- Du-mă repede înapoi, te rog. Cât de repede poţi!

- Vorbeşti serios? întrebă Bimbo, ridicând uimit din sprâncene.

- Bineînţeles! Nu înţelegi că sunt în serviciul lui sir Marcus? Mi-a dat un ordin şi nu pot să nu-i dau ascultare. Te rog, condu-mă la hotel cât poţi de repede.

- Lasă-mă să te mai sărut o dată, îi ceru el.

Dacia clătină din cap.

- Nu! NU ar fi trebuit s-o faci nici prima dată. A fost o seară minunată, dar s-a terminat, trebuie să mă întorc la hotel.

îngrijorarea ei era atât de evidentă, încât contele porni motorul şi demară. Dacia îşi ţinea respiraţia, văzând cum conduce. îi admira siguranţa, dar se stăpânea cu greu să nu ţipe şi închidea ochii când

i i,i convinsă că urmează să se ciocnească de altă maşină.

lira douăsprezece şi un sfert când maşina se opri în faţa hotelului, i .inâra fată îşi puse eşarfa în jurul umerilor.

- Mulţumesc, spuse ea; nu pot să-ţi spun cât îţi mulţumesc pentru această seară de neuitat. Iartă-mă dacă am fost obligată s-o »curtez.

- înţeleg, răspunse zâmbind contele. El coborî din maşină şi se grăbi să-i deschidă portiera. După ce coborî, îi luă mâinile şi i le sărută.

- Te iubesc! spuse el, să nu uiţi. O să-ţi dau telefon mâine dimineaţă.

- Noapte bună! spuse ea.

îşi eliberă mâinile şi alergă spre uşă. Liftierul aştepta s-o conducă sus.

- Sir Marcus s-a întors? întrebă ea.

- Da, a venit acum o jumătate de oră.

Pe Dacia o cuprinse teama.

Merse cu paşi grăbiţi pe culoar, întrebându-se dacă sir Marcus este în camera lui sau în salon? Hotărî să intre mai întâi în salon.

Lumina era aprinsă şi după cum se aştepta, sir Marcus stătea în fotoliu, cu piciorul rănit întins pe un taburet în faţa lui şi cu un ziar în faţă. El ridică ochii şi câteva secunde nu spuse nimic.

- îmi pare rău că am întârziat, spuse ea. Am... fost reţinută.

Sir Marcus continuă să tacă şi apropiindu-se de el, adăugă cu o uşoară nervozitate.

- Rochia mea probabil vă surprinde... Şi pentru mine a fost o surpriză. Mi-a fost trimisă în seara aceasta, cred că este un cadou de

la marchiza di Malacredini. Bărbatul ridică uimit sprâncenele.

- Aşa crezi?

- Da. Nimeni altcineva nu putea să mi-o trimită. Când m-a condus cu maşina, i-am povestit că nu am de îmbrăcat decât uniforma şi nu pot merge să dansez. Rochia îmi vine foarte bine şi am putut s-o îmbrac în seara asta!

- Văd, remarcă sir Marcus.

- îmi pare rău că m-am întors aşa de târziu, repetă tânăra, dar după cină contele m-a dus să văd Panteonul sub clar de lună.

Ea observă crisparea lui sir Marcus.

- Credeam că o să găsească ceva mai interesant, remarcă el.

- Vreţi să vă pansez piciorul? întrebă Dacia. Credeam că v-aţi culcat. Probabil vă doare foarte tare.

- Asta nu se potriveşte cu frumoasa ta rochie.

- Nu stricaţi totul! se surprinse ea spunând.

- Ce vrei să spui? întrebă sir Marcus.

Dintr-odată nu-i mai era teamă de el. Mai era încă în starea de visare care o stăpânise toată seara.

- Nu stricaţi această seară fiind răutăcios şi prost dispus, spuse ea. Totul a fost minunat. O noapte de vis, cum a spus şi contele, lucru care este foarte adevărat. NU am văzut niciodată un restaurant ca cel în care am cinat şi nu am dansat niciodată într-un local atât de elegant.

Oftă uşor şi continuă:

- Acum, s-a terminat. Sunt din nou Cenuşăreasa care se întoarce la viaţa obişnuită şi la fel ca ea am întârziat puţin. Dar vreau să-mi amintesc totul, Panteonul în lumina lunii, cerul înstelat! Sunt lucruri pe care nu o să le uit niciodată.

- Te-a sărutat?

întrebarea veni ca un trăsnet, trezind-o la realitate.

Ea îi susţinu privirea, dar prizonieră a ochilor lui scrutători nu icuşi să răspundă.

- Te-a sărutat? repetă el.

Avea impresia că se află în faţa unui judecător: singurul răspuns pe care putea să-l dea era adevărul.

- Da, murmură ea. Nu... înţeleg de ce mă întrebaţi acest lucru, şopti ea abia auzit.

Se întoarse, se duse la fereastră şi trase perdeauna. Constată că stelele străluceau la fel ca deasupra Panteonului şi Colosseumului. Oraşul era plin de lumini.

- Nu aveţi dreptul să mă interogaţi în felul acesta, protestă ea. „Este rău şi crud!" îşi spuse ea, şi cuprinsă de mânie, se întoarse

să i-o spună. Dar cuvintele pe care urma să le spună rămaseră nerostite.

Sir Marcus dispăruse.

Capitolul 7

Dacia se răsuci în aşternut iară să poată dormi până la primele semne ale zorilor. Atunci, se ridică din pat şi trase draperia. Stelele dispăruseră şi în locul lor o lumină aurie lumina cerul. începea o nouă zi.

Tânăra se îmbrăcă rapid şi deschise uşa care dădea spre culoar. Nu chemă ascensorul, coborând scara alergând. Afară bătea vântul, dar aerul era călduţ.

Nu ştia încotro să se ducă, dar simţea nevoia să se plimbe. De aceea, ieşi din hotel şi în loc s-o ia la stânga cum făcea de obicei, porni la dreapta şi urcă strada în pantă, cu case având storurile coborâte, cufundate încă în somnul dulce al dimineţii.

în timp ce lumina creştea, ajunse într-un parc cu chiparoşi străbătut de alei largi, care domina oraşul.

La un moment dat, se opri în faţa unor statui din marmură sculptate cu mare fineţe. Le privi câteva minute, apoi admiră minunata vedere de ansamblu a Romei.

Vedea Tibrul desfăşurându-se cu meandrele sale pe sub poduri, i upolele a peste o sută de biserici care se înălţau spre cer. în faţa unei asemenea frumuseţi, Dacia simţea că i se taie respiraţia.

De-a lungul trotuarelor erau staţionate numeroase maşini şi cum i recea prin faţa unui palazzo cu balcoane de piatră şi marmură şi cu uşi sculptate, ghici că petrecerea care avea loc acolo nu se terminase. Se auzeau ecourile unei orchestre.

începuseră să iasă musafirii şi să se urce în maşini.

La uşă apăru un cuplu care discuta cu însufleţire. Deodată bărbatul şi femeia se aruncară unul în braţele celuilalt.

„Se iubesc!” gândi emoţionată Dacia. Se iubeau atât de mult, încât nu mai puteau aştepta să ajungă la maşină ca să se sărute.

Când perechea care se săruta porni din loc, se îndreptară spre Dacia şi femeia tresări când o văzu.

Dacia se afla faţă în faţă cu lady Sybil.

Tânăra se întrebă ce să facă, să se oprească sau să se îndepărteze. Dar înainte să se decidă, lady Sybil izbucni:

- Ce faceţi aici? întrebă ea furioasă. Mă spionaţi?

- Eu... mă plimbam, răspunse Dacia.

- Mă pândiţi! Mă spionaţi! repetă lady Sybil.

- Ce se întâmplă? întrebă bărbatul.

- Nu te amesteca, Dario, replică furioasă frumoasa englezoaică. Dacia bănuia că bărbatul este italian, dar nu îndrăzni să-l

privească în faţă.

- Vă asigur că nu mă gândeam la dumneavoastră, spuse ea. Nu puteam să dorm şi am ieşit să mă plimb.

Lady Sybil puse o mână pe braţul tinerei.

- Promiteţi-mi că nu o să spuneţi că m-aţi văzut. Trebuie să-mi promiteţi.

Daciei nu-i plăcea lady Sybil, atitudinea ei autoritară cu atât mai puţin..

- Nu am obiceiul să bârfesc pe nimeni, răspunse ea calm. Să lăsăm lucrurile cum sunt.

Vru să plece, dar lady Sybil încercă s-o reţină.

- Aşteptaţi! Ascultaţi-mă!

Dacia grăbi pasul şi coborî repede strada fără să privească înapoi, convinsă că lady Sybil o urmărea cu privirea.

Ajungând la hotel, urcă în camera ei, se dezbrăcă şi făcu baie, apoi îmbrăcă uniforma şi se pieptănă.

îi revenea fără încetare în minte scena la care asistase întâmplător, corpul suplu al ladyei Sybil strâns cu pasiune în braţe de un bărbat, apoi cererea ei imperioasă să promită că nu o să spună nimănui că o văzuse, mai cu seamă în ce circumstanţe, se subînţelegea.

Cineva bătu la uşă.

- E gata micul dejun, signorina, anuţă valetul.

Dacia se duse în salonul lui sir Marcus şi-l găsi aşezat la masă.

- Bună ziua... spuse ea timid.

- Bună ziua, Dacia, răspunse el iară să ridice ochii din ziarul pe care îl citea.

Ea se apropie de masă.

- Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Nu v-am pansat piciorul!

- Te ocupi de el după ce luăm masa, spuse el. Am dormit foarte prost şi l-am chemat pe Robert foarte devreme. Credeam că mai dormi.

La se aşează şi-şi turnă cafea, deoarece nu-i era foame.

După un timp, sir Marcus lăsă deoparte ziar şi spuse:

- M-am gândit ca de acum înainte să nu mai porţi uniforma. Vreau să ieşim să luăm masa în oraş şi nu vreau să se creadă că sunt atât de bolnav încât trebuie să fiu însoţit de infirmieră.

- Problema este că nu am alte haine, spuse tânăra. NU ar fi mai bine să mă lăsaţi la hotel?

- Presupun că poţi face rost şi de altă îmbrăcăminte. în noaptea asta nu ai fost în uniformă!

- După cum v-am explicat, cred că marchiza mi-a făcut cadou această rochie. în afară de ea, nu am decât uniforma. Nu m-am gândit că voi avea nevoie de alte haine.

- Atunci, du-te să-ţi cumperi ce ai nevoie. O să luăm masa împreună.

- Asta înseamnă că astăzi nu mai primiţi vizitele acelor domni? întrebă ea.

Sir Marcus o fulgeră cu privirea.

- Cine te-a pus la curent cu toate astea?

- Nu ştiu exact unde am auzit discutându-se, dar toată Roma vorbeşte despre această poveste.

- Nu ţi-am spus nimic, declară sir Marcus, ca să nu ai probleme când ai de-a face cu oameni ca von Blonfeld.

El se ridică şi se duse la birou.

- Uite cincizeci de mii de lire italiene, spuse el. Cumpără hainele de care ai nevoie şi dacă vor costa mai mult, să mi se trimită facturile!

- Am bani, replică ea. Mi-aţi mai dat destui când am sosit aici.

- Nici vorbă, zise sir Marcus. Eu ţi-am cerut să-ţi schimbi ţinuta,

astfel că eu plătesc.

- O să-mi plătesc singură hainele, protestă Dacia. Puteţi să vă impuneţi voinţa în multe privinţe, dar nu când este vorba de rochiile mele. Sunt sigură că nici în mediul dumneavoastră nu se obişnuieşte ca un bărbat să cumpere haine unei femei, chiar dacă este salariata lui.

- Nu pot să spun că nu ai dreptate! murmură sir Marcus, prăbuşindu-se învins pe scaunul de la biroul lui. Dar de ce trebuie să ne certăm tot timpul, Dacia?

- Nu ştiu... Poate pentru că sunteţi bărbatul cel mai încăpăţânat pe care l-am întâlnit vreodată!

- Adevărat?

- Sunt aici ca să am grijă de dumneavoastră spuse ea şi ar trebui să fac cum doriţi. Vă rog să mă lăsaţi să mă ocup de piciorul dumneavoastră, iar după aceea mă duc să-mi cumpăr rochii cu care să nu vă fie ruşine să vă însoţesc.

Când termină de bandajat piciorul bolnav, îl întrebă:

-Acum, pot să plec? O să am nevoie de timp să le aleg...

- ...La preţ rezonabil, voiai să spui? zise el. Eşti hotărâtă să nu accepţi să le plătesc?

- Da, sunt hotărâtă.

Sir Marcus se uită la ceas.

- îţi acord două ore, spuse el. Dacă nu te întorci la timp, voi face o comandă la cel mai scump magazin din Roma.

- Mă voi strădui să mă întorc la timp, îl asigură Dacia.

După ce trecu prin camera ei să ia bani, se îndreptă spre lift.

- Cunoaşteţi un magazin de unde să pot cumpăra o rochie

Inimoasă la un preţ moderat? îl întrebă ea pe liftier.

- Ceva care să nu coste mult? zise liftierul. Fiica mea merge întotdeauna la magazinul Pietro Bombini, de pe via Napoli. Este cel mai bun magazin din oraş. întrebaţi de nepoata mea, Lucia Ciobondi, vânzătoare la raionul rochii de damă de la etajul doi. Spuneţi-i că veniţi din partea mea şi o să se ocupe de dumneavoastră.

Lucia, nepoata liftierului, se arătă încântată s-o servească pe Dacia. Volubilă şi prietenoasă, îi prezentă Daciei o mulţime de rochii pe care să le probeze.

Dacia alese în cele din urmă o rochie verde-pal care i se păru tinerei foarte ieftină şi un mantou de aceeaşi culoare. Lucia obţinu o reducere, susţinând că Dacia este o clientă deosebită.

Când Dacia apăru din cabina de probă îmbrăcată în rochie, toate vânzătoarele se arătară încântate. Lucia îi găsise şi o pereche de pantofi maro cu tocuri înalte.

- Signorina este bellissima! Molto bellissima! strigă toată lumea.

Când apăru la hotel, liftierul se arătă mulţumit.

- Am avut dreptate când v-am spus că Lucia este foarte amabilă, spuse el. A făcut o treabă bună, nu-i aşa?

- Vă mulţumesc, spuse Dacia.

Intră în camera ei, lăsă cumpărăturile, apoi se duse în salon să-l găsească pe sir Marcus. Nefiind la birou, crezu că nu era nimeni în cameră, când cineva se ridică din fotoliul de lângă fereastră.

- Vă aşteptam, miss Vancroft, spuse o voce.

Dacia o recunoscu imediat pe lady Sybil.

- Oh, dumneavoastră sunteţi! zise ea intrând în cameră şi închizând uşa.

- Am venit să-l văd pe sir Marcus, spuse lady Sybil. Mi-a spus că urmează să vă întoarceţi şi că vine să vă ia la prânz. între timp, avea o întâlnire importantă.

- înţeleg.

- V-am aşteptat, continuă femeia, pentru că voiam să vă vorbesc.

- Despre ce?

în ciuda eforturilor pe care le făcea lady Sybil să pară amabilă, Dacia simţea că o priveşte cu neîncredere şi cu dispreţ.

- Miss Vancroft, aş vrea să fim prietene, zise lady Sybil.

- Suntem din lumi complet diferite, lady Sybil, răspunse tânăra fată. Nu avem nimic în comun.

- Dimpotrivă, avem în comun un lucru foarte important.

- Adevărat? Care?

- Pe sir Marcus.

Cum Dacia nu făcu nicio remarcă, lady Sybil continuă:

- O să fiu sinceră cu dumneata, miss Vancroft. îl iubesc pe sir Marcus şi urmează să ne căsătorim. NU aş vrea să existe ceva care să-i producă neplăceri.

- Când o să fiu îndrăgostită, replică Dacia, sunt sigură că nu o să mă pot săruta cu alţi bărbaţi, indiferent care va fi situaţia. Dar nu am nici cea mai mică dorinţă să-l necăjesc pe sir Marcus.

- Atunci, promite-mi că nu o să spui nimic!

- NU am niciun motiv să fac promisiuni, răspunse cu răceală Dacia.

Se întoarse spre uşă, dar lady Sybil îi bară drumul.

- Ascultă! spuse ea. îmi ascunzi ceva! De ce refuzi să-mi promiţi?

- Nu fac promisiuni decât pentru ceea ce consider că merită!

- Eşti lipsită de sinceritate! exclamă lady Sybil.

- Eu sunt sinceră, spuse Dacia. Dar dumneavoastră?

Lady Sybil bătu din picior, furioasă.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe un asemenea ton? strigă ea. Eşti obraznică şi prefăcută! Am auzit că ai ieşit ieri-seară cu contele ISemini, aşa că nu fi mironosiţă. Ştiu din ce mediu provii! Sunt ca şi line englezoaică! Nu poţi să mă păcăleşti!

- Da, sunteţi ca şi mine englezoaică, răspunse calm tânăra fată. Dar nu pot să spun că sunt mândră de lucrul acesta.

Acestea fiind spuse, ieşi din cameră şi trânti fără să vrea uşa în urma ei.Ajungând în camera ei, se aruncă pe pat, la capătul puterilor.

Nu crezuse că pot exista asemenea femei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că cineva poate să-i provoace o antipatie şi resentimente atât de puternice.

Iar sir Marcus urma să ia în căsătorie această femeie! Oare cum era posibil? Cum putea să facă aşa ceva?

Luptându-se cu aceste gânduri, tresări când auzi bătăi la uşă.

- Intră! zise ea.

Era Robert.

- Domnişoară, a telefonat sir Marcus. Mi-a cerut să vă spun că nu poate să se întoarcă la prânz, fiind foarte ocupat. Se pare că au început să se mişte în sfârşit lucrurile.

- Este posibil, spuse Dacia.

Nu ştia dacă să se simtă uşurată sau să regrete că nu ia masa cu sir Marcus. Deocamdată i se învălmăşeau gândurile şi nu putea scăpa de amintirea discuţiei avute cu lady Sybil.

- Mai este un mesaj pentru dumneavoastră, continuă Robert. De la contele Bermini Camparno, cred că acesta este numele. Este cel

care v-a trimis florile.

- Florile? repetă Dacia.

Abia acum observă pe masă un coş plin cu florile primăverii: lalele, narcise, anemone şi câteva fire de mimoze.

- O! Ce frumuseţe! exclamă ea.

Luă micul plic care era prins de coş şi-l deschise. în el era cartea de vizită cu numele lui Bimbo şi câteva cuvinte: „Pentru primul sărut al primăverii”.

- Florile acestea sunt splendide, spuse ea. Dar cum aveam intenţia să-i trimit flori marchizei di Malacredini, credeţi că aţi putea să i le duceţi? Sunt convinsă că toată lumea ştie unde locuieşte.

- Bineînţeles, domnişoară, este uşor de aflat. Dar e păcat să vă lipsiţi de ele.

Dacia luă de pe masă o hârtie cu antetul hotelului şi scrise câteva rânduri, semnând:

„O infirmieră recunoscătoare”.

Puse biletul într-un plic pe care îl fixă pe coşul cu flori, punându-l apoi în braţele valetului.

- Vă rog să-l trimiteţi imediat.

Abia ieşise Robert din cameră când sună telefonul.

- Dacia?

Recunoscând vocea lui Bimbo, îi spuse:

- Mulţumesc mult pentru flori. Frumos din partea ta că mi le-ai trimis...

- Vreau să te văd, spuse contele. Poţi să iei masa cu mine?

- Aş putea, răspunse tânăra fată. Sir Marcus a fost reţinut pe neaşteptate şi prin urmare sunt liberă.

- Grozav! Ani să-ţi arăt în după-amiaza aceasta ceva deosebit de interesant.

- Ce anume?

- Aşteaptă şi ai să vezi. Sunt sigur că o să fii încântată.

- Pare un angajament, spuse ea vesel.

- Te bucuri să mă vezi? O, Dacia, m-am gândit toată noaptea la line!

Dacia ar fi putut să-i răspundă că şi ea se gândise, dar din alt motiv.

- La ce oră şi unde ne întâlnim pentru masă?

- Dacia, pot trece să te iau la unu şi jumătate?

- Este foarte bine! Mulţumesc!

Dacia închise telefonul şi se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să refuze invitaţia.

„O să iau masa cu el, decise ea, şi o să-i spun să se comporte corect pe viitor".

Telefonul sună din nou; de data asta, era Tim.

- NU am putut să te sun mai devreme, spuse el. Evenimentele se precipită şi sunt obligat să fiu cu urechea la pândă, să nu-mi scape vreo informaţie preţioasă! Dacia, aş fi vrut să te văd! Cum am putea?

- Tu trebuie să găseşti soluţia, spuse ea. Tim, aş fi bucuroasă să te văd, am atâtea lucruri să-ţi spun!

- Ia un taxi şi vino la Valero, o cafenea aproape de locul unde mă aflu, în piazz'd Colonna.

- O să vin cât pot de repede!

Tânăra fată îşi luă geanta şi mănuşile, încântată că avea un pretext să plece din hotel. Nu aşteptă mult autobuzul şi coborî curând în

piazza Colonna.

Tim era deja acolo şi-i făcu semn cu mâna: ea alergă spre el, bucuroasă că îl vede. Avea ceva ciudat de liniştitor în zâmbetul lui. Când o luă de mână, avu senzaţia că îl cunoaşte dintotdeauna.

El o privi din cap până-n picioare, iară să-i dea drumul la mână.

- Nu eram sigur că eşti tu; mă aşteptam să te văd în uniformă. Arăţi nemaipomenit!

Nu-i privea însă rochia, ci chipul, iar Dacia îşi retrase jenată mâna şi se aşeză la o masă.

- Ce doreşti? întrebă Tim.

- Cafea, dacă se poate.

- Due cappuccini. comandă ziaristul chelnerului.

- M-am gândit la tine, spuse el aprinzându-şi o ţigară. Am fost foarte necăjit că nu am putut ieşi cu tine ieri-seară. Ai petrecut bine cu tânărul donjuan?

- Am luat cina la un restaurant formidabil.

- Nu asta mă interesează.

Dacia nu răspunse, iar el se aplecă şi-i luă mâna.

- Sunt gelos! spuse el.

Ea crezu că glumeşte, dar privirea lui spunea că vorbea serios.

- Dacă vrei să mă exprim mai clar, cred că m-am îndrăgostit.

- Nu, nu se poate! protestă tânăra.

Tim dădu din cap.

- Ba da, e adevărtat, spuse el. Este lucrul pe care l-am evitat cu mare grijă de la şaptesprezece ani, dar sunt prea lucid ca să nu-mi dau seama că mi s-a întâmplat.

- Tim, dacă e adevărat, îmi pare nespus de rău!

- De ce? Este ceva imposibil? Vreau să spun, nu am nici cea mai mică şansă?

- Nu ştiu, răspunse ea. Sincer, nu ştiu. Te plac, Tim, eşti cel mai simpatic dintre toţi pe care i-am întâlnit, dar asta nu înseamnă dragoste.

- Nu, dar ar putea fi într-o zi.

Dacia ştia însă, printr-o intuiţie inexplicabilă, că dragostea lui Tim nu era ceea ce visa ea dintotdeauna, în taină.

- Nu vreau să mă iubeşti, spuse ea simplu. Să fim prieteni, cum am fost până acum.

El oftă şi-şi aprinse altă ţigară.

- Nu trebuia să-ţi vorbesc despre asta. Mi-am propus să rămân un timp celibatar, dar tu mi-ai răsturnat planurile. în acest moment, sigura mea dorinţă este să găsesc un mic apartament unde să putem trăi împreună. Am reuşi într-un fel sau altul să ne descurcăm.

- Am putea dacă ne-am iubi, replică Dacia. Tim, dragostea este o condiţie indispensabilă pentru amândoi.

El clătină din cap.

- Ai dreptate, Ştii, circulă un zvon neconfirmat că astăzi se face o nouă probă cu Zeus.

- Nu ştiu nimic, replică ea.

- Chiar dacă ai şti probabil nu mi-ai spune, râse Tim..

- Bineînţeles, dar îţi repet că nu ştiu nimic. Sir Marcus nu-mi vorbeşte niciodată despre Zeus.

- Are dreptate. Ai văzut cum a încercat Blonfeld să-ţi smulgă informaţii!

Plăti nota chelnerului, apoi îi spuse:

- Dacia, trebuie să plec. Aş vrea atât de mult să mă iubeşti!

- Oh, Tim!

Dacia îi întinse mâna, neştiind ce să-i spună.

El plecă repede cu paşi mari, iar ea se îndreptă încet spre piazza şi luă autobuzul.

Când ajunse în camera ei, se răcori cu apă rece pe faţă şi pe mâini şi-şi aranjă părul.

Recepţionerul o anunţă curând că Bernini Camparno o aştepta în hol. Nu putea să nu se bucure când observă cum se luminează faţa lui Bimbo la vederea ei.

- Eşti mai adorabilă decât mi te închipuiam, spuse el, sărutându-i mâna. Am ajuns mai devreme, deoarece nu am putut să aştept până la ora convenită. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Dacia rămase tăcută şi el continuă să-i vorbească, făcându-i nenumărate complimente până se îndepărtară de hotel.

- E un timp superb, spuse el. O să te duc în grădina de la Villa Borghese, unde am putea să luăm masa în aer liber; toată Roma îţi va sta la picioare, iar eu ţi-o ofer din toată inima!

Maşina urca o stradă în pantă, iar Dacia recunoscu drumul pe care se plimbase chiar în acea dimineaţă.

Soarele ardea destul de tare, încât era o plăcere să te adăposteşti sub umbrelele viu colorate.

Tânărul chemă chelnerul şi comandă meniul.

- Acum lasă-mă să te privesc, spuse contele când rămaseră din nou singuri, privind-o cu insistenţă. Aseară, mă gândeam că eşti culmea frumuseţii dar astăzi eşti şi mai încântătoare. E posibil ca Simonetta Vespucci să fi cucerit Florenţa, dar pentru mine nimeni nu

este mai minunată ca Dacia Vancroft.

- Dacă mai rămân puţin la Roma, spuse Dacia, mi-e teamă că o să-mi pierd capul!

- Să mai rămâi la Roma? Doar nu vrei să spui că pleci?

- O să plec probabil curând, răspunse ea.

Dacă sperase că o să-l împiedice astfel pe Bimbo să-i mai vorbească de dragoste, se înşelase. El îşi împreună mâinile şi-i vorbi cu înflăcărare.

- Dacia, te iubesc! Sunt îndrăgostit de ochii tăi, de buzele tale, de cele două gropiţe din obraji care apar când zâmbeşti; iubesc modul cum ţi se ondulează părul, scumpele tale mânuşiţe!

în timp ce vorbea, îi săruta din nou degetele, iar Dacia se uită îngrijorată în jur, întrebându-se ce gândeau oamenii de la celelalte mese; se părea însă că nimeni nu era interesat de ei.

- Nu poţi să mă părăseşti, continuă contele. Nu poţi să pleci când suntem atât de fericiţi împreună. NU ai fost fericită cu mine, aseară? NU ai găsit lumea minunată tocmai pentru că erai în braţele mele?

- Te rog, murmură Dacia, nu mai continua!

încercă să-şi retragă mâinile, dar fără succes, o nouă declaraţie pasională fiind oprită doar de apariţia chelnerului care aducea primul fel de mâncare: languste în sos olandez.

- Ce voiai să-mi arăţi în după-amiaza asta? întrebă tânăra fată, încercând să-l împiedice pe Bimbo să continue discursurile înflăcărate.

- A, da! Este un lucru despre care voiam într-adevăr să-ţi vorbesc, spuse el. Am şansa, o şansă extraordinară, să te duc în această după-masă s-o cunoşti pe Zukocco.

- Cine?

- Vrei să spui că nu ai auzit niciodată de ea? întrebă el uimit.

Dacia clătină din cap în semn de negaţie.

- Zukocco este o ghicitoare. Cea mai mare ghicitoare a timpului nostru!

- Nu cred în genul acesta de lucruri, spuse tânăra fată.

- Am vorbit cu ea în dimineaţa asta. O cunosc de mulţi ani şi nici măcar pentru mine nu este întotdeauna accesibilă. I-am spus: “Zukocco, vreau să vin la tine cu o adorabilă englezoaică”. Ştii ce mi-a răspuns? “Englezii sunt corecţi şi cinstiţi, îmi plac. Vino cu ea”.

Entuziasmul cu care vorbea însoţitorul ei stârni curiozitatea Daciei.

Ghicitoarea era într-adevăr fantastică. Bătrână, mult mai bătrână decât îşi imaginase Dacia, avea un păr negru ca abanosul, desigur vopsit, şi nişte ochi negri scoşi în evidenţă de machiaj. Purta o rochie neagră cumpărată probabil de la o mare casă de modă din Paris, iar pe cap şi pe umeri avea un voal argintiu care-i dădea un aer oriental şi misterios, care se potrivea fireşte cu reputaţia ei.

- Iat-o deci pe drăguţa englezoaică de care mi-ai vorbit atât, Bimbo, spuse ea cu o voce afectată.

Degetele ei ca de gheaţă atinseră mâna Daciei, apoi îi invită pe vizitatori să se aşeze pe o canapea, în timp ce ea luă loc într-un fotoliu cu spătar foarte înalt terminat cu o coroană de aur.

-Acum, la treabă, declară Zukocco. Copila mea, ai venit să asculţi ce urmează să-ţi spun?

- Sunteţi foarte amabilă, spuse Dacia.

- Bimbo, trage perdelele! ordonă ghicitoarea.

Camera rămase luminată doar de nişte sfere aurii care străluceau de-o parte şi de alta a şemineului. Era destulă lumină ca să se vadă ce se întâmplă, dar nu puteai să citeşti sau să distingi lucruri de detaliu.

- Micuţa mea, vrei să te aşezi aici? spuse Zukocco indicând Daciei un scaun lângă ea.

Fata se ridică şi luă loc pe scaunul respectiv. Zukocco scoase o husă de catifea de pe un obiect aflat pe masă şi Dacia văzu un glob de cristal de mărimea unei mingi pentru copii.

- Vreau să-l ţii în mâini, spuse bătrâna.

Puse apoi globul în mâinile Daciei.

- Să nu-ţi iei ochii de la el şi ascultă cu atenţie ce o să-ţi spun!

Dacia avu un moment de ezitare. Se gândi să dea înapoi, să nu

continue experienţa. Ce urma oare să vadă în globul de cristal?

„O să mă gândesc la surorile mele”, îşi spuse ea.

- Priveşte! Priveşte cu atenţie, auzi vocea lui Zukocco. O să dezvălui secretele viitorului, secrete pe care le voi descoperi coborând în tenebrele subconştientului care ascund secretele vieţii tale!

„E ridicol”, îşi spuse Dacia. “De ce sunt atât de emoţionată, de vreme ce nu cred în asemenea lucruri?”

Dar nu putea să-şi ia ochii de la glob, atraşi ca de un magnet. Globul devenea din ce în ce mai greu în mâini. I se părea că vocea lui Zokocoo venea de foarte departe şi-şi simţea capul greu.

Culorile reflectate de glob începură să danseze şi să se schimbe. Poate se mişca cineva în cameră, se gândi Dacia. Dacă Bimbo schimbase sferele luminoase? Ar fi vrut să ridice capul să vadă ce făcea, dar nu putea să-şi ia ochii de la globul strălucitor, învăluit

acum de o ceaţă.

Dintr-odată, soarele străluci şi Dacia văzu în jurul ei oameni îmbrăcaţi în alb, şiruri de persoane la dreapta şi la stânga, sute de oameni care se agitau, strigau îi aplaudau.

Văzu apoi la ce se uitau toţi: doi bărbaţi se luptau într-o arenă, soarele făcând să strălucească armura şi coifurile.

Auzea sunetul de oţel izbit de oţel şi de fiecare dată când se încrucişau spadele, din mulţime se ridica un vuiet. Tânăra fată era încordată, împietrită de spaimă şi de groază.

Simţea o prezenţă în apropierea sa, o prezenţă plină de autoritate, dar nu putea întoarce capul. Nu putea să-şi ia ochii de la lupta aflată în plină desfăşurare în faţa ei.

Deodată, bătălia se termină: învingătorul ţinea spada îndreptată spre gâtul celuilalt. Urma momentul când trebuia să întrebe dacă să lovească sau să cruţe, se hotăra soarta pentru învins: viaţa sau moartea.

Dacia ştia că se apropia deznodământul. Auzi valurile de ţipete ale mulţimii care aştepta cu teamă semnul care trebuia să vină de la un bărbat. Bărbatul care se afla în spatele ei.

Aştepta cu sufletul la gură, cu inima gata să-i sară din piept. Şi iată că mulţimea însăşi făcu semnul: mâna întinsă, degetul mare îndreptat în jos. Răsunară strigăte de moarte: învinsul trebuia să moară.

Dacia avu dintr-odată senzaţia că i se rupea ceva în piept: nu putea să mai suporte această aşteptare, era ca şi cum s-ar fi hotărât şi pentru ea viaţa sau moartea.

învingătorul ridică ochii spre ea şi spre bărbatul aflat în spatele ei.

l'e buzele lui flutura un zâmbet triumfător. învinsul era în genunchi, cu capul dat pe spate din cauza spadei care-i ameninţa gâtul. Umbra morţii era aproape; totuşi, nu-i era frică. Ochii lui larg deschişi se îndreptară spre Dacia, adresându-i un mesaj pe care îl înţelese cu loată groaza şi disperarea care o cuprinsese. Era o mărturie de dragoste.

Ştia care va fi verdictul. A ştiut cu mult înainte ca o mână osoasă să se întindă pe lângă ea, cu degetul mare îndreptat în jos. Voia să ţipe, dar nu putea. Bărbatul care trebuia să moară o privea şi fără să facă vreo mişcare, ea răspunse iubirii lui cu iubire.

Nu putea face altfel; nu-i rămânea decât să păstreze secretul lor până în ziua când şi ea va coborî în lumea umbrelor. Totuşi, îşi concentră la fel ca el toată dragostea în ultimul schimb de priviri.

- Salvaţi-l! Salvaţi-l!

Dacia îşi auzi murmurul vocii şi dintr-odată arena dispăru, mulţimea nu mai era acolo. Nu rămăsese decât întunericul şi tristeţea.

Venind de departe, ca o adiere de vânt în frunzele copacilor, auzi deodată o voce:

- Ai trimis-o prea departe. Ad-o înapoi şi pune-i întrebări.

Era vocea lui Bimbo şi ea se întrebă ce voia să spună. Se auzi o altă voce pe care cu greu o recunoscu fiind a lui Zukocco.

- E greu, nu este o persoană comodă.

- întreab-o! întreab-o!

- Eşti sigur că ştie?

- Ea mi-a spus că-i face confidenţe.

„Mi-e somn!" se gândi Dacia. "Nu pot să mai ascult. Sunt atât de

nefericită! De ce sunt aşa de nefericită?"

- Spune-mi...

Era vocea lui Zukocco.

- Care este preţul lui Zeus? La ce preţ va fi oferit? Spune...

Ca venind de pe altă planetă, Dacia îşi auzi propria voce bâiguind:

- Se spune că... se va face o... nouă încercare astăzi cu Zeus.

- Da, ştiu, dar spune-mi ce preţ doreşte să se obţină pentru Zeus?

Vocea lui Zukocco era poruncitoare şi adormitoare ca un drog.

Tânăra fată îşi auzea propria voce ca venind de foarte departe:

- Ştirea cu... încercarea... nu este... confirmată.

- Nu e nimic de făcut. Nu pot să scot nimic de la ea.

- Zukocco, nu ai dat niciodată greş!

Vorbise contele.

- Poate am îmbătrânit. Sau poate nu ştie nimic.

- Sunt convins că ştie.

- Nu mai pot să fac nimic. îmi pare rău.

„Trebuie să deschid ochii", îşi zise Dacia. "Trebuie să-i înfrunt!"

Era însă prea obosită, prea epuizată ca să poată protesta. Poate ar fi mai bine să nu spună nimic. Ar putea pretinde că adormise şi avusese un vis ciudat.

îşi mişcă încet mâinile, apoi ridică pleoapele. Camera nu se schimbase, sferele aurii străluceau pe şemineu, perdelele erau trase. Zukocco stătea aşezată lângă ea, iar Bimbo puţin mai departe, pe o canapea.

O fixau amândoi. După câteva secunde, vorbi:

- Este... foarte... ciudat. Am... avut un vis.

- Ce fel de vis?

Zukocco pusese întrebarea, Dacia nu îndrăznea să-l privească pe Bimbo.

- Am visat că eram... într-o arenă... Acum ştiu unde eram, la Uolosseum. Acolo erau... doi oameni care se... luptau, gladiatori probabil... Unul a câştigat şi mulţimea îl ac... lama, dar eu aş fi vrut... să învingă celălalt...

Dacia descrise scena pe care o retrăi cu intensitate, cuprinsă din nou de disperare. Simţea privirea celui învins aţintită spre ea, ochii care-i adresau iară vorbe un mesaj de dragoste.

Şi deodată, în timp ce vorbea aproape incoerent găsind cu greu cuvintele, îşi dădu seama cine era bărbatul care trebuia să moară.

Aflase acum, în mod fantastic şi inexplicabil, că bărbatul care o privea în ultimele minute pe care le mai avea de trăit era sir Marcus. Bărbatul care aflat în pragul morţii, îi comunicase fără vorbe că o iubeşte!

Capitolul 8

Dacia nu a ştiut prea bine cum a plecat de la Zukocco şi cum a ajuns la hotel.

îşi amintea vag că invocase oboseala şi migrena ca să rămână tăcută în maşină, cu ochii închişi, răspunzând monosilabic lui Bimbo când i se adresa.

Din fericire, nu avea mare lucru să-i spună. Era vizibil decepţionat de întâlnirea cu Zukocco, la fel de mult cât de bulversată şi de rănită era ea.

Sentimentul de ireal pe care îl resimţea făcea ca lupta gladiatorilor să-i rămână în minte mai precisă decât dacă s-ar fi petrecut aievea. Auzise într-adevăr discuţia în şoaptă dintre Bimbo şi ghicitoare? Sau şi ea făcea parte din visul ei?

Se gândi că ar fi preferat să fie aşa. Orgoliul îi fusese grav rănit, deoarece crezuse că farmecul ei personal îl atrăsese pe conte şi nu faptul că voia s-o folosească spionându-l pe sir Marcus.

Ajunsă la hotel, urcă spre camera ei. Voia să se gândească în linişte, să analizeze tot ce se întâmplase.

Dar când ajunse la etaj, îl văzu pe Robert ieşind din salon şi înţelese că sir Marcus se întorsese.

- Aţi sosit, miss Vancroft? Sir Marcus are nevoie de dumneavoastră, îi comunică el.

Valetul îi deschise uşa şi Dacia intră. Sir Marcus era în picioare lângă biroul lui pe care se găseau o mulţime de scrisori. Nu le deschisese. Privea drept în faţa lui ca şi cum gândurile îi erau foarte departe, iar când o văzu pe Dacia în pragul uşii, tresări.

- Aveţi nevoie de mine, domnule?

O privi o clipă, apoi zâmbi.

- O adevărată transformare! spuse el. îmi dai voie să te felicit?

- îmi pare bine că vă place alegerea mea, spuse ea cu o voce ezitantă.

- Ai gusturi bune, zise sir Marcus. Mândria care te-a făcut să refuzi un cadou te-a costat mult?

- Nu tocmai.

Tonul ei îl făcu să se încrunte.

- îmi pare rău că nu am putut să luăm masa împreună cum intenţionam, adăugă el. Din nefericire, am primit veşti foarte importante din Anglia şi a trebuit să-mi consult colaboratorii.

- Probabil în legătură cu încercările?

- Cine ţi-a spus de încercări? întrebă el enervat.

- Domnul Taylor mi-a vorbit despre asta, răspunse tânăra fată.

- Ziariştii aceştia afurisiţi ştiu întotdeauna totul, bombăni sir Marcus.

Se aşeză la birou şi începu să răsfoiască scrisorile.

- Secretara se va ocupa de toate acestea, spuse el ca pentru sine.

O, iată ceva pentru tine!

Ii întinse plicul şi Dacia văzu pe el scrisul lui Gaye.

Văzând scrisoarea, simţi acut dorul de ţară. Realiză cât de mult tânjea după calmul şi liniştea din satul ei, treburile cotidiene ale casei, apelurile telefonice care îl solicitau pe tatăl ei. Acesta era modul de viaţă cu care era obişnuită.

închise ochii o clipă, încercând să-şi aducă aminte vraja Panteonului sub clar de lună, stelele care străluceau pe cer, lumina albăstruie în care erau învăluite coloanele ruinelor.

Auzind o exclamaţie venind dinspre birou, deschise ochii şi se întoarse. Sir Marcus ţinea o hârtie în mână pe care i-o întinse.

- Priveşte! exclamă el. Citeşte şi spune-mi dacă îţi plac scornelile pe care le debitează!

Ea se apropie şi văzu că vorbea despre un articol din “Glasul zilei” şi i se strânse inima de teamă. Citi: “Astăzi a sosit la Roma sir Marcus Cunningham, însoţit de o încântătoare infirmieră blondă care a intrigat pe toată lumea. Se ştia că sir Marcus a avut un accident înainte să părăsească Anglia, dar era de aşteptat să fie însoţit de o persoană cu o mare competenţă profesioanlă, sau să apeleze la serviciile uneia din numeroasele infirmiere ale spitalului englez din Roma.

Miss Vancroft, însoţitoarea sa, care locuieşte în Worcestershire, nu a fost niciodată pe continent înainte de această călătorie.

în societatea romană se discută mult despre circumstanţele în care s-au întâlnit cei doi; se pune întrebarea dacă nu este vorba de o logodnă secretă”.

Dacia citi textul până la capăt şi oftă. Tim scrisese toate astea, Tim pe care îl crezuse prietenul ei. A avut încredere în el crezând că-i este prieten, el pretinzând chiar că o iubeşte. Cum a putut să scrie asemenea lucruri?

Puse tăietura de ziar pe birou.

- Acum, spuse sir Marcus, înţelegi de ce ţi-am cerut să stai departe de presă?

- îmi pare rău.

- Ştiu bine că m-ai considerat ridicol. Mai acuzat că mă amestecam în viaţa ta particulară, dar eu ştiu cu cine am de-a face!

- îmi pare rău, repetă tânăra fată. NU am ştiut. Părea... la locul lui.

- La locul lui? repetă indignat sir Marcus. Tocmai ţi-am demonstrat cum se procedează ca să te ducă de nas! Mint, manipulează, joacă teatru, fac orice ca să aibă material pentru articol. Micuţă naivă, nu înţelegi că nu însemni nimic pentru ei? Erai doar o sursă de informaţii pentru un articol de ziar.

- Acum înţeleg, bâigui ea.

Se întoarse spre fereastră, să nu vadă sir Marcus, lacrimile care-i alunecau pe obraji.

Căută în buzunarul hainei o batistă cu care să-şi şteargă ochii. Nu se simţise niciodată atât de disperată.

- Dacia, nu plânge! zise bărbatul în spatele ei.

Ea înţelese că sir Marcus părăsise biroul şi venise lângă ea.

- Nu voiam să te necăjesc, continuă el, eram însă furios din cauza celor întâmplate. Dacă îl mai văd pe tânărul acela, îi sucesc gâtul.

- Nu mai ştiu ce să cred.

- Ia loc!

îi dădu ascultare, copleşită de jenă. O greutate enormă îi apăsa

pieptul şi simţea un nod dureros în gât.

Sir Marcus se aşeză lângă ea, pe bancheta din faţa fereastrei.

- Eşti atât de tânără! spuse el cu o blândeţe neaşteptată.

- O să-mi treacă, spuse Dacia cu tristeţe.

- Nu aşa de repede, replică el schiţând un zâmbet. Nu te mai necăji, oricine se poate înşela.

- Era aşa de prietenos, zise Dacia. Amândoi erau...

- Despre cine vorbeşti? întrebă el încruntat.

Dacia îşi dădu seama prea târziu de greşeală.

- Nu mai vreau să-mi aduc aminte, spuse ea. Nu mai vreau să-l văd niciodată nici pe Tim Taylor, nici pe conte! Vă rog să nu-mi cereţi explicaţii!

- NU o să mai spun nimic, răspunse sir Marcus cu blândeţe.

- Nu este decât vina mea! şopti ea plângând. Am fost atât de proastă!

- Pentru că ai încredere în oameni şi crezi tot ce-ţi spun? Dacia, să nu te schimbi, este unul din farmecele tale!

- Că sunt proastă şi naivă? întrebă ea cu amărăciune.

- Nu, pentru că eşti gata să judeci oamenii cu indulgenţă, că le acorzi tot felul de calităţi. în general, fiinţele umane văd în semenii lor tot felul de defecte. De aceea eşti altfel decât ei.

- NU o să mai am încredere în nimeni, spuse ea disperată.

- Nu vorbi aşa! replică sir Marcus. Nu vreau să te schimbi, să devii bănuitoare şi antipatică, aşa cum sunt eu. Ştiu că tu mă consideri greu de suportat şi fără inimă. Am încercat să mă schimb, dar acum este prea târziu.

Tonul lui trăda o tristeţe profundă.

Dacia era surprinsă, privindu-l acum cu alţi ochi.

- Nu l-am înţeles niciodată pe tata, continuă el. NU am fost apropiaţi şi la şase luni după ce a rămas văduv, s-a recăsătorit cu o femeie pe care nu pot s-o descriu decât ca urâcioasă şi gâlcevitoare.

- înţeleg că aţi fost nefericit, zise Dacia.

- Eram atât de disperat, încât doream să mor. Mama vitregă mă persecuta, era geloasă pe mine. Nu m-a suferit din prima zi şi se înfuria când tata se ocupa uneori de mine sau îmi dădea bani.

- Ce îngrozitor! exclamă tânăra fată.

- Am fost chinuit de această femeie timp ce cinci ani. Apoi, l-am convins pe tata să mă lase să plec să-mi câştig singur existenţa. Unul din prietenii lui era pe cale să inventeze un nou tip de motor de avion şi m-a luat în atelierul lui. Mai departe, cunoşti povestea.

- Nu chiar, mărturisi Dacia.

- Ei bine, am avut noroc. Am descoperit ce nu mergea înainte să observe experţii. Am muncit din răsputeri, pentru că eram interesat: învăţam tot ce puteam şi îmi impuneam să învăţ mai mult. Aveam foarte puţini bani; tata îmi dădea foarte puţini, iar eu trăiam singur, într-o cameră mizerabilă.

Oftă, apoi continuă:

- Nu mă întâlneam cu niciun băiat de vârsta mea şi nu aveam nicio dorinţă să cunosc femei: datorită mamei vitrege, ştiam prea multe despre ele.

- Dacă ar fi trăit mama dumneavoastră, nu aţi fi ajuns în situaţia aceea, spuse Dacia.

- Da, era o femeie foarte bună, spuse el, înclinată mereu să descopere ce este mai bun în oameni, bucurându-se de aprecierea şi

de dragostea lor.

- Atunci, de ce nu i-aţi urmat exemplul?

Sir Marcus se uită gânditor pe fereastră.

- Nu ştiu. Cred că nu m-am gândit niciodată la asta. Cât timp am fost sub autoritatea severă a mamei vitrege, nu am făcut decât să detest pe toată lumea, să mă bat cu toate şi cu toţi.

- Lăsaţi într-adevăr impresia că sunteţi pornit împotriva tuturor, spuse Dacia. Dar sunt convinsă că în adâncul sufletului simţiţi o mare nevoie de bunătate şi înţelegere.

- Nu m-am gândit la toate astea, răspunse sir Marcus. Nu doream decât să strivesc tot ce mi se opunea şi să fug de ceea ce detestam.

- Nimeni nu poate trăi fără dragoste, spuse Dacia, copiii mai ales. De aceea fac tot ce pot ca Robin să nu sufere că şi-a pierdut mama.

- Ai făcut tot ce-ai putut şi pentru surorile tale. Gaye şi Christina te iubesc mult.

- Nu credeam că vă amintiţi numele lor, zâmbi Dacia. Dar ele sunt puţin mai mari şi fetele au mai multe resurse decât băieţii. Cred că mama i-a lipsit mai ales lui Robin, astfel că înţeleg ce aţi simţit la moartea mamei.

- în concluzie, semăna cu tine, observă sir Marcus. Era acelaşi gen, ştiind să se facă plăcută în orice situaţie.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Femeile care fiind mai sensibile, obţin întotdeauna ce doresc.

- Aşa să fie oare? suspină Dacia. Dacă mă consideraţi astfel, nu pot să spun că am obţinut ce am vrut.

- Şi ce-ţi doreşti? întrebă sir Marcus. Avere? Putere?

Dacia începu să râdă.

- Nu, bineînţeles, nu vreau nimic de genul acesta. Cred că vreau doar să fiu iubită. Poate toate femeile doresc asta din tot sufletul, nu dragoste căutăm toate?

Ezită o clipă, apoi continuă cu o voce scăzută:

- Probabil din această cauză am ajuns să fiu ridicolă de când am venit aici!

- Chiar ţi-ai imaginat că o să te iubească un individ dubios cum este contele şi reporterul acela? întrebă ironic sir Marcus.

Dacia roşi.

- Spuneau că... mă plac şi eu i-am crezut, nu mi-am imaginat că... mint.

- 0 să uiţi toate astea, spuse sir Marcus. Chiar dacă oamenii aceştia te-au făcut să suferi, ei nu reprezintă nimic pentru tine, nu au nicio influenţă asupra vieţii tale... cu condiţia, bineînţeles, să nu fii îndrăgostită de unul dintre ei.

întrebarea subînţeleasă o intimidă pe Dacia.

- Nu, deloc, spuse ea foarte repede.

- Adevărat? insistă el. NU ai simţit pentru tânărul conte nicio afecţiune? La urma urmelor, este un tip seducător.

- Nu, vă asigur. Nu simt nimic pentru el, numai că...

Se întrerupse, suspinând.

- Nu ştiu cum să vă explic. Tot ce ştiu, este că nu-l iubesc. NU am fost niciodată îndrăgostită.

- Ce este dragostea? întrebă sir Marcus. Ce fel de dragoste îţi doreşti?

- Există mai multe feluri de dragoste?

- Cred că da, spuse el foarte serios. în ce mă priveşte, cred că sunt incapabil să întâlnesc în drumul meu dragostea. Dragostea descrisă în romane este una din iluziile despre care se vorbeşte mult, temă bună pentru poeţi, cântăreţi şi autorii de comedii.

- Chiar credeţi într-adevăr că este aşa? întrebă tânăra fată. Este imposibil! Dragostea apare în viaţa fiecăruia, mai devreme sau mai târziu!

- Nu cred. Cei mai mulţi oameni se gândesc la bani, la celebritate, la orice satisface ambiţia lor.

- Nu este adevărat! protestă ea cu convingere. Vă jur că nu este adevărat! Orice bărbat, orice femeie tânjeşte după frumuseţea dragostei; nu trebuie decât să aştepte s-o întâlnească. Undeva în lumea asta există cineva care să vă iubească.

- Aşa cum sunt eu? Cinic, aspru, neîncrezător?

- Bineînţeles, susţinu Dacia cu tărie. Nu înţelegeţi? Fiinţa aceea o să vă citească în suflet, o să ştie că este doar o armură pe care aţi construit-o de-a lungul anilor în care aţi fost nefericit.

- îţi mulţumesc, Dacia, zise el cu gravitate.

întinse braţul şi-i luă mâna, în palma lui mare degetele Daciei părând foarte fragile. La această atingere, Dacia simţi un fior ciudat.

în clipa aceea sună telefonul, făcând-o pe Dacia să tresară şi să-şi retragă mâna.

- La naiba! murmură sir Marcus, ridicând telefonul.

-Alo!... Da, bineînţeles, daţi-mi legătura.

Puse mâna pe receptor.

- Din Anglia, spuse el. Rezultatele încercărilor.

- O! Să sperăm că totul a mers bine!

- Da, sir Marcus Cunningham în persoană. Dumneata eşti,

Jamieson? Ce noutăţi?

Avea în voce o emoţie care arăta importanţa pe care o avea experienţa pentru el. Dar în timp ce asculta şi-l privea, ea înţelese că se întâmplase ceva.

- Când s-a întâmplat?

întrebarea porni ca din puşcă.

- Unde? Da... Bine. Sună-mă din nou, spuse el la sfârşit.

Apoi, trânti furios telefonul.

Rămase apoi nemişcat, fixând aparatul. Dacia aşteptă cu răbdare, apoi îndrăzni să întrebe:

- Ce s-a întâmplat?

- O explozie! răspunse el. O explozie în timpul probelor!

- Asta va compromite vânzarea lui Zeus? întrebă ea.

Sir Marcus păru că de-abia realizează prezenţa ei.

- Nu, sigur că nu, răspunse el. Nu există niciun risc să se afle. Nimeni nu trebuie să afle ce s-a întâmplat, înţelegi?

- Da, bineînţeles.

- NU o să spui nimic? Juri pe onoarea ta?

- Bineînţeles că jur, răspunse ea. Sir Marcus, puteţi avea încredere. Vă rog să aveţi încredere în mine.

O privi şi faţa i se destinse.

- Am încredere în tine, spuse el, mai multă decât crezi.

Dacia aşteptă să mai spună ceva, dar el se uită la ceas şi anunţă:

- Trebuie să-l prind pe Gresham înainte să plece de la birou.

- Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Dacia.

- Nu, deocamdată. Va trebui probabil să ies, dar o să cinăm împreună. Văzând că ridică grăbit telefonul, Dacia se retrase.

Capitolul 9

Când Dacia ajunse în camera ei, sună telefonul.

Ezită o clipă: dacă era Bimbo, ce să-i spună? Nu, sigur nu era el; pentru ea, Bimbo nu mai exista.

Ridică receptorul.

-Alo!

- Dacia, tu eşti?

Se crispă când auzi vocea lui Tim.

- Da, dar... nu mai avem ce să vorbim.

- Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

- Nu pot să-ţi explic în câteva cuvinte. Tocmai am citit un articol din „Glasul zilei", trimis lui sir Marcus din Anglia.

- "Glasul zilei"? Nu înţeleg... O, ştiu, este vorba de un articol apărut în ziua când ai venit.

- Da, probabil. Credeam că îmi eşti prieten!

încerca să-i vorbească rece, cu demnitate, dar vocea ei dovedea tristeţe.

- Dacia, ascultă-mă! îmi pare foarte rău dacă lucrul acesta te-a supărat, dar crede-mă, trebuia să scriu ceva! De aceea am venit să-l văd pe sir Marcus în prima seară, îţi aminteşti? Ţi-am spus că trebuia să obţin neapărat un material. Din moment ce nu aveam alte informaţii, am vorbit despre tine; nu a fost atât de rău, nu-i aşa?

- Nu ştiu ce semnificaţie are cuvântul acesta pentru tine. în ceea ce mă priveşte, am găsit articolul tău vulgar şi umilitor. A fost o greşeală să am încredere în tine, crezând că putem fi prieteni.

- Dacia, nu înţelegi! protestă tânărul. Este adevărat că în prima seară am fost interesat de tine pentru că erai în preajma lui sir Marcus. Neputând să mă apropii de el, aş fi scris despre oricine din preajma lui cu care reuşeam să vorbesc. Directorul îmi ceruse să fac rost de un material şi într-un fel sau altul trebuia să mă descurc. Dar după aceea, lucrurile s-au schimbat.

- De unde pot să ştiu? răspunse Dacia. Presupun că ai scris în fiecare zi despre ce am spus şi le-ai prezentat în aşa fel încât să răspândeşti lucruri răutăcioase pe seama mea.

- îţi dau cuvântul meu de onoare că nu am scris nimic de felul acesta. Trebuie să mă crezi, Dacia! O să-ţi aduc toate materialele care au fost publicate de când ai venit şi o să te convingi!

în timp ce ea se gândea la ce-i spusese, Tirn continuă:

- Dacia, te rog să mă crezi. Ar fi îngrozitor să te superi pe mine! Trebuie să înţelegi că aşa este munca mea. în prima seară, nu am făcut decât ce mi s-a cerut. De atunci, nu am mai scris nimic despre tine, jur pe tot ce am mai sfânt!

- A fost o cruzime să insinuezi că aş fi... prietena lui sir Marcus, sau ceva de genul acesta!

- Ştiu că nu este adevărat, dar încearcă să înţelegi...

- încerc...

- Te iubesc! spuse el cu disperare. Vreau să fii soţia mea. Dacia, spune-mi că eşti de acord!

- Vorbeşti serios, Tim?

Dacia începea să ezite. Se părea că Tim nu era ca Bimbo, nu se folosise de ea ca să-şi satisfacă propria ambiţie, era sincer şi o iubea pentru ce reprezenta ea.

- Spune-mi că te căsătoreşti cu mine! repetă el.

- Nu, Tim, dar îţi mulţumesc pentru că mi-ai propus! îţi mulţumesc că ţii puţin la mine, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine. Nu am sentimente de dragoste faţă de tine, vreau să fim doar prieteni. Vreau să pot avea încredere în tine.

- Fireşte că poţi avea încredere în mine! exclamă Tim. Ce înseamnă asta? Cu siguranţă ai ceva să-mi spui.

- Da, s-ar putea, răspunse Dacia, dar nu acum, sau cel puţin nu prin telefon.

- Să cinăm împreună! Am o întâlnire, dar pot s-o amân.

- Nu pot, iau masa cu sir Marcus.

- Atunci, ne vedem după aceea.

- Nu, este imposibil. Poate mâine.

- Niciun „poate”, hotărî tânărul. Ne vedem chiar dacă ar trebui să păzesc uşa.

Dacia închise telefonul şi se duse la fereastră. Nu mai vedea situaţia la fel de întunecată ca înainte. Se părea că totuşi Tim, cel puţin, nu o trădase, că îl acuzase pe nedrept.

în momentul acela, Robert bătu la uşă.

- Domnişoară, sir Marcus este obligat să iasă înainte de cină şi vă întreabă dacă puteţi să veniţi acum să-l pansaţi?

- Da, bineînţeles, răspunse Dacia.

îşi puse bluza albă peste rochie şi se duse în camera alăturată. Sir Marcus era aşezat, cu piciorul întins. Vorbea la telefon cu cineva, răspunzând monosilabic din când în când.

Dacia refăcu pansamentul, constatând că piciorul era într-o stare mult mai bună decât aseară. Pacientul nu păru să observe că a terminat. Dacia se întoarse în camera ei. Mai având două ore până la cină, începu să-i scrie lui Robin.

Scria de vreo douăzeci de minute când Robert veni să-i spună că pleacă să ia masa.

- Domnişoară, sir Marcus a plecat. Dacă nu aveţi nevoie de mine, aş merge să mănânc ceva şi să iau puţin aer. Sir Marcus a spus că se întoarce să se schimbe pe la ora opt, că până atunci nu mai are nevoie de mine.

- Nicio problemă, Robert.

După plecarea lui, continuă să scrie şi aproape terminase, când auzi telefonul în cealaltă cameră. Deoarece suna insistent, se duse să răspundă. Dar până să ajungă se opri, ca după câteva secunde să sune cel din salon. Cineva ţinea să vorbească neapărat cu sir Marcus.

Dacia ridică receptorul.

-Alo!

- Am o telegramă pentru sir Marcus, spuse o voce.

- Sir Marcus nu este aici.

- Sunteţi secretara lui?

- Nu, sunt infirmiera.

- Aţi putea s-o preluaţi? Este foarte important.

- Cu cine vorbesc? întrebă Dacia, care nu-şi dădea seama dacă vocea avea accent englezesc.

- Sun de la biroul lui sir Marcus. Telegrama a sosit acum şi nu mai este nimeni aici în afară de mine.

- Foarte bine, dictaţi-mi textul, spuse ea. O voi înmâna lui sir Marcus îndată ce se întoarce.

- S-a specificat că este urgent, continuă vocea de la celălalt capăt al firului şi am primit ordin să transmitem imediat lui sir Marcus la hotel toate telegramele.

Dacia căută pe birou ceva pe care să scrie, dar nu găsi nicio agendă pe care să noteze.

- O clipă, vă rog, zise ea. Trebuie să găsesc ceva pe care să notez. Ridică un teanc de scrisori desfăcute sperând să găsească un blocnotes, când deodată îi sări ceva în ochi, o factură.

„Rochie de seară din dantelă albastră", citi ea, "livrată după instrucţiuni primite de la Grand Hotel".

Privi uimită factura care purta antetul uneia din cele mai celebre case de modă din Italia.

„Rochie de seară din dantelă albastră..."

Cuvintele îi jucau în faţa ochilor.

O trezi la realitate vocea de la telefon:

- Grăbiţi-vă, treabuie să plec!

- Vă rog să mă scuzaţi, zise ea.

Găsi în sfârşit ceva pe care să noteze.

- Spuneţi, vă ascult.

- “Temperatură puţin mai favorabilă, sperăm să plecăm miercuri

în vacanţă. Stop. Complimente la toţi prietenii. Stop. Geoffrey”.

- Asta-i tot? întrebă Dacia.

- Da. Acum pot să plec. Bună seara.

- Bună seara, răspunse Dacia.

Privi din nou factura. Aşadar, sir Marcus îi oferise rochia. Părea de necrezut. Descoperi apoi încă o factură. “O pereche de sandale argintii mărimea treizeci şi şase şi jumătate”.

Pe verso, era scris cu creionul:

„Sper să fiţi mulţumit şi măsura să fie bună. Am mai adăugat, după cum aţi cerut, o eşarfă. Doamna Nita”.

Dacia puse facturile la loc sub teancul de scrisori, aranjându-le cum fuseseră înainte. Se duse apoi la fereastră, masându-şi tâmplele.

Nu ştia cum să interpreteze gestul lui sir Marcus. Dorise să-i facă o bucurie, sau îl deranjase s-o vadă îmbrăcată tot timpul în uniformă? Dacă o făcuse din acest din urmă motiv, de ce nu o lăsa la hotel? Nu înţelegea de ce se comporta astfel cu ea.

Prima dată când se arătase mai uman şi mai sensibil, fusese în după-amiaza când îi vorbise despre copilăria lui.

Până atunci, aproape întotdeauna fusese dificil, morocănos, făcându-i mai tot timpul observaţii. Cu toate acestea, el a fost cel care i-a dăruit rochia de Cenuşăreasă!

Nu-i înţelegea gestul, nu-i găsea nicio explicaţie, dar ştia că nu va îndrăzni să-l întrebe.

„De ce este un om atât de greu de înţeles?” se întrebă ea.

Când se deschise uşa, crezu că se întorsese sir Marcus.

Era însă lady Sybil, îmbrăcată cu o superbă rochie roşie de satin, cu cercei mari cu diamante la urechi şi pe umeri cu o blană de şinşila.

- Sir Marcus este aici? întrebă ea tăios.

- Nu, răspunse Dacia, a ieşit.

- Păcat. Probabil s-a dus direct la recepţia contesei! zise vizitatoarea. Aş fi vrut să mergem împreună. Eşti sigură că nu ştii unde este?

- Nu ştiu unde a plecat, răspunse Dacia.

- Nu? Ştii probabil mai mult decât vrei să laşi impresia, micuţo!

- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, replică tânăra cu răceală.

- înţelegi foarte bine, ripostă lady Sybil. Nu ştiu ce urmăreşti, dar dacă ai impresia că poţi să mă îndepărtezi de sir Marcus, te înşeli amarnic!

- Nu urmăresc nimic, o asigură Dacia.

- Aerul tău inocent poate să păcălească pe unii, răspunse Sybil cu dispreţ, dar nu pe mine! Ştii că toată Roma vorbeşte de tine? Despre drăguţa infirmieră a lui sir Marcus! Infirmiera care s-a îmbrăcat cu cea mai scumpă rochie de la Casa de Modă Valletta ca să danseze într-o seară şi care îşi schimbă toaleta în fiecare zi, lucru pe care o infirmieră nu şi-l poate permite din modestul ei salariu.

- Rochia despre care vorbiţi a fost un cadou, răspunse Dacia roşind.

- Nu m-am îndoit nicio clipă, zise ironic lady Sybil. Şi cred că ştiu cine a plătit factura. De ce nu stai la locul tău?

- Mă tem că nu ştiu care este locul meu, replică tânăra fată. în orice caz, nu mă aştept să-mi spuneţi dumneavoastră.

Vorbise calm, dar simţea că se înfurie. Pentru a doua oară lady Sybil îi arăta că o dispreţuia şi cât de mult o ura.

- Nu mai am nimic de adăugat, declară femeia. Povestea asta este

foarte suspectă, dar dacă te amesteci între mine şi sir Marcus, te

previn că te distrug! Şi nu spun vorbe goale!

Apoi, ieşi din salon trântind uşa.

După această întâlnire cu lady Sybil, tânăra fată se simţea mai nefericită şi mai neputincioasă ca oricând.

Dacia se întoarse în camera ei, se dezbrăcă şi făcu baie. Era atât de deprimată, încât ideea de a ieşi să ia masa în oraş nu o mai încânta.

NU ar fi fost mai înţelept să nu-şi fi ieşit din fire? se gândi ea. Lady Sybil spusese că oamenii bârfeau, lucru care nu era atât de surprinzător. Poate citiseră articolul din „Galsul zilei". Părea poate ciudat că sir Marcus venise aici cu o infirmieră tânără şi drăguţă, dând naştere la bârfe.

La gândul acesta, se ruşină. Nu era cazul să cineze în oraş, puteau la fel de bine să ia masa la hotel. Va refuza să apară cu el în public.

Când ieşi din baie, nu scoase din dulap frumoasa rochie albastră. Nu îndrăznea să-l înfrunte pe sir Marcus astfel îmbrăcată, fiind

hotărâtă să-i dea de înţeles că acum ştia cine i-o dăruise.

Dar de ce o făcuse? îi reveni din nou întrebarea în minte.

Se îmbrăcă repede cu rochia verde. „Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg", îşi spuse ea supărată.

Puţin mai târziu, auzi paşi pe culoar şi-şi dădu seama că se întorsese sir Marcus. Paşii inegali erau uşor de recunoscut: rănitul încă mai şchiopăta. Auzi când intră în salon; aşteptă puţin, încercând să adopte o atitudine cât mai naturală, deoarece nu uitase cât de bun fusese cu ea în după-amiaza aceea. încercă să uite de factură şi să nu ţină seama de ameninţările ladyei Sybil.

Când intră în salon, îl găsi pe sir Marcus aşezat la birou.

- M-am întors, spuse el zâmbind.

- A sosit o telegramă, spuse Dacia. Mi-a fost dictată la telefon de la biroul dumneavoastră şi mi s-a spus că este urgentă.

- Unde este?

Sir Marcus luă foaia de hârtie pe care notase ea textul mesajului. In timp ce citea, ea constată că deşi era puţin obosit, părea mai tânăr.

- Ai înţeles ce scrie aici? întrebă el.

- Ce să înţeleg?

- Telegrama.

- Mi s-a părut foarte obişnuită. Nu ştiu de ce era urgentă.

Sir Marcus zâmbi din nou.

- Este o telegramă codificată, spuse el. Să vedem ce spune.

- Codificată? repetă tânăra fată. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva!

- Mi s-a promis că mi se va comunica raportul asupra lui Zeus. Să vedem ce s-a întâmplat.

începu să scrie ceva, după care ridică ochii.

- Vrei să ştii despre ce este vorba, sau nu eşti curioasă? întrebă el.

- Fireşte că vreau să ştiu! răspunse ea.

Sir Marcus zâmbi şi citi cu voce tare: „Sabotaj făcut de concurenţă. Stricăciuni minore, reparaţii terminate în patruzeci şi opt de ore. Aici, va fi păstrat secretul".

- Aşadar, a fost un sabotaj, spuse Dacia.

- Bănuiam. După patruzeci şi opt de ore, voi afla care este situaţia.

- îmi pare bine că nu a fost grav.

- Mulţumesc! spuse sir Marcus. NU ar trebui să ne schimbăm

pentru cină?

- Nu cred că... ar trebui să ieşim în oraş, ezită ea.

- De ce?

- Cred că... nu ar fi... bine.

- NU ar fi bine pentru cine? întrebă el. Pentru tine, sau pentru mine?

- Pentru dumneata, răspunse Dacia.

El o privi atent, apoi spuse:

- Dacia, vino aici!

Se apropie ezitând, copleşită de timiditate şi puse o mână în palma lui.

- Ce te frământă? întrebă el.

Dacia strânse din dinţi, decisă să nu-i răspundă, dar lui nu-i era greu să citească pe faţa ei.

- A trecut Sybil pe aici?

Dacia clătină din cap, deoarece nu dorea să-i rostească numele.

- Ia loc! îi ceru el.

îi lăsă mâna şi se aşeză pe un fotoliu de lângă birou.

- înţeleg că pleci urechea la bârfe şi eşti afectată de ele? întrebă

el.

- Nu... nu ştiu, murmură ea, dar... lady Sybil a spus...

- Nu vreau să ştiu ce a spus, o întrerupse el. Dacă noi doi avem de gând să facem ceva, nu contează ce spune Sybil sau altcineva. Puţin îmi pasă ce se spune despre mine. Fac ce vreau şi dacă celorlalţi nu le convine, cu atât mai rău pentru ei.

- Am putea să luăm masa aici, spuse timid Dacia.

- O să luăm masa unde vreau, spuse hotărât sir Marcus. O să

mergem într-un mic restaurant, de acord?

- Da, spuse Dacia, ar fi mai bine.

- Perfect. Nu mai e nevoie să ne schimbăm, mergem aşa cum suntem. Du-te şi ia-ţi haina!

Dacia se ridică, se duse spre uşă, dar se opri şi se întoarse spre el.

- Sir Marcus, de ce mi-aţi făcut cadou rochia aceea? întrebă ea.

Sir Marcus se încruntă.

- Aşadar ai aflat, zise el. Chiar trebuie să-ţi explic? Să spunem că a fost vorba de un impuls! Sau că aş fi vrut să te văd aşa cum meriţi să arăţi!

- Nu trebuia să-mi oferiţi aşa ceva şi nici să mă lăsaţi să cred că este de la altcineva, spuse ea.

- Nu cred că am pricinuit vreun neajuns cuiva, răspunse calm sir Marcus.

- Aş vrea să vă mulţumesc... murmură ea. Aţi fost atât de bun cu mine. Ştiaţi că nu aş fi acceptat acest frumos cadou şi aţi încercat să mă păcăliţi. Este o rochie minunată, cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Vă mulţumesc! Pot s-o păstrez?

Sir Marcus o privi tăcut, apoi îi întinse mâna.

- Suntem prieteni? întrebă el.

- încercam să vă mulţumesc, spuse Dacia.

- Dar nu mi-ai dat mâna.

Copleşită din nou de timiditate, puse ezitând mâna în palma lui sir Marcus.

El o strânse uşor, apoi o privi atent.

Dacia fu străbătută de un fior. Tulburarea pe care o încerca îi tăie respiraţia.

- Trebuie... să mă pregătesc pentru cină, şopti ea.

Cuprinsă de panică, îşi retrase mâna şi aproape alergă spre uşă. Avu impresia că îl auzi rostindu-i numele, dar singurul lucru pe care îl dorea era să ajungă în camera ei.

Capitolul 10

Trecând uşor de la vis la realitate, cu ochii încă închişi, Dacia trecu în revistă evenimentele serii precedente.

Revedea clar micul restaurant unde luaseră cina, cu pereţii pictaţi, plafonul decorat cu viţă-de-vie artificială, chelneri îmbrăcaţi în costume de epocă şi mese pline de italieni volubili şi plini de viaţă.

în acorduri de muzică în surdină, se serveau din abundenţă spaghete, struguri dulci din sud şi vin care părea licoarea zeilor.

Era o atmosferă plină de veselie şi bună dispoziţie, cum Dacia nu văzuse niciodată până acum. După aceea, s-au dus într-o cramă cu pereţi acoperiţi de butoaie de vin, unde un taraf cânta muzică de petrecere. Următoarea escală au făcut-o într-un mic local de noapte, unde într-o lumină obscură o negresă masivă acompaniată de o orchestră de negri cânta melodii care creau o atmosferă romantică.

Dacia nu ar fi crezut niciodată că o seară petrecută cu sir Marcus putea fi atât de distractivă. Savurase fiecare clipă, dar nu putuseră să discute serios; era prea multă lume, prea mult zgomot şi prea multă

voie bună.

Momentul când trebuia să se întoarcă la hotel veni prea repede. Constatând uimită că era trecut de ora unu, fu cuprinsă de remuşcări.

- Mi-e ruşine! spuse ea. Eşti încă în convalescenţă şi eu te împiedic să te culci la o oră rezonabilă! Mă întreb ce ar spune tata?

- Cred că ar spune că am folosit un medicament mult mai bun decât cele prescrise de doctori, răspunse sir Marcus.

- Ce seară plăcută! spuse ea surâzând.

- Te-ai distrat bine?

- Nici nu pot să spun în cuvinte. NU am petrecut niciodată o seară atât de plăcută! Şi toate localurile încântătoare unde am fost... Abia aştept să povestesc celor de acasă.

Când se întoarseră la hotel cu trăsura, era lună plină. Catedrala San Pietro strălucea într-o lumină argintie şi era destul de cald. în loc să cheme un taxi, sir Marcus preferase una din trăsurile staţionate la rând lângă trotuar. Caii păreau trişti, iar birjarii erau pe jumătate adormiţi.

- O trăsură! exclamă Dacia.

- Cred că e destul de cald pentru asta.

- Da, într-adevăr. E mult mai cald decât atunci când am venit.

- Primăvara vine din Sud, remarcă sir Marcus. Nu simţi parfumul care pluteşte în atmosferă?

Dacia îl privi uimită. Nu se aştepta să facă asemenea observaţii, dar avea dreptate

Roma părea schimbată. Pe drumul luminat de lună şi de stele, Dacia simţea apropierea primăverii.

Ajunseră la hotel şi urcară cu liftul la etajul lor.

In faţa apartamentului, sir Marcus o întrebă:

- Este prea târziu pentru un pahar?

Dacia nu ar fi vrut să se termine seara, ar fi preferat să se prelungească. De altfel, nu avea sentimentul că se terminase, simţea că urma ceva, deşi nu ar fi putut să spună ce anume.

Dar în momentul când să accepte propunerea lui sir Marcus, uşa camerei se deschise şi apăru Robert.

- Robert, nu credeam că o să mă aştepţi! exclamă sir Marcus.

- Nu mi-am dat seama că este atât de târziu, răspunse fidelul servitor. M-am gândit că poate aveţi nevoie de ajutor!

- Frumos din partea ta, Robert, spuse sir Marcus, parcă nemulţumit. Noapte bună, Dacia!

- Nu... doreşti să schimb pansamentul? întrebă ea.

Ar fi vrut să-l reţină, să găsească un pretext să mai rămână puţin cu el.

- Nu, mulţumesc, piciorul este bine, iar tu eşti probabil obosită. Iţi mulţumesc pentru companie.

Dacia se despărţi de el cu părere de rău. Vraja fusese ruptă, bărbatul relaxat şi vesel cu care petrecuse ore atât de plăcute dispăruse. Sir Marcus Cunningham revenise la atitudinea sobră şi o părăsi.

Se întinse în pat, crezând că nu va reuşi să adoarmă după o asemenea seară. Fiind însă mult mai obosită decât crezuse, adormi imediat.

Când se trezi dimineaţă, îşi aminti totul şi încerca să regăsească buna dispoziţie din ajun.

- Am fost atât de fericită! spuse ea cu voce tare.

Sări din pat şi se duse la fereastră să tragă perdelele; cerul era senin şi soarele strălucea vesel. Sir Marcus avusese dreptate, venise primăvara.

Primăvara la Roma!

I se tăie respiraţia de bucurie. Avea din nou sentimentul că urmau să se întâmple lucruri minunate, fără să poată explica ce anume.

Făcu baie cântând şi nu se opri când începu să se îmbrace.

îşi puse rochia verde şi când se privi în oglindă, observă că avea în ochi o strălucire aparte.

„Totul e minunat!” îşi spuse ea.

Robert bătu la uşă şi-i spuse că sir Marcus o aşteaptă.

Se îndreptă zâmbind spre salon, bucuroasă să-l revadă. El vorbea la telefon, cu piciorul întins pe un taburet.

Când intră, bărbatul se întrerupse o clipă şi o salută.

în timp ce se ocupa de schimbarea pansamentului, Dacia simţea că nu o slăbea din ochi.

Rana era aproape vindecată, constată ea cu tristeţe. Mâine sau poimâine nu va mai avea nevoie de pansamente. „Şi atunci... nu-mi mai rămâne decât să mă întorc acasă".

încercă să nu se gândească la momentul despărţirii şi să se concentreze la ceea ce făcea, dar privirea insistentă a bărbatului făcea să-i tremure mâinile.

- Masa este gata, sir Marcus, anunţă Robert.

- Mi-e foame, răspunse sir Marcus. Ţie nu-ţi e foame, Dacia?

- Ba da, răspunse ea. Dar nu ştiu de ce, după cât am mâncat aseară!

Făcu o pauză, apoi îndrăzni să continue:

- Ai văzut ce frumos e afară? Aveai dreptate, a venit primăvara. Priveşte soarele!

Traversă salonul şi se duse la fereastră. Roma era scăldată într-o lumină aurie, parcă întreg oraşul era o explozie de culori.

- Ce facem astăzi? întrebă sir Marcus.

- Noi? întrebă ea.

- Mă întrebam dacă nu aş putea să-mi iau o zi de concediu. Privirile lor se întâlniră şi Dacia fu străbătută din nou de fiorul de

emoţie din seara trecută. Plutea ceva în atmosferă, ceva care-i făcea inima să-i bată mai repede.

- Dacia! îi rosti el numele pe un ton care o făcu să tresară.

Dar înainte să continue, sună telefonul.

- La naiba!

Sir Marcus ridică încruntat receptorul.

- Da, eu sunt la telefon.

Dacia turnă puţină cafea, evitând să-l privească. Nu-i era teamă de el, ci de ciudata senzaţie care o producea asupra ei.

- Tu eşti Geoffrey? întrebă sir Marcus. Nu credeam că o să vorbim atât de curând. Nu se poate!...

Sir Marcus era acum furios.

- Ce spui? continuă el. Vorbeşte mai rar... nu pot să cred!

Dacia îl privi îngrijorată. Era clar că se petrecuse ceva grav. Citea

pe faţa lui sir Marcus furie şi indignare: felul cum se încordase dovedea că primise o lovitură.

- Nu, nu! strigă el. Să nu faci asta! Trebuie să apară imediat un raport. Urmăreşte ediţiile de seară şi pregăteşte o conferinţă de presă, este singurul lucru pe care poţi să-l faci. în ceea ce mă priveşte, o să văd ce măsuri iau. Da. La revedere.

Trânti furios telefonul şi rămase o clipă cu umerii prăbuşiţi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Dacia. Veşti proaste?

- Ar trebui să ştii, replică el.

-Eu?

- Da, tu, ticăloasă trădătoare! Cum ai putut să faci aşa ceva?

- Dar... nu ştiu la ce te referi, murmură ea îngrozită.

- Ştii foarte bine, ripostă sir Marcus. A fost la telefon unul din colaboratorii mei, care mi-a vorbit despre titlurile care au apărut în „Glasul zilei" de dimineaţă. Acum înţelegi ce vreau să spun?

- Nu am nici cea mai vagă idee.

- Ştii să faci foarte bine pe inocenta, declară sir Marcus. Ca să fiu sigur că înţelegi, o să citez titlurile despre care vorbeam:

- „Neaşteptatul sabotaj al lui Zeus. Are loc o explozie în timpul probelor". Mai poţi să negi că nu este mâna ta? Mai poţi să pretinzi că nu ştii nimic, că nu ai niciun amestec când „Glasul zilei" este singurul ziar care anunţă evenimentul?

Dacia, care pălise îngrozitor, îşi frângea disperată mâinile.

- Nu... înţeleg... murmură ea. Nu înţeleg absolut nimic.

- Cu cât te-a plătit prietenul tău pentru asta? întrebă furios sir Marcus, cel cu care spuneai că eşti liberă să-ţi petreci timpul liber? Ţi-a oferit bani? Sau ţi-a cerut altfel de plată?

- Nu e adevărat! strigă tânăra fată. Jur că nu este adevărat!

- Cum poţi să dovedeşti? Erai singura persoană căreia i-am spus. Am avut încredere în tine şi m-ai trădat, m-ai trădat nu numai pe mine, ci şi Anglia. Numai bunul Dumnezeu ştie că vânzarea acestor avioane este mai importantă pentru ţară decât pentru propriile mele interese!

- Sir Marcus, trebuie să mă crezi că nu am lăcut aşa ceva. Jur că nu am suflat niciun cuvânt despre telegrama de ieri!

- Din nefericire, protestele tale nu au nicio valoare, replică sir Marcus. Am făcut o mare prostie când ţi-am încredinţat un secret de importanţă naţională, dovada duplicităţii tale fiind acum publică.

- Ascultă-mă, te rog, crede-mă că nu am făcut nimic!

Sir Marcus se ridică.

- Nu mai este nimic de spus. Am fost naiv să te cred diferită de celelalte şi destul de nebun să te cred serioasă, respectabilă şi cinstită...

Se întrerupse şi se îndreptă spre ea.

- Să te ia naiba! ţipă el. Dispari! Să nu te mai văd niciodată! Intoarce-te de unde ai venit şi lasă-mă să încerc să repar răul pe care mi l-ai făcut!

Se întoarse şi ieşi din cameră, trântind uşa cu putere.

Dacia rămase încremenită, parcă transformată în stană de piatră. Nu putea să creadă că sir Marcus o credea în stare de aşa ceva. închise ochii şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

„De unde aflase Tim această ştire?” se întrebă ea.

Izbucni în plâns, cuprinsă de disperare. Alergă în camera ei cu lacrimile şiroind pe obraji, scoase valiza din dulap, o deschise şi

începu să arunce de-a valma lucrurile în ea.

Nu se atinse de frumoasa rochie albastră. Sir Marcus nu avea decât s-o dea cui voia!

Când să îmbrace haina, sună telefonul. Decisă să nu răspundă, se întoarse să-şi ia mănuşile, dar soneria insistentă o determină în cele din urmă să ridice receptorul.

- Alo! răspunse ea nervoasă.

- Dacia, tu eşti?

Era Tim.

- Tim, cum... ai putut? De ce ai... scris aşa ceva? îl întrebă ea, sperând să lămurească lucrurile.

- Ce am scris?

- în „Glasul zilei” de astăzi... în legătură cu... sabotajul lui... Zeus...

- Asta l-a nemulţumit pe sir Marcus?

- Nemulţumit? repetă ea, consternată. Tim, de unde ai aflat toate astea?

- A fost o lovitură, nu-i aşa?

- Nu eu... ţi-am... dat informaţia. Tim, ştii bine că nu am făcut aşa ceva!

- Dacia, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Plângi?

- Bineînţeles... sunt disperată! răspunse ea. Nu... înţelegi? El crede... că eu... că eu... ţi-am dat informaţia!

- E nebun! Fireşte că nu rni-ai spus nimic! Dacia, ascultă, spuse ziaristul, trebuie să te linişteşti. Ce ţi-a spus? De ce anume te-a acuzat?

- Tim, nu înţelegi că doar eu ştiam despre... sabotajul lui Zeus?

- Ce spui? exclamă Tim. Toată Roma ştia de ieri-seară, chiar

înainte ca Dario să termine de povestit!

- Cine?

- Dario Gambatti. L-am auzit vorbind despre asta în gura mare la mare la bar. Era beat, sărbătorea, spunea el, înfrângerea lui Zeus. Am pus ici şi colo întrebări şi am descoperit că făcuse cunoscută informaţia la toată lumea.

- Dar de unde ştia? Cine este omul acesta?

- Dacia, nu ai auzit niciodată de Dario Gambatti?

- Nu... nu cred. Mi se pare totuşi că am auzit numele lui.

- El este constructorul avionului italian. Nu este un aparat prost, dar Dario ştia că nu are nicio şansă să câştige în faţa lui Zeus. Acum înţelegi?

- Dar de unde a aflat că a avut loc o explozie în timpul probelor?

- Nu mă întreba pe mine. Şi cum ţipa sus şi tare şi devenea din ce în ce mai beat, am decis să trimit bomba ziarului meu. Am cerut directorului să verifice dacă era posibil informaţia şi i-am spus sursa. Cred că nu a primit confirmarea de la cei care se ocupă de Zeus şi şi-a asumat riscul s-o publice.

- Dario Gambatti... murmură ea.

îşi aminti brusc de vocea unei femei care rostise numele lui Dario.

- Tim! strigă ea, stai puţin... Cum arată bărbatul acesta?

- Gambatti? După cum spun femeile, e un tip frumos!

- Lady Sybil îl cunoaşte?

- E nostim că mă întrebi. Circulă zvonul că e îndrăgostit de ea, dar trebuie să-ţi spun că nu i-am văzut niciodată împreună.

- Tim, te rog, nu închide, aşteaptă puţin.

Dacia lăsă receptorul şi alergă să bată la uşa camerei alăturate. Ştia că sir Marcus plecase, dar după cum sperase Robert era acolo, periind hainele stăpânului său.

- Robert, i se adresă ea, spune-mi te rog, lady Sybil a trecut cumva aseară, după ce am ieşit cu sir Marcus?

- Da, domnişoară, a venit într-adevăr. Eram în camera lui sir Marcus când am auzit zgomot în salon; m-am dus şi am găsit-o pe lady Sybil care voia să-l vadă pe stăpân. I-am răspuns că a plecat să cineze, a spus că nu mai contează şi a plecat fără să lase niciun mesaj. De aceea, dimineaţă nu m-am gândit să-i spun domnului. Sper că nu s-a întâmplat nimic!

- Nu, Robert, e în regulă.

Tânăra se întoarse în cameră şi reluă receptorul.

- Tim, spuse ea, acum ştiu cum a aflat informaţia Dario Gambatti!

- Prin lady Sybil? întrebă tânărul.

- Sir Marcus primise o telegramă, continuă Dacia. A decodificat-o şi a lăsat textul pe birou. Ea a trecut când nu era nimeni în cameră, valetul tocmai a confirmat acest lucru, a citit probabil hârtia şi a alergat să-l prevină pe Dario Gambatti.

- Asta te disculpă, nu-i aşa?

- Vrei să-mi dai un telefon diseară? Acum, trebuie să ies.

Dacia închise telefonul, îşi puse haina şi-şi luă valiza. Se întrebă dacă era cazul să-i spună lui Robert că pleacă, dar decise să nu o facă.

Merse încet pe culoar spre lift. Când ajunse în hol, rugă să i se cheme un taxi şi ceru să fie dusă la aeroport. Ştia că era ultimul lucru pe care şi-l mai permitea.

încercă să vadă din taxi ce mai putea vedea din Oraşul Etern, dar de data aceasta farmecul zidurilor albe scăldate în soare nu reuşi s-o mai încânte. în sufletul ei nu era decât întuneric şi amărăciune.

Se întreba cum putuse sir Marcus s-o creadă capabilă de o asemenea faptă? Deşi aparenţele îi erau potrivnice, ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Nu putea realiza că nu ar fi fost în stare de un gest atât de josnic?

Amintindu-şi furia şi acuzaţiile lui, era gata să izbucnească din nou în plâns. Era ca şi cum ar fi lovit-o, îşi spuse ea. înţelese deodată că era atât de îndurerată de atitudinea lui pentru că se îndrăgostise de el.

Era absurd, nu ar fi trebuit să se întâmple, dar asta era situaţia, îl iubea...

Aeroportul era plin de zgomot şi de agitaţie: avioane veneau şi plecau, difuzoarele făceau diverse anunţuri, hamalii treceau printre călătorii care vorbeau gesticulând şi încercau să-şi croiască drum prin mulţime ţinând în mâini paşaportul şi biletul de călătorie.

Dacia privi îngrijorată în jurul ei şi află repede de unde să-şi cumpere bilet.

- Aş vrea să ajung la Londra cât se poate de repede, spuse ea funcţionarei.

- Nu v-aţi rezervat loc?

-Nu.

Funcţionara se uită într-un registru.

- A mai rămas un loc liber la avionul care decolează la zece şi jumătate, spuse ea.

- Este foarte bine, răspunse Dacia, ştiind că acum era ora zece.

Dacia plăti biletul şi se îndreptă spre sala de aşteptare la indicaţia

funcţionarei.

- Aşteptaţi acolo până când auziţi semnalul de îmbarcare, adăugase ea.

Se aşeză într-un fotoliu confortabil din piele şi închise ochii. îşi lua rămas-bun de la Roma, de la sir Marcus, de la momentele frumoase trăite aici. După ultimele evenimente, rămăsese însă cu inima strânsă. Se întreba cum va înfrunta viitorul, acum când iubea un bărbat pe care nu-l va mai vedea niciodată.

Dacia oftă adânc. Era copleşită de disperare şi de tristeţe, dar se chinuia să-şi reţină lacrimile.

Când deschise ochii, o rază de soare reflectată de geam o orbi o clipă. Apoi, deodată, îl văzu pe sir Marcus intrând şi privind atent în jurul lui.

Dacia intră în panică. Voia să se ridice, să se ascundă sau să fugă.

- Trebuie să plec!

Din cauza emoţiei vorbise cu voce tare, dar abia rostite cuvintele şi înţelese că era prea târziu: sir Marcus o văzuse şi se îndrepta spre ea.

Incapabilă să se mişte, rămase ţintuită locului, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi strângând cureaua genţii ca pe un colac de salvare.

Ridică spre sir Marcus o faţă palidă şi speriată când se aplecă spre

ea.

- Dacia!

Tonul lui era atât de blând, încât crezu că nu auzise bine. Bărbatul se aşeză lângă ea şi-i luă mâna.

îl privea uimită, crezând că visează. îi simţea căldura mâinilor,

atingerea lor făcând-o să se înfioare.

- Dacia! Iartă-mă!

Cuvintele şi tonul cu care le rostise erau atât de neaşteptate, încât îl privi uluită.

- Iartă-mă, repetă el, nu am nicio scuză. NU ar fi trebuit să spun niciodată cuvintele acelea. Am fost nebun să cred că ai fi fost în stare să faci aşa ceva. Aveam o atât de mare încredere în tine, încât m-am înfuriat şi mi-am pierdut capul

Cu inima strânsă de emoţie, Dacia nu reuşea să rostească un cuvânt.

- Nu pleca, nu mă părăsi! continuă sir Marcus. Ştiu că eşti supărată pe mine, ştiu că nu merit să mă ierţi, dar te implor să rămâi! O infirmieră nu trebuie să fie mai înţelegătoare?

O privea implorator, cu disperarea omului care este pe cale să piardă tot ce avea mai scump, dragostea sau chiar viaţa.

îi strânse şi mai tare mâinile.

- Nu ştiu ce să-ţi spun. încerc disperat să găsesc cuvintele care să te facă să înţelegi cât mi-e de ruşine. Nu mai are rost să-ţi spun că am ştiut de la început că mă înşelam, că nu erai în stare să mă trădezi. Eram sigur chiar înainte de a-mi da Taylor telefon.

- Tim ţi-a spus? reuşi ea în cele din urmă să vorbească.

- Da. A ghicit că ceva nu era în regulă, mi-a spus el, în timp ce vorbeaţi. A sunat după zece minute şi i s-a răspuns că ai părăsit hotelul. Dacia, de ce ai făcut asta?

- Mi-ai... spus... să plec, bâigui ea. Ai spus că... nu mai vrei... să mă vezi niciodată!

- Şi ai crezut? După seara trecută, ai crezut?

-Asta... ai spus...

- Ştiu, am spus o mulţime de prostii, răspunse sir Marcus, dar nu am spus singurul lucru pe care voiam să-l spun, pe care nu am îndrăznit să ţi-l spun ieri-seară. Pot să-l spun acum, Dacia? Pot îndrăzni oare să-ţi mărturisesc că te iubesc?

Dacia îl privi în ochi, tremurând de emoţie.

- Nu... pot... să cred, murmură ea.

- E adevărat, răspunse el. O ştiu de câteva zile... am ştiut de când am simţit că-mi pierd minţile când mi-ai spus de conte, cum te-a sărutat filfizonul acela, spionul de Camparno. Am fost de asemenea nebun de gelozie pe Taylor. Nu ţi-ai dat seama? Părea că ai multă afecţiune pentru el, vorbeai despre el cu atâta căldură! O, Dacia, nu ştii cât m-ai făcut să sufăr!

- Cum aş fi putut să ştiu? spuse ea. Credeam că o iiihcsli pe lad\ Sybil.

- Pe Sybil? Dacia, dragostea pentru tine este un seni im< m pi i.m nu l-am simţit pentru nicio femeie. Tu eşti fiinţa pe c.ur .nu vr..n o întotdeauna, cea pe care o doream din toi sufletul.

O privi în ochi şi continuă:

- Presimţeam ceva de la început, de aceea te-am obligat să mă însoţeşti la Roma. Simţeam că nu te puteam lăsa să dispari, deşi continuam să-mi repet că nicio femeie nu va însemna ceva pentru mine, deoarece le dispreţuiam. Apoi, cu fiecare zi, cu fiecare clipă, îmi dădeam seama că eşti atât de diferită, de blândă, sinceră, adorabilă! Dacia, am oare o şansă?

- O şansă? repetă Dacia, consternată.

Totul i se părea incredibil, fantastic. Erau acum doar ea şi sir

Marcus... în jurul lor, lumea dispăruse. Nu mai era conştientă decât de emoţia ei, de lumina soarelui, de ochii lui privind-o cu speranţă.

în clipa aceea, sir Marcus o întrebă:

- Dacia, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea arm impresia că i se taie respiraţia.

- Crezi că pot dori altceva? reuşi să murmure. Dar tu eşti bogat şi foarte cunoscut.

- Ce importanţă are? Pentru noi, în niciun caz. O, Dacia, crezi că m-ai putea iubi puţin?

Dacia ar fi vrut să-i spună că îl iubea deja, dar nu reuşea să vorbească. Era atât de copleşită, încât nu putea decât să-l fixeze cu ochii ei strălucitori.

- Răspunde-mi, te rog, îi ceru sir Marcus.

Simţindu-i tremurul din voce, Dacia înţelese că se temea de răspunsul ei.

- Nu... nu o să te părăsesc.

- Promiţi?

- Promit.

- Şi o să încerci să mă iubeşti măcar puţin la început, până când o să pot să-ţi dovedesc că sunt în stare să mă schimb, să devin cum ai dori tu să fiu?

- Te... iubesc! reuşi ea să dea glas dorinţei inimii.

El o privi în ochi radiind de bucurie, apoi se ridică în picioare, ajutând-o şi pe ea să se ridice.

- Ce s-a întâmplat? întrebă tânăra fată.

- Plecăm. Ne întoarcem la hotel. Dacia, nu înţelegi? Trebuie să te sărut, doresc de prea mult timp s-o fac.

Ea îi zâmbi fericită, făcând gropiţe în obraji.

-Aici? Nu pot să cred, murmură ea.

- Nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii! spuse el luând-o în braţe. Vreau să te sărut, să fiu sigur că eşti a mea. Dacia, mai spune-mi o dată că mă iubeşti. Trebuie să mă conving că am auzit bine.

După ce-i făcu pe plac, Dacia crezu că leşină când simţi buzele lui sir Marius punând stăpânire pe ale ei.

Oftă fericită, cu gândul la viitorul minunat care o aştepta alături de bărbatul iubit.

Sfârşit.